
STÉNE
P.-J. HÉRAULT
Příběh z galaktického pohraničí

P.-J. HÉRAULT

Štěně

Příběh z galaktického pohraničí

Z francouzského originálu
P.-J. HÉRAULT:LE LAUPIOT
vydaného nakladatelstvím
FLEUVE NOIR, Paris, FRANCE
přeložili Jiří a Ivana Grospietschovi
© NASKO, Jablonec, 1992
©Jiří Grospietsch, 1992
ISBN 80-85632-02-0

PROLOG

Viděli ho přijíždět na pohyblivém pásu od velkých prosklených dveří kanceláře.

Měl zvláštní postoj, jakoby se celou váhou opíral jen o pravou nohu. Pravá ruka byla zjevně připravena zachytit se držadla, přestože pohyb pásu byl plynulý a občasné otřesy nemohly ohrozit jeho rovnováhu.

Jak se přibližoval, rozeznávali lépe starou hnědavou kombinézu, tak volnou, že na něm plandala a zakrývala obrysy jeho těla.

Tuctový typ. Střední postava, obličej nevýrazný až na jizvu, která mu protínala pravé obočí. Jeho vzhled neprozrazoval vůbec nic, žádné pocity.

— Vy toho člověka znáte, pane? zeptal se jeden ze tří vojáků. Máme ho sem pustit?

— Ano . . . ano, znám ho.

Zdálo se, že se příchozí zbytečně brzy chystá vystoupit z pásu před posuvné dveře, vedoucí do prostorné kanceláře vojenského skladu. Když vykročil na pevnou zem, byly jeho pohyby neobratné, křečovité. Zapotácel se, ale neupadl. V bezvýrazné tváři se na okamžik objevila nespokojenost. Pak pokračoval v toporné chůzi.

Do kanceláře vstoupil mlčky, ale jeho oči přejely místnost velmi pozorně, jako by si chtěl všechno zapamatovat. Velitel k němu vykročil s nataženou dlaní, aby se s ním pozdravil gestem, které nemělo s vojenskými předpisy nic společného, ale mezi válečníky bylo obvyklé.

— Zdravím tě, Erelle, řekl a trochu se pousmál. Jsem rád, že tě zase vidím.

Muž odpověděl jen lehkým pokývnutím a udeřil do napřažené dlaně pěstí. Na pár okamžiků se na sebe zadívali a vojákům připadalo, že si očima sdělují něco, čemu oni nerozuměli.

Neznámý se pak otočil k obrovské hale, kterou bylo vidět dalšími dveřmi: ústřední divizní skladiště.

— Můžu se tam porozhlédnout, Brego? zeptal se neosobním hlasem.

— Jistě. Doprovodím té, řekl poddůstojník a obrátil se ke svým mužům: — Pokračujte v registraci nových dodávek.

Hala byla k prasknutí nacpaná materiálem, který by stačil k vybavení více než celé jedné divize, táhnoucí do války. Hromady zásob sahaly až ke stropu, dobrých dvacet metrů do výšky.

Byly tu osobní zbraně, bojová výstroj, letecké kombinézy, ale také detektory pohybu, náhradní díly a elektronické součástky použitelné pro jakýkoli motor, vozidlo nebo obyčejnou polní ledničku. Již dlouho se vyráběly přístroje obsahující stejné komponenty, aby bylo možné všechno rychle opravit. V boji mohl jeden poškozený detektor znamenat zkázu pro celou jednotku.

Úplně vzadu se rýsovaly obrněné transportéry určené k průzkumu — takzvaná reka, od slova rekognoskace — či k přepravě osob. Bylo tam prostě úplně všechno.

— Kdy tě pustí? zeptal se po chvíli Brego.

— Už je to vyřízené. Zítra večer jsem civil.

— Máš něco v plánu?

— Jó. Zmizet odsud. Někam hodně daleko.

Brego neodpověděl. Věděl přesně, co cítí jeho kamarád. Po těch letech válek si člověk nepřeje nic jiného než ticho, klid…

I když byly vojenské operace zastaveny mírovými jednáními, která začala na Pan—Janu, malé vydrancované planetě, docházelo stále ještě ke krvavým srážkám, vyprovokovaných vrchním velením. Šlo o to, vytvořit si lepší pozici pro politická vyjednávání.

V podstatě však válka skončila, to věděli všichni. Neměla ani vítěze, ani poraženého . . .nulová „partie“.Tato partie si vyžádala tolik mrtvých a takové škody, že obě znepřátelené strany naprosto vyčerpala.

— Už víš, kam půjdeš?

— Do okrajové zóny.

— Takže hraničář?

— Něco takového. Brego se zatvářil udiveně.

— Říká se o nich, že jsou spíš agresivní, to ti nevadí?

— Násilí ano. Ale budu žádat o neobydlenou planetu, třeba i neprozkoumanou. Potřebuji ale pořádné zásoby, abych byl soběstačný.

Brego pochopil a usmál se:

— To není problém. Chceš si vzít víc kontejnerů se zásobami?

— Jo. U civilů je to prý běžné.

— To mi nemusíš povídat. Někteří z toho mají zlatý důl. Přichází nám sem prakticky každý den materiál, nový i použitý. Musíme

pravidelně uvolňovat sklad, aby bylo místo pro nové dodávky. Myslím, že za nějaký čas si bude armáda na svou výzbroj dávat lepší pozor, ale momentálně je mým úkolem naplnit kontejnery vším, co mi přijde do ruky, kromě zbraní, a prodat to. Chodí mi sem všechno možné, mraky součástek i celé bojové mašiny s odmontovanou výzbrojí. Co potřebuješ?

— Jak už jsem říkal, všechno, na to, abych si vystačil sám, včetně kombinovaného obytného modulu, například.

Brego se tiše zasmál.

— Zapíšeš si víc souprav, mám pravdu?

— Přesně tak.

— Prachy máš?

— Jedenáct let žoldu. Tam, kde jsem se během té doby pohyboval, nebylo moc příležitostí utrácet…

Erell mluvil pomalu, jakoby byl veden zčásti přáním vyjadřovat se co nejpřesněji, zčásti nechutí ke konverzaci.

— Hm, s platem vyššího poddůstojníka to musí být balík…

— Poddůstojníkem jsem byl jen osm let. Ale máš pravdu, je to slušná suma. Musím si nechat něco na cestu a na nepředvídané výdaje, ale i tak si můžu koupit víc kontejnerů. Řekněme čtyři až šest.

— Doufáš, že v nich najdeš to, co potřebuješ?

— Proč ne?

Brego zkřivil rty v ironickém úsměvu.

— Nikdo neví, co ve své soupravě objeví. Je to náhoda, protože všechny kontejnery mají stejnou cenu. A člověk může mít taky zatracenou smůlu. Bože, to se mi uleví! Na tuhle chvíli čekám už hezkou dobu. Viděl jsem tolik chlápků, jak si tu díky tomuhle systému cpali kapsy ... A my, mazáci, kterých se zbavili, když válka skončila, si nemůžeme koupit nic, samozřejmě. Vydělaj na tom vždycky stejný lidi. Ale co jsem mohl dělat, bylo třeba uvolnit sklad! Tentokrát je ale převezu, chytráky. Vážně jsi mě potěšil, Erelle!

Přidali do kroku a hromadám materiálu už nevěnovali takovou pozornost.

— Co že ti nechali udělat tyhle ozdoby? zeptal se náhle Brego.

— Myslíš protézy? pohodil Erell hlavou k levé straně. Nenáviděl tyhle otázky, ve kterých se soucit mísil s těžko skrývanou zvědavostí. Brego byl ale jiný případ. Sám také velmi dobře znal přepadové akce, viděl hodně vojáků zasažených paprskomety, se

spálenými, beztvarými končetinami, řvoucí na své kamarády, aby je dodělali. Ne. Bregovo vyptávání ho nezraňovalo.

Jen důstojníci z povolání měli nárok na protézy tak precizně udělané, že bylo skoro nemožné rozeznat je od pravých končetin. Byl to zázrak elektroniky, nesmírně drahá záležitost, zato ale ohromující svými možnostmi. Největší problém "majitelů" protéz byl naučit se je perfektně ovládat. Ze začátku se stávalo, že umělé končetiny uchopený předmět rozdrtily, tak byly silné. Celý mechanismus se skrýval pod dokonalou imitací kůže.

— Časem mi došlo, proč mi je udělali. Chtějí důstojníky co nejvíc využít, potřebují jejich zkušenosti z bojů. Je to racionálnější je záplatovat a posílat zpátky do války, než je odepsat. Byl jsem zkušeným velitelem čety a mysleli si, že jim budu ještě k něčemu dobrý. Nemohli tušit, že se o měsíc později začne vyjednávat o míru. Vlastně se zbytečně plácli přes kapsu.

Brego se dal do smíchu.

— Museli být zklamaní. Každopádně ty jsi na tom neprodělal.

Erell věděl, na co myslí jeho přítel. Ubožáci, kteří měli nárok pouze na mechanické, primitivní protézy se většinou se svým stavem nedokázali vyrovnat a při první příležitosti se vším skoncovali. Proto jich bylo tak málo vidět v civilu…

Když se vrátili do kanceláře, obrátil se Brego na jednoho z vojáků, který seděl před velkou obrazovkou.

— Preli, zaznamenej žádost o šest kontejnerů na jméno Erell Gouach a pak mi ji přines.

Znovu se otočil ke svému příteli, který mu sice slovně nepoděkoval, ale natáhl k němu otevřenou dlaň.

— To je naposledy, co dělám tohle gesto, řekl prostě. Brego pochopil, co se skrývá za těmito slovy, udeřil

pěstí do dlaně a přimhouřil oči. Rozuměli si. Stará transportní loď se každou chvíli otřásala vibracemi, které byly občas tak silné, že rozechvívaly její stěny. Nové pasažéry to zpočátku dost děsilo, ale Erell byl zvyklý používat natolik poškozené stroje, že tomu nevěnoval zvláštní pozornost.

Takhle to bylo na palubě se vším. Gravitační výtahy sloužily jen posádce. Cestující museli používat obyčejné schodiště. Bylo s podivem, že tenhle stroj už dávno nešel do šrotu…

Erell si brzy uvědomil, že schodiště je dobrá příležitost, jak trénovat a zároveň se naučit dokonale ovládat svou protézu, a

používal jej tedy každý den. Jinak většinou nevycházel z malé kabiny, kterou přidělovali bývalým vojákům. Výjimku tvořily chvíle, strávené v nejbližší kantýně.

Nejtěžší pro něj bylo stanovit si cíl "procházky". Scházel tedy až do suterénu, odkud dvakrát nebo třikrát za sebou vystoupal zase nahoru.

Ten den však měl chuť udělat si pauzu a zašel do nákladového prostoru, obrovské haly, která zabírala přinejmenším polovinu celé lodi.

Vlevo na konci haly uviděl slabé světlo, vycházející z malé kanceláře skladníků. Ti měli za úkol připravit hraničářům, kteří se chystali k vylodění, jejich soukromé kontejnery se zásobami.

Důlní společnosti jim zajišťovaly jen nezbytné minimum. Dopravní loď opouštěli v kosmickém kluzáku, s motorem, který byl sotva schopný zajistit přistání; automatické nebo ruční, podle schopností pilota. Za nimi následovaly kontejnery, pokud měli svůj materiál, nebo to, čím je vybavila důlní společnost.

Hraničáři měli smlouvu na čtyři roky a jejich úkolem bylo prozkoumat povrch planety, její nerostná ložiska, podmínky pro zemědělství, dělat rozbory půdy atd. Byli to tedy svého.druhu prospektoři, novodobí vesmírní pionýři. Po čtyřech letech se vraceli a dostali zaplaceno za práci, jejíž identifikaci umožňovalo značkovací radiační zařízení. Někdy se na jedné planetě sešlo víc průzkumníků a nemilosrdná konkurence sehrála svou roli. Zvlášť poslední dobou šlo především o to, zůstat na živu. Hodně hraničářů zmizelo beze stopy. A ti, kteří přežili, dostali odměnu nejen za svou práci… Nic se samozřejmě nevyšetřovalo. Důlní společnosti si s tím hlavu nelámaly.

Byl to brutální svět a Erell se už nemohl dočkat, až bude pryč. Čtrnáct dní cesty a první část plánu, který si vytýčil, se stane skutečností. Bude v Okrajové zóně, v sousedství mlhoviny…

Automaticky vykročil k chodbě, kde mělo být připraveno jeho šest kontejnerů.

Pak se nerozhodně zastavil. Jeho materiál měl být složen tady u hlavního opěrného sloupu. S nepříjemným pocitem zamířil ke kanceláři skladníků. Minul přitom několik ejektorů pro kosmické kluzáky. Zrak mu padl na kontejnery připravené k naložení vedle nich.

Byly tam i ty jeho!

Na jeho výrazu se prakticky nic nezměnilo, ale kdyby měl někdo možnost nahlédnout do jeho nitra, asi by hleděl zmizet mu co nejrychleji z cesty…

Pokračoval v chůzi a vešel do kanceláře.

Dva hraničáři byli zabráni do hovoru s třemi skladníky.

— Zdravím vás, řekl Erell bezbarvým hlasem. Proč jsou moje kontejnery před výstupním otvorem?

Nastalo ticho. Muži z posádky byli zaražení a očividně se neměli k odpovědi. Nakonec se ozval jeden z hraničářů:

— Nejsou tvoje, ale naše. Odlétáme zítra ráno.

Erella to skoro zabolelo. Nechtěl násilí, nenáviděl ho! Proč ho ti muži nutí… Dostal chuť začít na ně řvát. Měl toho po krk. Viděl a zažil až příliš mnoho násilí.

Pak všechny pocity náhle zmizely, jako by v něm proběhla nějaká proměna. Byl znovu tím, o kterém věřil, že ho dokáže vymazat ze své paměti. Nejstarším a nejzkušenějším velitelem přepadového výsadku. Ano, snad až příliš zkušeným…

— Každopádně neodletíte s mými zásobami, řekl suše.

— Ty jsi nováček, co? ušklíbl se jeden z hraničářů. Ještě se nevyznáš. Asi jsi se splet!

— Nespletl. Moje kontejnery jsou označené.

— Naše taky, představ si.

Ani se nenamáhali působit přesvědčivě. Byli tak sebejistí. Velcí, svalnatí, zdálo se, že se vyznají… Erell se obrátil ke skladníkovi:

— Zaplatili vám, co? Takže v tom jedete taky. Dávám vám pět minut na to, abyste všechno vrátili na místo. Jestli to neuděláte, zlámu vám kosti jednu po druhé a začnu nohama. Jasný?

— Eh . . .to je výhružka, koktal nejbližší z nich a začal se zvedat.

— Přesně tak. Hoďte sebou, jde vám o krk.

Menší z hraničářů vykročil k Erellovi a položil mu ruku na paži.

— Nezdá se ti, že si na začátečníka nějak moc troufáš?

— Dvě sekundy, abys dal tu ruku pryč.

Řekl to klidně a nic netušící muž se nepřestával usmívat. Najednou šlo všechno hrozně rychle. Erell ze zkušenosti věděl, že je třeba zaútočit překvapivě a využívat všech hmatů. Jeho protivník nestačil ani zaregistrovat, odkud rána přišla.

Erell vyrazil pravou pěstí a zasáhl ho tvrdě pod žebra. Chlap se napůl otočil kolem své osy a s otevřenými ústy se zhroutil k zemi. Další z mužů se na něj okamžitě vrhl, ale Erell se k němu bleskově

obrátil, vykopl levou nohu s protézou a podpatkem ho zasáhl do hrudní kosti. Hraničáře silný úder odmrštil jako exploze. Omráčený padl na zem a nehýbal se.

Jeho kamarád přišel k sobě a vstával z podlahy. Erell k němu přiskočil, popadl ho za vlasy a vrazil mu pravé koleno do čelisti. Jeho oběť padla nazad s očima obrácenýma v sloup. Celá akce proběhla tak rychle, že skladníci neměli ani možnost zasáhnout. Kdyby to ovšem měli v úmyslu. Obrátil se k nim.

— Zůstávají vám tři minuty. Pak nejen že vás rozsekám na kusy, ale nechám vás odsud vyrazit. A jestli na svých kontejnerech objevím jen škrábnutí, zabiju vás všechny tři. Teď už jste mi rozuměli?

Jeden z mužů s vyděšeným pohledem zaprotestoval:

— Jsi blázen . . . Nemůžeš .. .

Jeho kolegové ho nenechali domluvit a táhli ho ke dveřím.

O čtvrt hodiny později ležely srovnané a sítí převázané kontejnery na konci skladištní haly.

— Před každým vypuštěním se sem přijdu podívat. Postarejte se, ať je všechno v pořádku, jinak dodržím své slovo. Už jste někdy viděli ukroucenou nohu? Pamatujte na to.

Vystoupal po schodišti a ani se neohlédl. Potřeboval ale dost času na to, aby se uklidnil. Cvičil si levou ruku s takovým zápalem, že ho to úplně vyčerpalo.

Po večeři se posadil ke svým vojenským mapám. Měl jich celou sadu a byla na nich zanesena větší část Okrajové zóny, od mlhoviny až po civilizovanou oblast. Prohlížel si vyznačenou trasu a přitom se mu vybavilo jeho poslední zranění.

K vědomí přišel v Divizním středisku lékařské péče, když se probral z komatu. Nechali ho tam dostatečně dlouho, aby po probuzení už byly bolesti snesitelné. Z dvojí amputace — levé ruky a nohy — se zotavil rychle, ale jeho rozum dlouho odmítal připustit, co se stalo. Proto využíval jakékoli příležitosti, aby myslel na něco jiného.

Muž, který ležel na vedlejší posteli, byl zasažen blýskačem. Tak se ve vojenské hantýrce říkalo generátorům jiskrových výbojů, jednomu z několika ďábelských potomků starodávných plamenometů. Měl spálené plíce a žádnou naději na přežití. Hrozně trpěl a mezi jednotlivými krizemi mluvil, aby se zbavil svých vzpomínek.

Jednoho dne začal o nějaké vojenské operaci, která trvala sedmnáct měsíců. Sedmnáct měsíců téměř každodenních bojů. Jeho divize narazila na silný odpor riodské armády. Oba velící generálové vylodili své jednotky na jedné podivné planetě, aby se tam střetly na pevné zemi. Nacházela se v hloubi Okrajové zóny v blízkosti protáhlé a rozlehlé mlhoviny, které se v této části vesmíru hojně vyskytovaly. Nejednalo se vlastně o mlhovinu v astrofyzikálním smyslu, ale spíše o jakési kosmické smetiště. Tvořily jej vyhaslé hvězdy, kroužící těsně jedna kolem druhé a myriády asteroidů všech velikostí. Postrach kapitánů kosmických lodí. Nikdo pořádně tyhle končiny vlastně neznal a nebýt války, asi by planetu ukrytou za závěsem mlhoviny ještě dlouho nikdo neobjevil. Průlet touhle kosmickou popelnicí se rovnal téměř jisté sebevraždě. Divize, která Riody pronásledovala, přiletěla z druhé strany mlhoviny. Byla to neskutečná "zajížďka", ale z taktického hlediska splnila svůj cíl — překvapit nepřítele.

V každém případě se bojovalo tam. V zjednodušeném kódu se planeta nazývala S 4. Měla jednu zvláštnost: neotáčela se kolem své osy. Obíhala jen kolem centrální hvězdy a nastavovala jejím paprskům stále stejnou stranu.

Stejně jako Měsíc, starý satelit vzdálené Země, měla planeta S 4 jednu část stále ve stínu a druhou osvětlenou. Tam se také rozvinul život.

Podle Erellova souseda na pokoji tam bylo pořádné vedro, které se ale v určitých zeměpisných šířkách dalo snést. Zvláště v blízkosti řek a moří zásobovaných vodou z tajících, ledovců v přechodových zónách, na rozhraní světla a stínu.

Jestliže S 4, ležící v Okrajové zóně, byla po normálních letových trasách od civilizovaných oblasti nepředstavitelně daleko, průlet mlhovinou by cestu podstatně zkrátil. Pokud by ovšem někdo měl chuť a odvahu se do toho mrtvého světa ponořit.

Generální štáb, aby si zajistil případnou ústupovou cestu, nechal prozkoumat značnou část mlhoviny. Boje se odehrávaly vesměs na zemi a kosmická flotila toho neměla moc na práci. Tak vznikly tyhle přísně tajné vojenské mapy, které žádný civil neměl prakticky možnost získat.

Pro Erella nebyl tento příběh vzhledem k jeho zdravotnímu stavu ničím jiným, než zajímavou historkou.

A pak se dozvěděl, že dostane protézy a znovu ho vyšlou do války. Čtyři týdny nato však začala mírová jednání v Pan-Jonu. Pro Erella se najednou všechno změnilo! Měl protézy, ale válka byla prakticky u konce. Stále častěji myslel na S 4. Jakmile byl schopný pohybu, začal přemýšlet o tom, jak si opatřit mapy.

Hodnost vyššího poddůstojníka mu umožňovala přístup k jistým informacím, ale nejvíce mu pomohly přátelské vztahy se spolubojovníky. Díky kamarádům nakonec mapy získal. V divizním sboru pojily vojáky stejné vzpomínky, obavy a úzkosti. Myšlenka na to, opustit civilizaci, se mu vnucovala stále naléhavěji.

Když válka začala, bylo mu právě sedmnáct let, skončil základní studijní cyklus a měl pokračovat ve studiu na vysoké škole. Do toho přišel povolávací rozkaz. Byl naivní a při testech fyzické zdatnosti ze sebe vydal všechno. Obstál výborně. Jeho síla a houževnatost, skrývající se za nevýrazným zevnějškem, ho nakonec přivedla až k úderným výsadkovým vojskům.

Po třech měsících nemilosrdného výcviku se ocitl v bojové jednotce, kterou opustil až za jedenáct let. Řízením osudu nebyl za celou tu dobu ani jednou zraněn a poměrně brzy tak získal hodnost vyššího poddůstojníka. Ti, co přežijí, mají vždycky přednost, především kvůli zkušenostem. A u výsadkových jednotek byly ztráty obrovské.

Jedenáct let s jedinou myšlenkou — zůstat naživu. Teď, v osmadvaceti, už neuměl dělat nic jiného, než válčit. Ale to už ani nemohl ani nechtěl! A pustit se znovu do studia nepřicházelo v úvahu. Takže co dál? Všechno co znal a uměl se nějakým způsobem vztahovalo k armádě a jejímu materiálnímu vybavení.

To mu nakonec vnuklo nápad. Hraničáři neměli většinou prostředky na to, aby si kupovali nové součástky na údržbu svých strojů. Musely jim vydržet co nejdéle a opravovali je jak se dalo.

Po bojích, kterých se zúčastnily dva divizní sbory, a které trvaly celé měsíce, musela zůstat na S 4 celá spousta vraků bojových vozidel a dalšího materiálu, používaného v armádě. Jejich demontáží se dalo získat množství zachovalých náhradních dílů. A s tím by si dokázal poradit.

Na tom také vybudoval svůj plán. Obrátil se na jednu společnost, se kterou uzavřel dosti obecnou smlouvu o prospekci. To mu umožnilo vybrat si cíl letu. Nedostal žádnou zálohu, takže společnost na tom mohla jen vydělat. Obstaral si pro jistotu

identifikační kartu jednoho nezvěstného vojáka. Nebylo to sice právě nejpoctivější, ale společnosti nejednaly se začínajícími hraničáři o nic lépe… Ztráta jednoho kluzáku je konec konců nemohla zruinovat.

Měl to promyšlené téměř do detailu. Vybere si nějakou planetu v blízkosti mlhoviny a nechá se z transportní lodi navést na balistickou dráhu. V blízkosti místa určení vyšle povinné hlášení o přistání… ale ve skutečnosti zůstane na vysoké oběžné dráze, aby gravitačním působením planety získal rychlost pro další let. Pak zamíří ke hvězdě, která bude nejblíže mlhovině, stále bez zapnutí motoru, po balistické křivce. Bude to dost krkolomné, ale při bojových akcích zažil tak šílené kousky, že tahle akrobacie ho nemohla odradit.

A tak se bude "odpichovat" od jednoho tělesa ke druhému, až dorazí na S 4. Teoreticky se tomu sice nedalo nic vytknout, ale v praxi byl výsledek asi stejně jistý jako při ruletě.

Velitelům přepadových skupin bylo umožněno absolvovat pilotní kurs a složit zkoušky na výsadkové barži. Barže byly poměrně primitivní stroje, ale pro dopravu uvnitř planetárních systémů stačily. Letový výcvik měl velitelům přepadových oddílů zajistit faktickou nadřazenost nad mužstvem v průběhu bojových akcí. Vojákům muselo být od začátku jasné, že jejich životy jsou plně v rukách jejich nadřízeného. A že jen on je schopen dopravit je zpět na velký bitevní nosič.

Erell měl tedy dostatečné technické předpoklady zvládnout tuto cestu, kromě pochopitelného rizika náhodné srážky s nějakým větším kosmickým smetím. Ve velkém vaku měl zásoby potravin na pět týdnů, což by mělo bohatě stačit. Zůstával problém spánku. Nezbude mu než si občas zdřímnout na oběžné dráze nějaké planety, ležící "při cestě".

Podle zákona obdržel první obyvatel koncesi na novou planetu za dva roky po přistání. Zněla na 59 let. Požádá tedy po dvou letech o registraci, tentokrát pochopitelně na své pravé jméno.

Jeho vylodění teď už bylo jen otázkou dnů. Erell prostudoval mapu mlhoviny tak důkladně, že ji mohl nakreslit zpaměti.

Bylo třeba jen dávat pozor, aby mu neukradli materiál. A vyhýbat se setkání s hraničáři, které tak zřídil. Strach z nich neměl, ale nechtěl se pouštět do rvaček s jejich druhy.

Až příliš dobře mu utkvěly v paměti minulé roky. Kolikrát si přál, aby to skončilo? Třeba se nechat zabít, ale skoncovat už jednou s

tím násilím . . .Jediné co chtěl, bylo umřít rychle. Přímý zásah blýskače nebo termiku a hotovo.

A přece se mu nakonec toto přání splnilo jen napůl. Zásah výstřelu termické zbraně ho odmrštil mezi skaliska, kde se ukryl. Dostal to do levé poloviny těla. Ještě teď si docela přesně vybavil pach spáleniny a strašnou bolest, která ho připravila o vědomí.

Složil mapy a začal znovu cvičit s levou rukou. Z pravé upustil ocelovou kuličku, kterou pak chytal dvěma prsty levačky. Ještě před časem by to vůbec nedokázal, teď si ale všiml, že umělá končetina je mnohem přesnější a rychlejší než vlastní pravačka. A tak dále zdokonaloval tuto nově objevenou schopnost. Byl prostě perfekcionista.

KAPITOLA PRVNÍ

Erell vystoupil na vrchol písečného přesypu, sundal si lehkou čapku, která ho chránila před sluncem a otřel si čelo předloktím. Bylo takové vedro, že se už skoro nepotil — voda se vypařovala téměř okamžitě. Vypadalo to, že vlhkost vzduchu je v této poušti prakticky nulová.

Ale jinak tu bylo krásně. Přejížděl očima krajinu, úmyslně nevnímal vraky bojových vozidel, ale soustředil se jen na pásy dun, které připomínaly klidné vlny oceánu. Nenašly by se tu dvě duny stejné barvy. Některé tvořil žlutý písek, jiné byly úplně červené. Nebo spíš rezavé. Každá duna měla jiný odstín, podle toho, které barvy písku se smíchaly. Nádhera.

Miloval tuhle planetu. Za dva roky, které zde strávil, ještě nestačil prozkoumat všechny oblasti. Vydal se ale k obrovskému oceánu na jižní polokouli. Dvě vnitřní moře na severní polokouli se nacházela ve východní části, kde se až dosud zdržoval.

Erell se utábořil na východním pobřeží moře asi 250 kilometrů od hranice věčně zmrzlé oblasti, v severních subtropech. Teplota tu nikdy neklesala pod 35 °C, což mu ale dokonale vyho vovalo. Kromě "noci" ovšem. Klimatizační zařízení jeho kombinovaného obytného modulu /ve vojenské terminologii KOM/, dobře nefungovalo, a proto se mu nikdy nepodařilo srazit teplotu pod 30 °C…

V předešlém roce se zkusil přesunout na jih, skoro až k rovníku. Tam bylo třeba mít výdrž! Rtuť teploměru vyšplhala až na 52 °C a v džungli s mohutnými žlutozelenými stromy bylo nepředstavitelné vlhko. Nevydržel to déle než devět dnů — když dorazil ke břehu oceánu, byl nejvyšší čas… Navíc se v těch místech odehrálo jen velmi málo bitev, nebylo tedy co získat. Většina bojů proběhla na severní polokouli.

Když Erell po příletu na planetu otevřel své zásoby, našel v nich také kraba. Jednalo se o malé vozidlo pohybující se na vzduchovém polštáři, velmi často používané na planetách s atmosférou, a v armádě velmi populární. Byla to obyčejná deska 2,5 m dlouhá a 1,80 m široká, s řízením vpředu — a to bylo všechno. Žádná kapota, vůbec nic. Ale silák to byl k pohledání. Dal se použít na cokoli. Jedinou nevýhodou bylo, že jeho nejvyšší rychlost nepřesahovala 80 kilometrů za hodinu. Právě s tímto "vozidlem" začal Erell své

průzkumy a objevoval první vraky. Hned zpočátku mu přálo štěstí, našel riodský skútr. Vždycky měl slabost pro jednostopá vozidla, samozřejmě na vzduchovém polštáři. Podobala se prehistorickým motorkám, byla stejně rychlá a nestabilní, ale výborně ovladatelná a výkonná v každém terénu. Tyto stroje se používaly v obou nepřátelských armádách, ale ty riodské byly mohutnější, pohodlnější a silnější.

S pomocí kraba dopravil Erell skútr k sobě a pro jistotu se podíval, v jakém je stavu. Tahle planeta bez vlhkosti měla svou výhodu: stroje vydržely dlouhou dobu nepoškozené. Jen zásoby energie byly ze tří čtvrtin vyčerpané.

Od té doby Erell používal při svých cestách jen skútr. Jednak s ním rád jezdil a navíc mohl bez problémů zvýšit rychlost na 130 kilometrů za hodinu. Kufr vzadu se hodil na nářadí a na zpáteční cestě se v něm daly odvézt získané součástky.

Když potřeboval přepravit víc věcí, vyrobil si jakýsi druh saní s dvěma postranicemi a deskou, na kterou ukládal své nálezy.

Kromě přímého zásahu do motoru vozidla neexplodovala, ale posádka se obrovským žárem usmažila zaživa. V každém vojenském ležení a na bojištích bylo možno získat spoustu věcí. Materiál byl všude téměř stejný. Kromě uniformy a jazyka se Federálové a Riodi vlastně ničím nelišili.

Při téhle práci bylo nejtěžší zvyknout si na mrtvá těla… Po tak dlouhé době toho z mužů ve vojenských kombinézách mnoho nezbylo. Nebylo lehké se s tím vyrovnat…

Erellovi rychle došlo, že pátrání nazdařbůh k ničemu nevede. Začal tedy schraňovat dokumenty Federálů, které nebyly zničeny ohněm. Mapy a instrukce. Tak si postupně udělal obrázek o jednotlivých bitvách. Ale hlavně o místech, kde se odehrávaly.

Pokaždé přenesl potřebné údaje na mapu. Tak měl přehled o bitevních polích i s důležitými informacemi. Během několika měsíců si tak vytvořil chronologii taktických přesunů.

Občas objevil velitelské vozidlo a "úlovek" byl ještě lepší. Alespoň co se týče informací. V té době už ho zaměstnávala nová myšlenka. Válčící strany si určitě někde zřídily záložní skladiště, protože dopravovat materiál vzdušnou cestou znamenalo udělat ze sebe snadný cíl pro nepřátelskou obranu. A to nepočítal zásoby munice pro bojující jednotky.

Jednoho dne se mu dostaly do ruky důležité listiny. Slovo, které se tu opakovalo nejčastěji, bylo Soldem. Z textů vyplývalo, že se musí jednat o kód hlavního skladiště Federálů.

Pak už bylo jen otázkou času doplnit zbývající údaje. Skladiště se podle všeho nacházelo na hranici oblasti věčného ledu.

Erell se dlouho připravoval na cestu — nejdřív opravil reko, malé a rychlé vozidlo, určené k průzkumné činnosti. Jeho hlavní výhodou byla vnitřní klimatizace. Takto vybaven mohl bez rizika překročit hranice věčně zmrzlé oblasti.

Sklad objevil v malém údolí asi 20 kilometrů v hloubi odvrácené strany planety. Byl jednoduše vylámán v ledu. Uvnitř bylo všechno. Počínaje archívy generálního štábu. Úplný zlatý důl. Zásoby byly navíc výborně uskladněny. Obrovské množství potravin, náboje do všech typů zbraní, uniformy, vojenské a letecké kombinézy, náhradní díly na opravu čehokoliv, nářadí a dokonce kombinovaný obytný modul určený pro vrchní velení. Měl tři místnosti. Dva pokoje, každý z jedné strany operačního střediska, vybaveného zařízením pro řízení boje.

To sice Erella nijak nenadchlo, zato zbytek ano. KOM obsahoval zásobu potravin, mraznici a hlavně zásuvku pro připojení detekčního systému, dílny nebo čehokoliv jiného, co vyžadovalo pro svou funkci elektrický proud. Fotovoltaické články byly pro tento účel přiměřeně robustní a daly se dobít napojením na soubor solárních panelů. Znamenalo to konec starostí s energetickým zajištěním.

KOM se mohl přepravovat na vlastním vzduchovém polštáři. Erell jej nacpal k prasknutí vším, co si chtěl odvézt: skládací opravárenskou dílnou, potravinami a spoustou dalších věcí. Kromě zbraní. Ale to nejlepší mělo teprve přijít. Ještě než se rozhodl ke zpáteční cestě, porozhlédl se po okolí a narazil na zamaskovanou jeskyni, jejíž vchod se postupem času rozšířil. Uvnitř našel výsadkovou barži!

Uvolnil vchod paprskometem a začal si stroj prohlížet. Baterie dvou iontových motorů byly ze čtyř pětin prázdné, ale to nevadilo; odjel do osvětlené zóny pro solární panel, který připevnil na nouzovou baterii; tu jedinou byl totiž schopen přepravit.

Během čtyř dnů byla nabitá. Pak se vrátil do Soldemu a namontoval ji na výsadkové plavidlo.

Barže měly tu výhodu, že kontrola všech zařízení probíhala automaticky. Stačilo tedy uvést do chodu motory a kontrolní proces se sám zapojil.

Všechno fungovalo. Pomocí malého tahače odvlekl barži ven z jeskyně, reko umístil do kabiny, kam by se vešlo padesát mužů tvořících výsadkovou skupinu s veškerými zásobami, a spustil motory. Ještě si dobře pamatoval, jak se ovládá řídící panel, a proto bez obav vzlétl.

Za deset minut byl doma! Byl z toho tak vyvedený z míry, že odložil svůj návrat pro velký KOM až na druhý den. Naposledy se vyspí ve svém malém, jednopokojovém modulu.

Planeta S 4 měla jednu zvláštnost. Na osvětlené straně nezapadalo slunce, ale každých šest dní docházelo k jeho částečnému zatmění, vyvolanému shlukem satelitů, asteroidů a dvou velkých planet, nacházejících se v blízkosti hvězdy. Na sedm hodin zavládla na S 4 téměř noc.

Erell se od začátku rozhodl, že bude zachovávat "klasický" biologický rytmus se čtyřiadvacetihodinovým cyklem. Chodíval spát, když bylo slunce téměř kolmo nad jeho hlavou a probouzel se rovněž v "poledne". Zvykl si na to dost rychle.

Zpáteční cesta od skladu v KOMu byla náročná. Trvala skoro pět dnů, ale stálo to za to. Erell nové obydlí umístil do stínu mohutných stromů s hladkými načervenalými kmeny a s legračními plody v korunách, trochu podobných pozemským palmám. Po krátkém manévrování nastavil vchod proti moři, které se zrcadlilo pár metrů odsud.

Později přistavěl k boku KOMu ještě verandu.

Ten večer usnul hlubokým spánkem, s klimatizací nastavenou na 23 ℃.

Erellův pohled se zastavil na vracích vojenských vozidel. Zdálo se, že tuhle bitvu nepřežil nikdo. Riodi, napadení ze zálohy a v početním oslabení, pravděpodobně uprchli do pouště.

Jediný obrněný transportér Federálů nebyl zasažen, ale byl prázdný. Jeho posádku tvořili určitě rekruti; ostřílení vojáci by totiž své vozidlo neopustili. Byli patrně posledními, kteří přežili tuhle srážku. Vrátili se, když palba ustala, aby prohlédli vozidla a pomohli raněným a byli překvapeni odstřelovačem.

Erell tohle dobře znal. Jednou také ztratil svou skupinu. Byli to samí bažanti a v dešti střel, které na ně pršely ze všech stran, začali panikařit a dali se na útěk. Jedna z mnoha děsivých vzpomínek.

Potřásl hlavou a vydal se ke skútru. Tentokrát měl obzvlášť štěstí. Náhradní díly, ale také ocelové lamelové zástěrky pro vzduchové polštáře. Díky nim se okolo skútru nezvedala oblaka prachu a písku a rychlost se dala zvýšit až o dvacet procent. Byl to tedy vzácný nález.

Připevnil svůj náklad, nasadil si přilbu s průhledným plastovým krytem obličeje a nastartoval skútr. Zvedl se obvyklý oblak prachu, který doprovázel vytvoření vzduchového polštáře. Horký vzduch ho i přes kryt pálil do tváří, takže se už těšil, až bude doma a vykoupe se.

Pobřeží u jeho obydlí bylo tvořeno malými úzkými zátokami s pískem jemným jako mouka. Obklopovala je skaliska, u kterých se rád potápěl. Ale musel si dávat pozor — voda tu byla tak průhledná, že nedokázal odhadnout hloubku…

Bylo třeba ale ještě chvíli počkat. Zpáteční cesta zabere celé čtyři dny.

Natáhl se pro orosený pohár. Držet jej v ruce byl požitek. Pomalu nechával stékat šťávu do krku. Asi pětset metrů severně od jeho obydlí začínal les světle žlutých stromů, které rodily ovoce. Jak měl ale vědět, jestli jsou plody jedlé?

Sarkofág, neboli v hantýrce sarko, který našel ve skladu, vypadal jako dlouhý prosklený kufr a ukládali se do něj ranění při poskytování první pomoci. Teď Erellovi pomohl najít řešení. Počítač, zabudovaný v sarkofágu, praktikoval klinickou medicínu a lehkou chirurgii, ale úplně dokonalý také nebyl: mohl provádět amputace, ale nepokusil se zachránit určitou část končetiny, i když by to bylo pro postiženého lepší. Na jedné stěně sarka byla ale malá laboratoř, která prováděla automatické biochemické rozbory.

Erell nechal analyzovat postupně všechny druhy ovoce, které objevil. Kromě dvou velikých plodů připomínajících melouny byly všechny poživatelné. Od toho dne vyráběl ze sklizených plodů šťávu, kterou pak zmrazoval. Smíchaná s vodou byla vynikající. Tento systém dokonce zdokonalil mícháním různých druhů ovoce, a tím připravil šťávu sladší nebo nahořklou. Pochoutka!

Náhle se odněkud zprava ozval rozčilený křik. Erell otočil hlavu a uviděl dva opeřence, jak se hašteří před záhonem divokých květin.

Jeden z nich, červený od zobáku až po ocasní pera, seděl v hnízdě na silné větvi a druhý, stejně zbarvený, poskakoval po zemi. Vypadalo to na rodinnou hádku. Družka v hnízdě měla legračně svěšená křídla a připomínala nerudnou manželku, která s rukama v bok ječí na muže: „Nevíš, kdy se má chodit domů?!"

A výtečník, hopkající po zemi, plácal křídly jako když Ital rozhazuje rukama: „Copak za to můžu, že sem usnul na pláži?"

Erell se dal do smíchu. Určitě tu bylo před válkou dost zvířat. Ale v uplynulých sedmnácti letech jich byla velká většina zabita a ta, která přežila, měla pochopitelně panický strach z lidí.

Na velkých savanách, které se rozprostíraly mezi dvěma vnitřními moři, vídal Erell nějaký druh antilop — ty se však vyděšeně rozprchly, kdykoliv zaslechly zvuk skútru.

V lesích zase žili legrační tvorové, kteří se dali zhruba popsat jako kříženec medvídka, opice, kočky a koaly.

Z medvěda měli zavalité tělo, krátký, široký čumák a hnědou srst, z opic především obratnost při šplhání po stromech. Silné tlapy však neměly vyvinuté prsty: Tyto potvůrky byly býložravci a proto od nich nehrozilo přímé nebezpečí. Uvidět dospělé jedince bylo kromě toho vzácností, protože zažili válku a byli velmi bázliví. Mláďata ale očividně nechápala, proč se staří při setkání s člověkem snaží spasit útěkem. Mladší zvířata utíkala sice také, ale zvědavě se vracela zpátky. Erell už pomýšlel na to, že si jednoho medvídka chytí. Tehdy si uvědomil, jak se v uplynulých dvou letech změnil.

Stal se ale pravý opak…

Jednoho večera, když odpočíval natažený na písku Vzdálenější pláže, ucítil náhle, že ho něco zašimralo na levém chodidle. Na protéze toho však moc necítil. Nakonec ospale otevřel oči a spatřil jedno ze zvířat, podle všeho ještě mládě. Opatrně zvedlo tlapu a dotklo se lehce Erellova palce. Nevypadalo nebezpečně; muž se tedy nehýbal a nechal ho. Zábava pokračovala. Mládě se uklidnilo a brzy začalo dorážet odvážněji, a přitom vrhalo na Erella zvědavé pohledy. Jakoby ho chtělo probudit. Tentokrát muž úplně otevřel oči. Když se však jejich pohledy setkaly, instinktivně přivřel víčka. Zvíře strnulo s napřaženou tlapou, připraveno k útěku.

A pak, protože se Erell nehýbal, ho znovu pláclo tlapou a dalo se na úprk. Bylo tak komické pozorovat, jak cválá, až mu tlustý zadeček poskakuje, že Erell vybuchl smíchy. Asi o třicet metrů dál se tvor zastavil, posadil se a prohlížel si ho.

Erell zůstal na svém místě a začal na něj konejšivě mluvit. Zvuk lidského hlasu se nesl ke zvířeti a to nastavilo směrem k němu malé kulaté uši. Čas od času se muž odmlčel, pak znovu začal mluvit. Jakoby spolu vedli rozhovor. Náhle si Erell uvědomil, že říká, jak je mu dobře, jak se mu líbí život na téhle planetě, její příroda…

V tom okamžiku zmlkl, hrubě smýknut do minulosti. Podvědomě mu padl pohled na nohy, které se sobě tak úplně nepodobaly… Nikdy předtím si toho nevšiml! Chyba nebyla v chirurgovi, ale přesto se mu paradoxně zdála umělá noha méně hezká, než ta pravá. Položil na chodidlo protézy ruku. Něco cítil, ale nedokázal ten vjem definovat. Myslel, že už zapomněl na svá zranění, na léta válek, výbuchy, na svou chůzi po operaci, na vztek, který ho nutil myslet na to, jak lidé poznají, že není stejný jako oni. Bolestně zkřivil obličej. A pak vedle sebe uviděl stín. Mládě, které přiběhlo zpátky, znovu přiblížilo tlapu k jeho levé noze. Nechal ho. I kdyby ho dráplo, necítil by toho mnoho.

Pak se stalo něco, na co nikdy nezapomene. Tvoreček se opatrně sklonil k jeho lýtku a dvakrát ho rychle olízl. Erellovi se stáhlo hrdlo, až to zabolelo. Byl přemožen pocity, o kterých si myslel, že je dávno ztratil, pocity, které se vztahovaly k dětství, kdy se ještě uměl dojmout k slzám.

Chtěl promluvit, ale bál se, aby jeho nejistý hlas malého nevyplašil. Nechal ho tedy zvyknout si na nový pach, na tu blízkost…

Zvíře se nehýbalo, začal tedy znovu mluvit tichým hlasem. Mládě se usadilo a nespouštělo z něho oči. Erell v pravidelných intervalech přivíral víčka a jeho posluchač mu najednou začal odpovídat stejným způsobem!

Erell mluvil dlouho, i když vlastně pořádně nevěděl o čem. Mnohem, mnohem později se pak pomalu zvedl a oblékl si lehkou kombinézu s nohavicemi sahajícími do půli stehen a krátkými rukávy. Když odcházel, mládě se nehýbalo z místa, jen za ním otáčelo hlavu, a pak ho následovalo, i když se drželo v uctivé vzdálenosti. Zastavilo se až když Erell došel k vozidlu.

V příštích dnech se neukázalo. Ale jednoho rána je Erell uviděl, jak sedí ve stínu verandy. Přineslo si ovoce a spokojeně hodovalo.

Od toho dne si zvyklo navštěvovat ho skoro každý den a Erell mu začal schovávat něco k snědku. Snídali společně, Erell přitom nahlas probíral svůj denní program. Až po dvou týdnech měl však

možnost uslyšet hlas svého návštěvníka. Od toho okamžiku byl medvídek k nezastavení. Dalo by se říct, že přemýšlel nahlas. Vyrážel modulované skřeky, jejichž škála nebyla sice moc pestrá, ale stačila na vyjádření základních pocitů: spokojenosti, zvědavosti.

Ze začátku mu Erell říkal "mrně" nebo "mladíku". Pak se rozhodl pro "štěně" a to mu už zůstalo.

Ptačí rodinka se uklidnila a Erellův pohled se znovu vrátil k moři. Mělo nejčastěji pastelově modrou barvu, jako jasné nebe, s výjimkou okamžiků, kdy došlo k částečnému zatmění slunce.

Štěně si právě něco vyprávělo za stromem. Erell se cítil dobře. Uvažoval, že i přes své časté průzkumné cesty toho ví o planetě S 4 dost málo. Při každé výpravě měl v hlavě určitý cíl a po krajině se moc nerozhlížel. Zůstával v něm stále kus profesionálního vojáka, který podvědomě pozoroval a hodnotil okolí z hlediska vlastní bezpečnosti.

Tenhle reflex mu zůstane patrně celý život. Byl v něm zakořeněn až příliš hluboko.

Zvedl se a vešel do velkého KOMu jedinými dveřmi, které vedly do operačního sálu. Hned v prvních dnech odtud odstranil všechno, co bylo určeno pro vojenské účely, takže v místnosti zbyl jen vysílač. Byl to velký a výkonný přístroj a zachytil i velmi vzdálené radiové vysílání. Jednou jej zapnul a naladil frekvenci na informační kanál. V reproduktoru uslyšel hlasatele, který komentoval průběh mírových jednání v Pan-Jonu…

Neuvěřitelné! Za celou dobu se ještě nedohodli! Erella to tak znechutilo, že přístroj vypnul. Až o něco později nastavil frekvenci, kterou v sousedních systémech používali hraničáři, a přepnul na automatický záznam letových frekvencí.

Když přecházel kolem kontrolního panelu, všiml si světelného signálu, který oznamoval, že záznamník nahrál nějaké vysílání. Mechanicky zapnul zpětný chod pásky a odešel do svého pokoje pro boty. Měl v plánu zajít si do lesa načesat nějaké ovoce. To bylo něco pro Štěně, které vždycky předvádělo ve větvích své akrobatické kousky.

Svist přetáčené pásky zmlkl a hned nato se ozval slabý hlas: Mayday… Mayday… Havárie. Loď zničena… Mayday…

KAPITOLA II.

Erell měl náhle pocit, že se ocitl v jiném světě. Nebo spíš jakoby ho starý svět dostihl. Chvíli byl v pokušení na signál nereagovat. Neměl vůbec chuť spojit se s civilizací. Během dvou let osamělého života znovu nabyl duševní rovnováhy, řídil si svůj život, jak chtěl a nic mu nechybělo. Když myslel na minulost, a to se stávalo jen zřídka, vybavovaly se mu jen bitvy a utrpení. Žít s lidmi vždycky přináší konflikty, skryté i otevřené. Po takovém světě netoužil, odmítal jeho pravidla. A teď najednou tu už nebyl sám.

Nakonec skoro proti své vůli usedl do pohyblivého křesla spojového zařízení a stiskl všechny spínače. Použitá frekvence se objevila v malém okénku z krystalu křemíku. Centrální přijímač, který neustále "ohmatával" okolní prostor, pracoval v reálném čase. Jeho záznamové zařízení však žádnou další zprávu nezaregistrovalo. Nikdo tedy na volání v nouzi neodpověděl a trosečník vysílal jen jednou.

Na tom nebylo nic divného: třeba se na palubě něco stalo a nemohl proto vysílat, nebo se domníval, že jeden signál bude stačit. A nebo byl už mrtvý.

Erell nastavil odpovídající vlnovou délku na svém vysílači a rozšířil použité pásmo na obě strany pro případ, že by přijímač na poškozené lodi nebyl úplné přesně naladěn na vysílací frekvenci. — Příjem Mayday. Kdo vysílá a jaká je vaše poloha?

Čekal několik sekund a zkusil to znovu. Žádná odpověď. Zkontroloval, jestli je nahrávač v zapnuté poloze. Chtěl vědět, kdyby se s trosečníkem spojil někdo jiný.

Zkoušel to bezvýsledně půl hodiny. Co se asi stalo? Po srážce se mohlo s vrakem přihodit cokoli. Přemýšlel, co dělat. Pokud se nedozví, v jakých místech ke kolizi došlo, nemůže nic podniknout. Stejně bylo nepochopitelné, že se v tak rozlehlém kosmickém prostoru můžou srazit dvě tělesa. Vzpomněl si na jednu starou historku ze Země, kterou vyprávěli budoucím posádkám. Uprostřed obrovské pouště stál jeden jediný strom. Přesto téměř neminul rok, aby do něj nějaké vozidlo nenarazilo.

Erell sice věděl o dvou nebo třech kolizích — ale k těm došlo za války, kdy se v kosmickém prostoru pohybovalo velké množství lodí.

Trosečník byl možná už mrtvý, ale Erell se rozhodl tuto eventualitu vyloučit, přestože to znamenalo konec jeho soukromí. Zapojil zvukové signální zařízení a usadil se na verandě. Pak si to rozmyslel, vzal skútr a jel k barži.

Nechal ji na okraji lesa při svém návratu ze skladiště a od té doby ji nepoužil. Vlezl dovnitř a zkontroloval baterie. Byly stále nabité. Provedl kontrolu všech zařízení, aby v případě, že to bude nutné, odstartoval bez problémů. Pak vytáhl na palubu sarkofág a pro všechny případy připravil i jídlo z vojenských zásob a ovocnou šťávu. Kufry ve velké kabině obsahovaly osm záchranných kombinéz. Byly v perfektním stavu, s lahvemi stlačeného vzduchu. Vzal jednu z nich, připevnil ji k sedadlu a pak si šel pro pilotní kombinézu, kterou si vybral ve skladu.

Nechal ji u vchodu do miniaturní pilotní kabiny, oddělené posuvným panelem vystupujícím z podlahy. Byla tu jen dvě místa — pro prvního pilota a jeho zástupce.

Když se vracel, uviděl Štěně na střeše verandy. Rozčilovalo se, že dělá se skútrem takový rámus. Erell se mu s vážnou tváří omluvil. Musel se ptát sám sebe, kde vlastně tahle hra končí. Nezbláznil se tak trochu, když si zcela vážně povídá se zvířetem? Znovu si uvědomil, co pro něj tenhle tvoreček znamená a jak se změnil. Starý Erell by Štěněti nevěnoval špetku pozornosti. Znamená to, že v téhle izolaci ztrácí svoji tvrdost a rozhodnost? Na osamělý život si rychle zvykl a necítil ani potřebu mluvit sám se sebou, jak se to některým lidem stává.

Cítil, že z něj Štěně znovu udělalo lidskou bytost, schopnou citů a byl mu za to vděčný.

Za půl hodiny znovu zkusil vysílat. Nic se nedělo. Jeho hodinky ukazovaly dvacet hodin, když se ozval výstražný signál. Rozběhl se k aparatuře a nařídil zesilovač na maximální výkon. Hlas mu připadal ještě slabší.

— Mayday, Mayday… Havárie… Mayday.

— Příjem Mayday. Slyším vás. Vaše poloha? Chvíle ticha, pak odpověď:

— Pane Bože, už jsem nevěřil… Nehoda u P2, směr H6, je to dvacetdevět hodin.

Bylo vidět, že trosečník byl natolik při smyslech, aby si uvědomil, že vrak se po srážce mohl odchýlit od své dráhy.

Erell měl náhle chuť dostat ho z toho. Ani se mu nezachvěl hlas, když mluvil. Byl mu něčím sympatický.

— Příjem — odpověděl, rozložil před sebou mapy a rychle našel planety, o kterých byla řeč.

— Pravděpodobná poloha ve chvíli nehody?

— Asi v polovině cesty, víc toho nevím.

— Rozumím. Jak jste na tom?

— Jsem zablokovanej v pohonný sekci. Už tu není moc vzduchu. Mám kombinézu s kyslíkem na šest hodin. Teda pokud je v pořádku…

Je tam ještě někdo?

— Nemám ponětí. Vypadá to, že se Loď rozpadla na dvě části.

— Stav vysílače?

— Skoro vybitý baterie.

— Vypněte všechno na dvacet hodin a čekejte. Přijdu, O. K?

— Předáš zprávu dál?

— Nemám dost energie, zalhal, ale najdu si tě.

— Hoď sebou, chlapče. Nerad bych se tu udusil. Erell se usmál.

— Rozumím, končím, řekl a sáhl po svých mapách.

Venku skočil do skútru a rychle vyrazil. Výstupní otvor barže nechal otevřený, takže v několika okamžicích byl vevnitř. Natáhl si kombinézu, ale ještě předtím zapojil automatické startovací zařízení. Kontrolky na řídícím panelu se začaly postupně rozsvěcovat, zatímco dveře výstupního otvoru se s rachotem zaklaply. Erell zkontroloval, zda je loď dokonale uzavřená a pak se na pár sekund soustředil, přejížděje přístroje očima. Všechno svítilo zeleně, loď byla tedy připravena ke startu. Chopil se řízení a uvedl do chodu iontové motory. Barže se začala mírně otřásat a po chvíli se odlepila od země. Asi po dvaceti metrech zvýšil rychlost, tak jak to měl dříve ve zvyku. Zdálo se, že stroj chvíli váhá, pak ale poslechl. Jediným trhnutím zrychlil a opsal křivku, která ho přivedla na téměř kolmou stoupavou dráhu.

Během deseti minut byl v kosmickém prostoru. Okamžitě zamířil k mlhovině a znovu rozložil mapu, aby určil přibližný směr dalšího letu. Když spatřil masu úlomků, které před ním defilovaly na čelní obrazovce, zamrazilo ho. Tímhle vším proletěl na palubě kosmického kluzáku! Musel být šílený, netečný k tomu, co se mohlo stát.

Určil si cestu, která ho měla přivést k možnému místu nehody. Až tam dorazí, bude pokračovat po imaginární spojnici P2 — H6.

Věděl, že srážka může značně změnit směr letu. Poškozená loď pokračuje po balistické křivce. Doufal jen, že náraz nezpůsobil velké zrychlení, pak by se mu třeba nepodařilo ani vrak najít.

Proklínal se, že se zapomněl zeptat, z jaké strany přišel náraz, vzhledem k letové ose. Tím by mohl získat představu o novém směru pohybu havarované lodi a ušetřit drahocenný čas. Musí se na to zeptat, až se s trosečníkem znovu spojí.

Průlet mlhovinou byl delikátní záležitostí. Vyžadoval neustálé ruční řízení. Začínal si ale zvykat a vyhýbal se zručně velkým asteroidům. Počínal si přitom jako lyžař při slalomu.

Po deseti hodinách letu už byl pořádně zmožený. Nechtěl ale riskovat a zapojit automatické řízení, i když ke konci už byl let snadnější. Za celou dobu skoro nic nejedl ani nepil. Barže měly dost primitivní konstrukci a nebyly vybaveny zařízením pro umělou gravitaci. Stav beztíže byl sice dobrý například pro raněné v prvních hodinách fyzického šoku, protože trpěli méně, ale to zjevně nebylo hlavním důvodem absence tohoto zařízení na barži. Pro generální štáby to byla spíše ekonomická otázka.

Když vyletěl z mlhoviny, vydechl si. Při nejvyšší rychlosti bude trvat ještě dvě hodiny, než dosáhne předpokládané trajektorie kosmické lodi. Dlouho se rozmýšlel a pak se rozhodl to risknout. Odbočil doprava v předpokládaném směru odchylky vraku.

Za půl hodiny byl čas spojit se s trosečníkem. Nastavil malý vysílač na požadovanou frekvenci a prodloužil na maximum vlnový rozsah přijímače.

Poslední minuty se nekonečně vlekly. Na obrazovce neviděl stále vůbec nic. Protože se mu nepodařilo navázat spojení, zkusil lokalizaci goniem. To sice v blízkosti větších planet, které odrážely parazitní ozvěny s časovým zpožděním, moc nefungovalo, ale přesto bylo nutné se o to pokusit.

— Mayday… Tady Tramp 230P… Mayday… Vysílal! A jeho hlas byl silnější, i když baterie už musely být hodně slabé.

— Příjem, Tramp 230P. Z které strany přišel náraz vzhledem k vaší letové ose?

Erell instinktivně snížil výkon svého vysílače.

— To je legrační, celejch dvacet hodin si nadávám, že sem ti to neřek! Zezdola zleva, aspoň co si pamatuju. Byl to takovej zvláštní náraz, nevím, jak bych to popsal.

Erell zapnul goniovou lokalizaci.

— Rozumím. Teď vás slyším líp. Na detektoru není ještě nic vidět, ale přibližuji se. Jak jste na tom s kyslíkem?

— Lapám po vzduchu jako budru, kterej se v běhu cpe dralénou. Ale s tím skafandrem ještě chvíli počkám.

Erell neměl ponětí, co je to budru a draléna. Asi nějaká fauna z P2 nebo H6. Nespouštěl oči z ručiček ladění gonia. Zatím to bylo ještě velice nejasné, ale něco se přece jenom začínalo rýsovat vpravo na obrazovce mezi 20 a 40 stupni. Jeho ruce reagovaly bez váhání a nastavil průměrnou hodnotu 30 stupňů.

— Nezapomeňte, že když budete čekat dlouho, nebudete mít už třeba sílu si kombinézu obléct.

— Ty umíš člověka povzbudit, chlapče. Měli by tě najmout na záchrannou loď. Ty chudáci by byli štěstím bez sebe, kdybys jim to takhle podal.

Erell se přes vážnost situace docela bavil. Ten chlap měl zatracený smysl pro humor.

— Jó, ale jakou by potom měli radost!

— Taky už bych chtěl bejt venku!

Další půl hodiny bylo ticho. Trosečník zůstal na příjmu, ale šetřil si vzduch. Pak se ozval:

— Už to asi nevydržím.

Tentokrát žádné vtipkování. Asi to tam začínalo být dost špatné.

— Oblékám si kombinézu.

— Rozumím.

Za těmito slovy se skrývala nevyřčená myšlenka: od-teď už mu zbývalo jenom šest hodin života. Pokud byla jeho kombinéza v pořádku! Zdálo se, že si tím není moc jistý. V Trampech určených pro dopravu uvnitř solárních systémů nebylo zrovna nejmodernější vybavení a posádka se navíc o jeho údržbu příliš nestarala.

V pravém rohu obrazovky náhle něco zazářilo. Erell bez váhání změnil směr a zrychlil. Ještě nikdy takhle rychle neletěl. Ale nikdy také nelétal vesmírem nazdařbůh, jak teď. Obvykle musel doletět jenom k velkému nosiči a příslušné trasy nebyly příliš dlouhé. Zdálo se, že se objekt přibližuje. Dobré znamení. Pak už rozeznával jeho

tvar. Určitě je to vrak jedné z lodí. Ale které? Logicky by měly mít oba stroje rozdílnou trajektorii…

O hodinu později se detaily na obrazovce už nezvětšovaly. Řekl by, že… Ano, zdálo se, že to byly dvě kosmické lodi zaklesnuté do sebe. Začal brzdit a hlásil:

— Myslím, že jsem u vás, 230 P. Má vaše loď výsuvnou plošinu?

— Ne, proč?

— Vidím něco jako teleskopické rameno, které vystupuje z trupu.

— Ta druhá kocábka se asi rozsypala a kousek jí tady zůstal. (Hlas byl o poznání klidnější.)

— Máš nějakej nápad, jak bych se moh' dostat k tobě na palubu?

Erell o tom samozřejmě uvažoval. Barže neměly spojovací zařízení. Žádný přechodový otvor. Na druhou stranu tu byla ale možnost uchovat atmosféru v kabině.

— Lituji, ale bude to vyžadovat trochu akrobacie. Mám jen magnetické lano. Přiblížím se k vám co nejvíc a vystřelím ho. Budete muset vystoupit, abyste se ho chytil a dostal se po něm až ke mně.

— To je ale pěkná kravina! Ty nemáš přechodovej otvor, chlapče?

— Bohužel ne.

— Co nadělám. Risknem to. Ale pokus se umístit lano co nejblíž k nouzovému východu u motorový sekce, protože nejsem zvyklej na velký procházky v kosmu, víš?

— A jak poznám, kde to je?

— Uprostřed mezi výstupníma tryskama propulsorů.

— Rozumím.

— Počkej, mám ještě trochu vzduchu. Moh' bych se pokusit vlézt do druhý lodi, třeba tam někdo zůstal.

Neváhal riskovat kůži a jít prozkoumat fragment druhé lodi. Podle zákonů to sice byla jeho povinnost. Ale v takových případech myslí člověk především na sebe…

Nakonec to bylo jednodušší, než si Erell myslel. Měl zkušenosti s připojováním barže na kotvící systémy velkých nosičů a tak opatrně manévroval kolem vraku, až spatřil výstupní trysky. Popoletěl k nim a pečlivě stabilizoval svou loď. Hned poté zaklapl přilbu skafandru a zapojil evakuační zařízení vnitřní atmosféry v kabině.

Bylo to naprosto primitivní: Otevřely se záklopky vakuových nádrží zabudovaných ve stěnách. Vzduch z kabiny se do nich "vcucnul" a záklopky se rychle uzavřely. Obráceným postupem se zase atmosféra vrátila do kabiny.

Když vzduch unikl do nádrží, přešel Erell dozadu, vyklopil širokou výstupní plošinu na zádi lodi a připoutal se k bezpečnostnímu lanu.

Vyklonil se ven do kosmu. Před očima měl vrak lodi. Odjistil lano s magnetickou kotvou, povinnou součást lodní výbavy, uchopil kotvu do ruky a dlouho mířil. Potom stiskl knoflík na naviječím bubnu. Lano vystřelilo do prostoru a zachytilo se těsně vedle otvoru mezi tryskami. Trosečník uvnitř-musel slyšet hluk nárazu. Vtom si všiml, že lano se mírně napíná. Vrak Trampa se pomaloučku otáčel okolo své osy a současně se téměř neznatelně vzdaloval od barže.

Erell se rychle odepjal od bezpečnostního lana a vrhl se plavmo směrem k pilotní sekci. Ruce měl natažené před sebe, aby ztlumil náraz. Levicí uchopil držadlo ve stěně a otočil se tak, aby nohy směřovaly dopředu a vklouzl do pilotního křesla.

Malým pancéřovým okénkem napravo viděl zkroucenou konstrukci výsuvného ramene, zaklíněnou do Trampa. Rozhodl se, že mu poslouží jako orientační bod při manévrování.

Tentokrát dosáhl samotné hranice svých schopností a zkušeností… Nechtěl pomyslet, co by se mohlo stát, kdyby jen nepatrně přehnal své pohyby. Barže by mohla narazit do vraku a poškodit se. Zapnul pomocné postranní trysky a lehounce jak jen mohl, pootáčel barží směrem k Trampu.

Musel dostat barží do paralelní polohy s vrakem a synchronizovat jejich otáčení… Dvacet minut pilotoval se zadrženým dechem tak jemně jako nikdy předtím. Ani ve snu ho nenapadlo, že by byl takového výkonu schopen…

Když skončil korekci, nebyl schopen vstát z křesla. Musel se ale přesvědčit, co se děje za jeho zády. Opatrně, protože nyní byla rampa otevřena do mrazivého kosmu, postupoval přidržujíc se úchytů ve stěně, k bezpečnostnímu lanu. Pak se znovu vyklonil ven. Spatřil siluetu ve staré červené záchranné kombinéze, jak se pomalu sune podél lana. Karabinou měla k opasku připoutáno další bezvládné tělo. Podivná dvojice byla asi v půli cesty k barži.

Vypnul magnetické uchycení a začal volný kabel přitahovat pomalu k sobě, aby trosečníkovi ulehčil práci. Když byl těsné u něho, uchopil ho rukou a vtáhl oba dovnitř. Hned nato začal s

ručním navíjením magnetické kotvy a když byla navinuta na bubnu, sklopil rampu a uzavřel výstup. Jakmile se rozsvítila zelená kontrolka, stiskl tlačítko. Vzduch se zasyčením rychle naplnil kabinu.

Po rozsvícení další zelené kontrolky si sundal přilbu a začal se věnovat novým spolucestujícím. Jeden z nich se nehybně vznášel v kabině, druhý se pokoušel uvolnit přilbu, ale viditelně se mu to nedařilo. Znervózněl, uchopil ji oběma rukama a snažil se s ní pootočit. Lapal po dechu. Musel být už téměř v koncích…

Erell se k němu přiblížil podél stěny a naznačil mu posunkem, aby se přestal zmítat.

Jeho pokus o uvolnění však rovněž vyšel naprázdno. Uzávěr se zablokoval. V normální situaci by to bylo spíš zábavné, ale zachráněnému viditelně pod přilbou docházel vzduch!

Erell dal zoufalci na srozuměnou, aby ještě chvíli vydržel nehýbat se a prohlédl si zblízka uzávěr. Byl to starý typ skafandru, který nikdy předtím neviděl. Ale v každém případě musel mít nějaké nouzové ovládání.

Zahlédl stručný text na zádech kombinézy. Část už byla častým používáním nečitelná. Kapitán tohoto Trampa musel být pěkný mizera, když skladoval na palubě takhle prošlý materiál.

Nakonec se mu podařilo vyluštit návod: spustit nouzový systém a zároveň pootočit přilbou o 90 stupňů doleva. Jinými slovy, jeden člověk to nemohl zvládnout sám…

Ukázal trosečníkovi co má udělat a sám vší silou pootočil přilbou. Fungovalo to.

— Zkurvenej kŕáp! Zaklel muž ještě přiškrceným hlasem.

— Málem jsem se udusil.

Erell "odplul" ke kufru, ve kterém byla kombinéza a podal mu ji.

— Bude vám pořádná zima, ale nedá se nic dělat. Vemte si tuhle. Jak je na tom ten druhý?

— Nevím. Našel jsem ho v tý potvoře, co do nás vrazila. Byl mimo. Nevím ani, jestli žije.

— Byl tam ještě někdo? zeptal se Erell a uvedl do chodu sarkofág.

— Nikdo. Loď se musela rozlomit. Přetlak nebo bůhvíco. Náraz přitom nebyl nijak prudký, chlapče, jinak by se nezachoval vcelku kus druhý lodi.

— Až si oblečete kombinézu, pomůžete mi s ním. Dáme ho do sarkofágu. Trochu poodletíme od vraku.

Usedl znovu k řízení, ověřil polohu trosek lodí a trochu zrychlil. To stačilo nato, aby se dostali do bezpečné vzdálenosti. Pak se vrátil do kabiny.

Trosečník se konečně rozhodl svléci si svůj starý skafandr. Hned se začal třást zimou i přes to, že měl na sobě ochranný palubní oblek. Topení se zapojovalo automaticky, ale přesto bylo v barži ještě kolem mínus 25 stupňů.

Muž už nebyl nejmladší. Podle jeho vrásčité, snědé, a ošlehané tváře mu muselo být jistě přes padesát. Husté vlasy začínaly pomalu šedivět. Vypadal jako "tvrdá nátura", ale když se usmál, jakoby náhle omládl.

Druhý trosečník se nehybný vznášel v prostoru. Opatrně ho uchopili a svlékli mu kombinézu. Alespoň tahle byla moderní! Všimli si, že má poraněné nohy a hrudník. Musel si kombinézu obléci až po zásahu, protože nebyla roztržená. Tep byl pomalý, ale muž žil. Položili ho do sarkofágu, Erell uzavřel víko, čímž automaticky uvedl do chodu zařízení.

— Nevěděl jsem, že jsou tu ještě vojáci, ozval se trosečník.

Erell chvíli přemýšlel, než odpověděl. Neměl ale jinou možnost než říct pravdu.

— Nejsou tady. Tuhle barži jsem tu našel.

— To jsi měl kliku, chlapče.

— Vy taky.

Řekl to trochu ostře. Jeho společník to přešel.

— To je fakt. Už jsem myslel, že nechám svý kosti ve vesmíru. Není to tak romantický, jak se povídá. To, co mě naučili, mi teda nebylo moc platný! Nejsem stavěnej na pilotování téhle krámů jako je Tramp.

— Vy nejste pilot?

— To má bejt vtip? Je to můj druhej let a už začínám mít pocit, že trpím klaustrofobií.

Zvláštní typ. Vyjadřoval se téměř vulgárně a přitom znal slova, která se běžně neužívala. Erell ho podezříval, že je chytřejší než se dělá.

Oba zaujali svá místa. Erell zapnul propulsory a nasměroval loď obloukem vlevo k mlhovině. Spočítal parametry návratové cesty a nastavil příslušné hodnoty.

Trosečník, sedící po jeho pravici, ho se zájmem sledoval.

— Máte pilotní zkoušky? zeptal se ho Erell.

— Ani náhodou. Už sem ti řek', že naviguju sotva měsíc. Starám se o pohonný jednotky motoru. Kapitán měl potíže se svým technikem, vzal mě na poslední chvíli. Nemám ani diplom. Tady se to nebere tak vážně.

Erell se na něj podíval.

— Každopádně musíte mít slušné znalosti k tomu, abyste se mohl starat o propulsory.

Jeho protějšek lhostejně pokrčil rameny. Nakonec jakoby proti své vůli odpověděl:

— Dřív sem dělal vyššího technika údržby.

Zdálo se, že o tom nechce víc mluvit. Chvíli bylo ticho. Erell uvažoval. To, co musel říct, mu bylo nepříjemné, ale nakonec se odhodlal:

— Nespal jsem třicet hodin. Už to dlouho nevydržím, každopádně ne až k mlhovině.

— Cože? Co tím chceš říct?

— Žiju na druhé straně.

— Jo tak… Nevěděl jsem, že se to dá přeletět. Kluci říkali, že je to nemožný. Hejna asteroidů a mrtvý planety. Jak's to dokázal?

— Proletěl jsem to — řekl Erell lakonicky. Jeho společník lehce potřásl hlavou.

— Jestli tomu dobře rozumím, chceš radši letět k sobě než třeba na H6.

— Ten druhý v sarku se potřebuje co nejdřív dostat do normální gravitace, teď když se léčí. H6 je moc daleko.

Znovu nastalo ticho.

— Dobrá, momentálně nejsem proti.

— Opravdu?

Tentokrát byl zvědavý Erell.

— Jó… Stejně nevim, co budu dělat. Ta nehoda je pěknej průšvih.

— Co tím chceš říct?

— Ta výsuvná plošina, vražená do naší lodi… Něco podobnýho jsem ještě neviděl.

— No a?

Nové ticho.

— Moc se mi to nezdá. Nezapomeň, že jsme v Okrajový zóně. Budu radši přemejšlet a poslouchat zprávy. Máš tady na to něco?

— Mám. Jak se vlastně jmenujete?

— Rolly Patchewski. Trochu dlouhý, říkaj mi tady Patch nebo Rolly, přijde na to. A ty?

— Erell Gouach.

— No nazdar, kdes k tomu přišel?

— Vypadá to, že mám předky přímo ze Země. Z oblasti, která se jmenuje Bretagne, je to někde na pobřeží oceánu, myslím. Chlapci z genetiky se baví tím, že si občas pohlídají rasovou čistotu druhů, jen tak, sami od sebe, aby měli srovnávací materiál pro svoje experimenty nebo pro čistě statistické účely. No a svým výplodům dávají odpovídající jména.

Pokrčil rameny na znamení, že tomu nepřikládá zvláštní význam. Patchewski mlčel.

— Mohl byste občas mrknout, abychom se neodchýlili od stanovené dráhy nebo jste tak vyčerpaný, že byste mohl usnout?

— Ještě to moment vydržím. Za jak dlouho dorazíme k mlhovině?

— Asi za osmnáct hodin.

— Máš tu něco k jídlu? Pomohlo by mi to zůstat vzhůru.

— Tam vzadu, ukázal mu Erell palcem kabinu. Samoohřevné vojenské dávky.

— To by šlo. Takže kdo první usne vzbudí druhýho…

KAPITOLA III.

Když se konečně dostali do volného kosmického prostoru, pochopil Erell, proč kapitány Trampu průlet mlhovinou tolik děsil. Byla to nesmírně riskantní záležitost. I přes to, že měl vojenské mapy.

Jedině armáda mohla věnovat tolik prostředků na podrobný průzkum této ztracené částečky vesmíru.

Museli tam vyslat přinejmenším dvacítku průzkumných strojů, aby našly průchod tímhle kosmickým smetištěm a hřbitovem zároveň. Zatímco na řadě míst se nabízely lákavé široké vstupy končící však po nějaké době slepým neprostupným ramenem, ten pravý průchod začínal nenápadným úzkým otvorem. Na mapě byl pečlivě vyznačen.

Shodou okolností se Patchewski ve stejném okamžiku probudil. I on měl, pokud šlo o spánek, co dohánět.

— Kde jsme teď? zeptal se a začal vstávat.

— Budeme tam tak za tři čtyři hodiny.

— Budeme kde?

— U mě.

Rolly se zahleděl na jedinou čelní obrazovku. Obraz S 4 byl dokonale ostrý, velká tmavá koule se rýsovala proti hvězdnému pozadí. Byla k nim přivrácena svou zastíněnou polovicí.

— Tohle přece není teramorfní planeta!

— Ale je. Z druhé strany. Patchewski se usmál.

— Moc toho nenamluvíš, chlapče. Erell se na něj pobaveně podíval.

— A ty bys na mém místě namluvil, starý?

— Hm . . . máš recht. Dokonce si nejsem ani jistej, jestli bych někoho dokázal zachránit.

— Asi bys musel, opáčil Erell s úsměvem.

Už pěkných pár let se neusmál na lidskou bytost.

— Ty jsi divnej patron, chlapče. Co žes zakotvil právě tady?

— Proč takhle mluvíš? zeptal se Erell místo odpovědi.

— Jak?

— No tak, jak mluvíš, divně.

— My hraničáři jsme divný, to ví přeci každej.

— Takže ty jsi tedy hraničář?

— Byl jsem, zatraceně dlouho.

— Tak proč Tramp?

— Přišel sem o všechen svůj matroš, tedy materiál, zásoby, rozumíš. Společnost stanovila datum nalodění a já to spleť. Zrovna sem se chystal do terénu, když přifrčeli. Matroš tam zůstal. Musel bych šlohnout ňáky prachy, abych si koupil jinej. Skoro nic nevydělávat a eště muset pronajmout matroš je pěkná hovadina. Dřeš se pak zadarmo.

Erell zavrtěl hlavou a změnil téma.

— Mohl bys chvíli udržovat směr? Jdu se podívat na sarkofág.

Skleněná výplň byla zamlžená. Špatné znamení. Erell svraštil čelo. Přístroj na stanovení diagnózy hlásil: „Kritický stav". Stručné a jasné.

— Tak co? zajímal se hraničář, když se Erell vrátil na své místo.

— Je na tom zle. V tomhle stavu se musí co nejdřív dostat na zem.

— Proč?

— Stav beztíže sice ulehčuje přepravu zraněných, ale k obnovení základních funkcí je gravitace nezbytná. Jinak hrozí nebezpečí embólie.

— Ty tomu ňák rozumíš! Erell mlčel.

— Možná s tím máš zkušenosti… naléhal Patchewski.

— Možná, řekl suše Erell.

— Promiň.

Ten chlapík byl nejen kultivovanější, než jak se snažil působit, ale navíc mu nechyběl takt. Vzbuzoval v Erellovi čím dál větší zvědavost.

Během posledních hodin letu oba mlčeli. Patchewski se už nevyptával a zdálo se, že se nechá uspávat vrčením motorů. Erell měl dost času na přemýšlení.

Tahle nehoda se mu od začátku nějak nezdála. Co se stalo s druhou lodí? Na nehodu z přetlakování nevěřil. I kdyby připustil, že let Trampu nebyl sledován rádiem, tak druhá loď, podle kombinézy zraněného muže mnohem modernější, musela určitě s někým navazovat spojení. Ale rádio, zapojené hned při startu, zůstalo němé. Proč tohle mlčení?

A pak ta výsuvná plošina, kde Patchewski našel raněného. Něco podobného Erell nikdy neviděl u žádných rychlých lodí.

Mírně odbočil, aby se dostal před osvětlenou část planety, a potom začal sestupovat. V případě planety, která se neotáčí kolem své osy, není nutné absolvovat několik obletů pro nalezení nejlepší sestupné dráhy.

Průlet atmosférou proběhl až na několik turbulencí bez problémů. Nad západní savanou se sice ještě dvakrát dostal do vzdušných proudů, ale trvalo to jen krátce.

Přistál na kraji lesa, vypnul motory a okamžitě rozvinul solární panel, aby dobil baterie. Potom přešel do zadní části lodi vyložit sarkofág.

Patchewski se ještě ani nevysoukal ven a už se začal rozhlížet po okolí, očividně překvapený. Jeho pohled klouzal od moře k lesu, přes záhony divokých květin, pak se stočil na vozidla a vojenské obrněné transportéry, na kterých sem Erell po svém příjezdu dopravil zásoby a materiál. Nyní mu jich většina sloužila jako skladovací prostory, v případě potřeby i pojízdné.

Uviděl také malou dílnu, kombinovaný obytný modul a chlupatou kouli, přibližující se k nim rychlým cvalem. Štěně. Erella to málem dojalo.

Mládě však najednou ztuhlo na místě. Všimlo si druhé postavy! Posadilo se a nedůvěřivě je pozorovalo.

— Co to je? chtěl vědět Patchewski.

— Nevím. Jedno ze zdejších zvířat. Skamarádili jsme se. Vůbec by se mi nelíbilo, kdyby mu někdo ublížil.

— Buď klidnej, chlapče. Mě se nemusí bát.

Možná to bylo hlasem, ale Erell mu věřil. Uklidnilo ho to.

— Přeneseme sarko do největšího modulu, začal z jiného konce. Jsou tam dvě místnosti. Já s ním zůstanu v jedné a ty můžeš spát ve druhé.

Erell dojel na skútru pro kraba. Když uložili sarko, připojily jej na centrální energetický zdroj, aby šetřili jeho vlastní baterie. Potom se vrátili k barži, aby přivezli skútr.

Erell tam dorazil jako první. Využil toho a prohlédl si skafandr raněného. Na zádech měl malý nápis: SPESPACE. To jméno znal, jednalo se o velkou známou firmu, která stavěla kosmické lodi.

— Našel jsi něco? Patchewski stál ve dveřích.

— Jen tohle, ukázal na nápis.

Jeho společník to nekomentoval, ale rty se mu sevřely.

— Máš žízeň? zeptal se Erell.

— Uhodls. Máš tu pěkný vedro.

— Člověk si na to časem zvykne.

— Není někde na severu lepší podnebí?

— Myslím, že je, ale já jsem radši tady, u moře.

— No jo. Dá se v něm alespoň koupat, chlapče?

— Dá. Je hodně slané, takže se člověk nemusí moc namáhat, aby se udržel na vodě. A taky je dost teplé.

— V mým věku má člověk radši teplejší vodu.

V jeho věku? Erell pochyboval, že Patchewski své stáří bere na vědomí.

Štěně se k nim přiblížilo asi na padesát metrů. Erell si byl jistý, že ho poznalo i v kombinéze, ale že váhá kvůli Patchewskému. Nechtěl zasahovat. Zvíře by si mělo zachovat svou přirozenou nedůvěřivost.

Nebude ti vadit, když vlezu do vody hned?

— Ne, půjdu se taky vykoupat, v té kombinéze se to už nedá vydržet.

— Nemáš pro mě náhodou něco na převlečení?

— Pojď se mnou, vybereš si.

V obytném modulu bylo docela příjemně. Erell se oblékl jako obvykle do lehké kombinézy s krátkými nohavicemi a rukávy, zatímco Patchewski si vybíral oblečení z vojenských zásob.

— Můžu to udělat jako ty? Ustřihnout, co přebejvá?

— Jen si stříhej jak libo.

Koupel byla požitkem. Na palubě barže nebylo sice velké teplo, ale cítili se zašpinění a také potřebovali ulevit napjatým nervům.

Erell dlouho plaval podél útesů, než se znovu vrátil na pláž. Štěně se potloukalo asi tři metry od Patchewského a zvědavě si začínalo zvykat. Pro Erella to bylo jako zkouška. Směšné, jako by úsudek zvířete měl nějaký význam. Natáhl se na písek.

— Tak jaké to je, starý?

Jeho společník ho celou dobu nazýval chlapcem a Erella bavilo říkat mu na oplátku takhle. Patchewski otevřel jedno oko, aniž by otočil hlavu.

— Musely ti jít hlavou všelijaký myšlenky, než ses pro nás vydal, co? Takový místo se neukazuje jen tak někomu. Znám typy, který by tě pro tuhle planetu voddělali.

— Asi není lehké se mě zbavit…

— Jo, tím sem si jistej. Všim' sem si.

Bylo to poprvé, co Erella nerozčílila zmínka o jeho protézách. I v tomhle případě se Patchewski zachoval taktně a on mu byl za to vděčný.

— Hrozně by mě zajímalo, co děláš v téhle končinách…

— Jsi zvědavej jako stará opice…

— To je fakt můj problém. Věčně se vyptávám. Nevykládej si to špatně, chlapče, nic tím nesleduju.

Opřel se o loket a poslední slova pronesl dívaje se Erellovi do tváře.

— Věřím ti, starý. Připadáš mi jako správnej chlap.

— To mi eště nikdo neřek'! „Správnej chlap" — to nezní špatně, co? Málem si mě dojal. Ale já ti to vrátím, bez obav.

Erell se upřímně bavil. Zůstal na pláži dlouho a občas se šel namočit do vody, aby se nespálil. Patchewski nebyl žádný hlupák. Když uviděl vojenský materiál, muselo mu být jasné, o co jde. Bylo tu tolik věcí…

— Co potřebuješ za materiál? zeptal se Erell.

— Všechno možný. Nářadí, vozidlo, izotermický stan… Všechno, co potřebuje hraničář, aby s tím čtyři roky vydržel.

— Co takhle krab, hodil by se ti?

— Nedělej si legraci. Krab je na práci vůbec nejlepší. Jednoduchej a silnej. Podle mě je to terno.

— Dobře, tak ti zítra nějaký najdeme.

— To myslíš vážně?

— Proč se ptáš?

— Vždyť mě ani neznáš. Zachránil jsi mi život. To já jsem tvým dlužníkem.

Erell si s pobavením všiml, že jeho společník zapomněl nasadit masku nevzdělaného hraničáře.

— Tady je všeho dost. Nabude mi to chybět. Skútr chceš taky?

— Rozhodl ses, že mi pořídíš výbavu, nebo co?

— Jó.

Dlouho bylo ticho. Patchewski se obrátil k moři a zadíval se do dálky.

— Neznám zrovna moc lidí, jako jsi ty, ozval se za chvíli o poznání tišším hlasem. Předtím, v předešlým životě, to sem věděl, že existujou. Ale v Okrajový zóně… Budu ti to muset nějak splatit.

— Za války, začal Erell, se tu dost bojovalo. Zůstala tu spousta materiálu. Myslel jsem si, že hraničáři by raději opravili mašiny sami

než se obracet za hříšné peníze na sklady společností. Mohl bys mě poradit, abych nenaletěl nějakému podvodníkovi. Nechci se stát hokynářem a prodávat sám. Potřebuju najít někoho, kdo má dost hotovosti, aby koupil vždycky celou zásilku, kterou přivezu. A taky někoho, kdo by mi ocenil jednotlivé díly. V tom všem bys mě mohl pomoci.

Jeho protějšek se krátce zamyslel.

— Měl by ses vydat rovnou na F12, ještě hlouběji do Okrajové zóny. Je to prakticky poslední jakž takž obyvatelná planeta v těhle končinách. Právě na ni společnosti vysazují většinu hraničářů po ukončení prospektorské smlouvy, takže začíná nabývat na významu. Tam se taky většina z nich vybavuje novým materiálem. Měl bys tam určitě nejlepší ceny. Ale na čem bys vydělal stoprocentně, to jsou kompletní sady vybavení pro hraničáře. Pro ty, co začínaj nebo co o všechno přišli. Izotermické stany, dopravní prostředky, nářadí, výzbroj a oblečení, všechno kolem žrádla, jako třeba tyhlety samoohřívací hrnce.

— No tak vidíš, ani ne za minutu jsi mi to všechno splatil.

— To určitě ne!

Slunce pořádně pálilo, takže se vydali k modulu, sledovaní asi z dvaceti metrů Štěnětem. Ve stínu verandy byl příjemný chládek. Pomalujedli, nakonec si dali zbylé ovoce.

— Řekni chlapče, kdy tu vlastně zapadá slunce?

— Nikdy.

— Cože? Patchewského to ohromilo.

— Moje hodinky teď ukazují 23 hodin 35.

— To se nedivím, že sem už tak vyřízenej! Chápeš, my starší se už potřebujeme pořádně vyspat. Můžu si eště poslechnout zprávy?

Erell proti tomu nic neměl.

— Klidně. Pak si lehni do té malé místnosti. Klimatizace nějak zlobí, nikdy nedostanu teplotu pod 30 °C.

— Zejtra se na to mrknu.

Erell prohlížel mapy, aby našel místo, kde došlo k boji, a které by nebylo příliš vzdálené. Raněný ležel stále v sarkofágu a displej oznamoval: ,,Stav vážný". Jestliže ale vydržel až doteď, má šanci se z toho dostat. Erell se vracel minimálně každý třetí den na základnu, aby jejich pacient nebyl dlouho sám, kdyby se náhodou probral.

Při třetí cestě objevili kraba. Patchewski ho odtáhl a dal do pořádku. Bylo vidět, že se v téhle práci vyzná. Daleko víc než Erell, který využíval jen svých zkušeností z armády.

V jednom obrněném transportéru narazily na sonory. Už dávno je neviděl. Byly to staré zbraně, dnes už překonané jinou technikou, které vrhaly hypersonické vzduchové bubliny. Následky byly strašné. Všechno pevné se rozpadlo na prach za hromové detonace. Mělo to něco společného s překonáváním zvukové bariéry. Odtud pocházel i název.

Armáda je později nahradila bleskomety, ale Erell si je pamatoval ještě z prvních roků války. Dobře se s nimi manipulovalo. Jejich součástí byl lehký výsuvný podstavec s opěrkou pro ruku, který umožňoval zamíření. Po vyřazení z výzbroje sloužily ještě nějaký čas jako součást ženijní techniky, především pro vyprošťovací práce. Právě tady se s nimi Erell naučil zacházet.

Tentýž den objevili ještě transportér vrchního velení, kde našli daleko modernější zbraně — lasanty. Nikdy s nimi nebojoval, ale znal jejich princip. Kombinace laserového svazku a všesměrového zářiče způsobovala narušení molekulární vazby a ničila všechno živé.

Říkalo se, že mezi vojáky jsou tyto zbraně dost "oblíbené", protože zaručovaly rychlou smrt bez dlouhého utrpení…

I když nevěděl přesně proč, dal Erell na stranu tři sonory a dva lasanty. Zabalil je do plachty a opatrně zasunul do úkrytu v průzkumovém vozidle. Pak se vrátil pro zbylé čtyři lasanty, dal je do ochranného obalu a zahrabal do písku.

Každý pracoval sám, Patchewski vybíral to, co mu připadalo nejvhodnější. Ukazoval Erellovi, co hraničáři nejvíc postrádají, třeba obyčejnou desku s tištěnými spoji.

Raněnému se začalo dařit lépe až po třech týdnech strávených v sarkofágu. Pak se ale uzdravoval rychle a Erell s Patchewskim se k němu vraceli každý druhý den. Byli právě doma, když se ozval signál, po kterém se automaticky otevíral poklop sarkofágu.

Mladý muž byl bledý a silně pohublý. Chvíli se na ně díval trochu nepřítomným pohledem. Obličej pokrývalo strniště vousů.

— Nesnaž se sám vstávat, pomůžeme ti, řekl Erell uklidňujícím tónem. — Budeš se cítit zesláblý, ale to přejde.

Opatrně ho uchopili každý z jedné strany a posadili ho na sedadlo.

— Kde vlastně jsem?

— U něho, ukázal Rolly prstem. Erell přinesl sklenici s ovocnou šťávou.

— Máš žízeň?

— Ne, díky… Vlastně ano. Vypil sklenici až do dna a vypadal, že se cítí lépe.

— Jak se jmenuješ? zeptal se Erell.

— Lodge Batsen, odpověděl a dodal:

— A ostatní?

— Nikoho jsme nenašli. Kolik vás bylo na palubě?

— Čtyřiadvacet. Normální testovací tým. Erell sebou lehce trhl.

— Jak to, testovací?

— No, 426 procházela homologačním testováním, to jste nevěděli?

— Ne, řekl Erell.

— Ale ano, řekl Patchewski.

Obě odpovědi zazněly najednou a Erell se otočil k Patchewskému.

— Ty jsi věděl, o co se jedná?

— Nepřesně . . .ale věděl jsem, že 426 má končit nějaký zkoušky v Okrajový zóně. Dva měsíce se ve zprávách nemluvilo o ničem jiným. Propagační tým Spespace makal dobře. Museli slušně mazat.

Kdykoliv byli na hlavní základně, poslouchal Patchewski zprávy. Erell měl dojem, že má nějaké starosti. Několikrát se mu zdálo, že si starý hraničář s něčím láme hlavu… To rameno vražené do trupu Trampa! Ano. Erellovi se to také nezdálo, ale neměl dostatek informací, aby si mohl udělat nějaký přesnější názor.

Znovu se obrátil na mladého muže.

— Ty jsi byl na výsuvné plošině, když došlo ke kolizi?

— Šel jsem do kopule číslo 5 provádět měření vibrací po vynoření ze subprostoru.

Patchewski se vložil do hovoru.

— A to se nikdy nedíváte, kde se vynořujete? zvýšil hlas.

— Ale… v Okrajové zóně se přeci skoro nikdo nepohybuje. A velení, pokud vím, nemělo žádný letový plán, a asi ani ponětí o navigaci, jinak bych se nikdy nemohl ocitnout tady.

— Takže ten váš skvělej stroj nebyl schopnej zjistit, kde se přesně vynořujete, co?

Starý už málem křičel, ale Erell ho nechal. Dozvídal se spoustu nových věcí.

— No dobrá… a vůbec, dejte mi pokoj, tady nejsme u soudu! Já jsem jenom zkušební technik.

Erell položil Batsenovi ruku na rameno.

— Rolly byl na palubě Trampu, do kterého vaše loď narazila. On jediný to přežil. A vynesl tě ven, i když už neměl skoro žádný vzduch. Nebuď na něj naštvanej. Jeho reakce je normální stejně tak jako tvoje. Ty za nic nemůžeš, ale on taky ne.

Mladý muž zbledl.

— Já . . . nevěděl jsem . . . Mrzí mě to.

— To je fakt, ty za nic nemůžeš, řekl starý už o poznání mírněji. Zapomeňme na to!

Po chvíli ticha se Batsen ozval:

— Co budeme dělat teď?

— Pár dní si tu odpočineš, potřebuješ se pořádně vyspat, řekl Erell. — Odneseme odtud sarkofág, abys tu měl víc místa a natáhneš se na lehátko. O.K.?

Informatik sklesle přikývl.

Rolly a Erell uzavřeli prázdný sarkofág a uložili jej do schránky na vnější straně velkého KOMu. Potom se přesunuli pod verandu. I tady v chládku bylo jako obvykle velmi teplo. Směrem na jih byl obraz krajiny silně zvlněný tepelnými proudy vystupujícími z rozpálené země. Bylo slyšet zvuky vydávané hmyzím společenstvím.

Oba mlčeli, každý se zabýval svými myšlenkami.

— Slyšel jsi, že by ve zprávách mluvili o nehodě? zeptal se nakonec Erell.

Patchewski zavrtěl hlavou.

— Nic. Ani slovo.

Erell měl pocit, jako by mu něco sevřelo hruď. Znal to z války, když se dozvěděl o nějaké připravované vojenské akci.

— Jak si to vysvětluješ? Starý pokrčil rameny.

— To se dá vykládat různě, o Spespace se toho říká…

— Myslíš, že to chtěli ututlat? To se mi nechce věřit, předtím se nemluvilo téměř o ničem jiném než o 426! Jak to vlastně komentovaly zpravodajské relace?

— Samá chvála na Spespace. Jejich 426 měla znamenat přímo revoluci v dálkový dopravě, byla to nejrychlejší a nejkomfortnější

mašina, jaká kdy byla vyrobena, no prostě podobný kecy… Žvanili o tom skoro denně, jako by to byla ta nejdůležitější událost v Galaxii…

— Co na tom mělo být tak revolučního?

— Pokud vím, 426 využívá k urychlování hranice mezi naším prostorem a subprostorem. Při každém následujícím ponoření dostane další impuls. Podle mě to není klasické ponoření a vynoření, ale spíš pohyb v časoprostorové mezivrstvě. Je to sice riskantní, ale říká se, že tímhle fíglem z ní vydupou i rychlost přes 27 procent.

— A o tom se taky mluvilo?

— To bych řek… Tahle loď dělala cestu kolem Galaxie, celej svět to věděl, asi kromě tebe…

Erellovi vrtala hlavou od začátku jedna otázka.

— A to letěla 426 sama, bez doprovodu?

— Kdepak, ze začátku jí doprovázelo celý hejno zvědavců. Jenže 426 jim prostě uletěla, byla vo moc rychlejší. Spespace umístil podél trasy svoje lodě předem.

Nastalo ticho. Oba mysleli na totéž. Erell to vyslovil:

— Jsou jen dvě možnosti. Buď společnost hledá způsob, jak vysvětlit zmizení 426, nebo se z toho dostali a snaží se opravit, co se dá, než to oficielně oznámí.

— Asi jo.

— Nebo tě napadá ještě nějaká jiná verze?

— Ne, řekl Patchewski. Neznělo to ale moc přesvědčivě.

V následujících týdnech doplnili materiál pro Rollyho a připravili se na cestu k F12.

Patchewski opravil klimatizaci malého KOMu a provedl nějaká vylepšení na vybavení barže. Za místem pro pilota postavil malý přístěnek, od podlahy až ke stropu, který zabíral asi dva metry čtvereční velké kabiny. Cesta na F12 bude trvat určitě nejméně dva týdny a návrat ještě déle, protože Erell bude na palubě sám.

Jestliže technická stránka nepředstavovala pro barži žádné problémy díky solární plachtě, která zajišťovala dobíjení baterií během letu, pro cestující byly jisté modifikace důležité. Potřebovali spát, jíst a používat hygienický blok.

Kabina, do které se vešel lehký obrněný transportér a jeho posádka, byla dost vysoká, což umožnilo Rollymu vyrobit tři minikabiny nad sebou a hygienický blok a přitom zabrat jen dva čtvereční metry plochy. Ve stavu beztíže není problém dostat se

"nahoru". Krab, skútr, pojízdná dílna — to byl pro Patchewského pravý poklad, a přes napěchované a pečlivě složené bedny zbývalo ještě dost prostoru pro akrobatické výkony v beztížném stavu.

Batsen se už cítil dobře. Chodil se několikrát za den vykoupat do moře a s Rollym uzavřel příměří.

Po třech týdnech byl v dobré kondici. Rozhodli se tedy pro odlet a Erell naposledy zkontroloval barži. Měl nepříjemný pocit. Od té doby, co se Batsen probral, se atmosféra změnila.

Bylo to, jako když v okolí střeženého opěrného bodu vládne naprostý klid, nestřílí se, detektory nic nesignalizují, ale staří vojáci se přesto necítí ve své kůži.

KAPITOLA IV.

Když se Erell vzbudil, aby nastoupil poslední část strážní služby, u řízení seděl Patchewski.

Po překonání mlhoviny se věnoval instruktáži uprchlíků v řízení lodi. Vyškolil je natolik, že mohli zajišťovat pravidelné čtyřhodinové hlídky, i když případné choulostivé manévry vykonával sám. Nicméně jeho učenliví žáci byli nyní schopni nejen dodržovat stanovený kurs, ale i měnit v případě potřeby směr letu.

Všechno však nebylo tak jednoduché. Musel velice bedlivě sledovat pozici a upřesňovat ji kdykoli se mu podařilo zachytit signál navigační astrobóje — což zase nebylo tak často. Nikdy předtím neměl příležitost vykonat tak dlouhou cestu v kosmickém prostoru. Jeho letový instruktor kdysi říkával, že dlouhý let není vlastně nic jiného než sčítání krátkých, které měla většina žáků už za sebou. Teoreticky se proti tomuto tvrzení nedalo nic namítat, ale ve skutečnosti, s kosmickou mapou před očima…

— Tak co, jde to, chlapče? přeptal se starý, když Erell vklouzl do pilotního křesla.

— Ale ano.

F12 byla přímo před ním; obrovská hnědá koule, která zaplňovala celou obrazovku.

— Je tady vůbec někdo? zeptal se Erell.

— Asi před hodinou odstartoval jeden Tramp, ale letěl na druhou stranu, směrem k L3. V éteru je klid.

Erellovi dělalo největší starosti přistání na F12. Neměl s civilními přistávacími procedurami žádné zkušenosti. V armádě bylo všechno jasné. Opustili transportní loď, která zůstala na oběžné dráze a v sestupných modulech si to namířili k příslušnému cíli na povrchu planety, Řídil se pouze pokyny velitele skupiny na palubě a manévroval podle jeho příkazů. V podstatě si dělali, co chtěli. Jako civil na tom teď byl podstatně jinak. Existoval celý soubor přistávacích pravidel a předpisů, které se navíc postupně měnily, a o kterých neměl ani ponětí. Těžko je tedy mohl dodržovat.

Jeho jedinou šancí bylo, že v těchto ztracených končinách by nemuseli brát dodržování předpisů tak vážně. Ale ať tak či onak, byla tu na F12 ještě Přístavní kontrola, které bude muset vysvětlit, že vlastní vojenské pilotní oprávnění na barži. Informace o něm je

zanesena na jeho vojenské známce, křemíkovém identifikačním čipu, který při boji nosil na krku a který obsahoval v kostce jeho dosavadní životopis. Skutečný kádrový spis s kapitolami, k nimž byl přístup jen na zvláštní oprávnění a který vyžadoval od žadatele znalost příslušného tajného kódu.

Po skončení války se rozhodlo, že křemíková destička bude bývalým vojákům nahrazovat civilní občanský průkaz. Konec konců bylo tam úplně všechno. Takže alespoň v něčem měli výhodu; vyhnuli se nekonečným frontám, které museli civilové čas od času vystát na identifikační magnetické karty.

Ovšem chtělo to, aby Kontrola na F12 vlastnila také příslušné čtecí zařízeni — v opačném případě by mohli nastat komplikace. Museli by se rádiem obrátit na Úřad a to zabere nějaký čas.

Erell na Rollyho slova reagoval pokývnutím hlavy.

Cesta proběhla docela příjemně. Atmosféra na palubě byla dokonce lepší než na S 4. Že by na to měly vliv lekce pilotáže? Nebo pocit jedné posádky? Jedli společně, většinou vojenské dávky v samoohřívacích obalech se všemi zábavnými i méně zábavnými průvodními jevy stavu beztíže. Hovořili bez zábran o všem možném, s jedinou výjimkou — ani jednou za celý let se nikdo nezmínil o srážce lodí.

Zdálo se dokonce, že starý navázal s Lodgem svého druhu přátelství — důkazem bylo, že ze své škály dětských oslovení mu rezervoval výraz "kluk". Dobíral si ho tvrdíc, že "ten kluk" chrápe tak, že se nedá vůbec spát a překřtil ho na chrápolína obecného. Cestovat s Rollym bylo fajn. Měl vždycky výbornou náladu a dokázal s absolutně vážnou tváří vykládat takové nesmysly, že bylo obtížné mu nenaletět.

— Lodge spí?

— Se mnou zůstal dost dlouho vzhůru na začátku naší štace. Je drobet melancholickej, ten kluk.

— Znáš to dobře na F12? změnil Erell téma.

— Jistej čas sem tam strávil. Je to kraj někde na půl cesty. Eště ne moc civilizovanej a už ne zas moc divokej. Pár malých městeček a Parjali, hlavní město s astroportem, jak tomu říkaj a s několika úřady.

— Proč "jak tomu říkají"?

— Poněvadž kromě kosmický administrativní budovy, co byla eště nedávno z vlnitýho plechu, a pár hangárů tam už neni vůbec nic.

— A co úředníci, berou to vážně?

— Jak kdy, zdá se, že si dávaj navzájem avízo, kdo k nim míří. Vod doby, co sem postupně dorazili hlavouni z každýho departmentu, jsou míň zdvořilí. Vypadá to, že Parjali se dost změnila, narostla a chytla glanc.

— Víš, čím bys mi udělal hroznou radost? obrátil se s úsměvem Erell na svého společníka. Kdyby ses, než se rozejdeme, alespoň chvilku vyjadřoval normálně!

— Co tim chceš říct?

— Aby sis konečně přestal hrát na hraničáře! Patchewski se tiše rozesmál.

— Se ví, že ti ten plezír jednou dopřeju. Erell jenom nevěřícně zakroutil hlavou.

— Jestli chceš, můžeš si jít odpočinout, zbytek cesty už zvládnu sám. Za čtyři, pět hodin jsme na místě. Vzbudím vás o něco dřív, abyste se mohli připravit.

Tři hodiny nato je zaregistrovaly detektory na F12. Erell si připravil relaci. Oznámil předpokládané přistání ve 22,35 místního času, nahlásil své jméno a číslo svého vojenského průkazu. Upřesnil, že je na palubě neimatrikulované kořistní lodi a požádal, aby mu při té příležitosti přidělili identifikační číslo.

Odpověď přišla už za pár sekund, zřejmě nebyli na podobné návštěvy zvyklí.

— Rozumím. Prozatím se budete hlásit jako Neznámý 1.

— Rozuměl jsem, končím.

Pět minut předtím, než loď dosáhla parkovací oběžné dráhy, Erell vzbudil své spolucestující. Rolly se usadil vedle něho k řídícímu panelu, zatímco Lodge se uvelebil na lehátku.

Na parkovací dráze nikdo kromě nich nebyl a tak Erell požádal o povolení k okamžitému sestupu. Chtěl se tak vyhnout procedurám, které neznal, a kupodivu mu to vyšlo. Kontrola s přímým přistáním souhlasila.

Přinejmenším pro tuto chvíli byl svým pánem a mohl manévrovat tak, jak uměl. Sliboval si, že až bude na zemi, musí rychle získat nějaký návod procedurálních postupů, aby se příště nedostal do podobné situace.

Pro jistotu přelétl nad hlavním městem ve větší výšce, posadil stroj asi 300 metrů od administrativní budovy nedaleko malého Trampu a vypnul motory.

Lodge, který obýval nejvýše položenou kabinu, musel k sestupu použít téměř gymnastické prvky. Loď neoplývala zbytečnými prostory. Všichni se cítili poněkud nejistí a třásla se jim kolena. Čtrnáct dní ve stavu beztíže vykonalo své a k úplné aklimatizaci na normální gravitaci by potřebovali několik hodin. Zmáhala je únava.

— Vyložíme všechno hned teď nebo zajdem nejdřív na Kontrolu? zeptal se Rolly.

— Myslím, že by mě rádi viděli co nejdřív, opáčil Erell. Konec konců máme dost času a nejsme zrovna v nejlepší kondici.

Lodge si natáhl svou zkušební kombinézu, své jediné zavazadlo. Rolly spustil vykládací rampu a vzniklým otvorem vnikl do lodi svěží, poněkud chladný vzduch. Erell uvolnil popruhy přidržující kraba, který byl uložen tak, aby se vylodil jako první.

Patchewski navrhl, aby se nejdříve ubytovali ve městě a teprve potom šli podat zprávu o srážce; v opačném případě by riskovali několikahodinové čekání. Dohodli se, že Rolly a Lodge zůstanou na palubě, zatímco Erell se odebere s krabem vyřídit formality spojené s imatrikulací barže.

Když usedl k řízení, zvedl mechanicky hlavu k obloze. Byla černočerná noc, ale osvětlená okna budovy mu ukazovala cíl.

V Kontrole byli jen dva muži, z nichž jeden stál, a zdálo se, že je na odchodu. Erell přistoupil až k nim a přetáhl přes hlavu řetízek s malým pouzdrem, ukrývajícím křemíkovou destičku.

— Buďte zdrávi. Jmenuji se Erell Gouach, víc se o mně dozvíte tady z toho, je tam i mé pilotní oprávnění.

— Ahoj, odpověděl ležérně muž, který seděl a natáhl ruku. To je první kousek, co vidím.

Zasunul destičku do čtecího zařízení, sledován zvědavým pohledem svého kolegy. Potom popošel několik kroků k terminálu.

— Fajn, je to v pořádku. Dostanete lokální imatrikulací platnou pro Okrajové pásmo. Pokud byste se chtěl vypravit někam jinam, musíte si před odjezdem nechat vystavit generální oprávnění.

Terminál vyhodil malý čtvereček z plastexu a úředník ho podal Erellovi. Teď byla jeho přítomnost v tomto sektoru oficiální. V duchu si slíbil, že hned nazítří si musí dát zaregistrovat vlastnické právo na svou planetu.

— Díky, řekl stručně před pozdravem na rozloučenou.

— Ještě moment, zavolal na něj úředník, když už stál mezi dveřmi, nemáte nějaké spolucestující?

— Ale ano, dva. Zastaví se tu později.

Když dorazil zpátky k barži, byl už jeho náklad vyložený na přistávací ploše.

— Sem si řek', že bys moh' svůj matroš naložit do kontejneru támhle v hangáru, vysvětloval Rolly, a já bych si svojí výbavičku vyzvednul zejtra. Nech si klidně skútr, aby ses tady moh' posunovat, než zase zvedneš kotvy…

— Žádné problémy, nezdržím se tady ani o hodinu déle než bude nutné. Jakmile se dohodnem s někým, kdo odkoupí mé zboží, vrátím se domů. Možná už zítra večer.

— Chceš se vyspat tady, v ubytovně pro personál?

— Ne, svezu se s vámi do města.

Naložený krab vypadal jako hora z krabic a beden. Přesto se zvedl bez viditelné námahy. Erell je sledoval v závěsu na skútru. V prostorné skladištní hale, která byla otevřená, přeložili Erellův náklad do kontejneru a vyrazili směrem k Parjali.

Po čtyřech kilometrech jízdy prašnou cestou dorazili do skutečného městečka s ulicemi, jejichž povrch byl potažen plastem a s montovanými stavbami, podstatně méně ohavnými, než by se dalo usuzovat z Rollyho vyprávění.

Sám Patchewski se zdál být překvapený změnami k lepšímu, ke kterým došlo od jeho poslední návštěvy. Zabrzdil, aby počkal na Erella, který se krátce nato zastavil vedle kraba.

— Kdysi tady byl kousek odsud hotel. Docela slušnej a čistej. Bral bys to?

Bylo už pozdě a poměrně chladno, ale ulice byly plné lidí. Většina se jich kupila kolem distributorů potravin, kde se kupovala jak hotová jídla, tak polotovary, či jenom základní suroviny na vaření. I to se v těhle končinách ještě pěstovalo.

Erell souhlasně kývl a sledoval v těsném závěsu kraba, který se proplétal úzkými uličkami a po chvilce zastavil před zjevně postarší stavbou. Pronajali si tři miniaturní pokoje, jejichž vybavení se skládalo z lůžka a hygienického bloku, to vše na necelých čtyřech metrech čtverečních!

Potom je Rolly zavedl do jednoho blízkého baru, tmavé, ale klidné místnosti, kde spořádali jídlo ne nepodobné jejich předešlým vojenským dávkám. Přiblížila se chvíle rozloučení.

Atmosféra nebyla nijak valná. Najednou nevěděli, co si říci. Zvlášť Lodge vypadal, že se necítí ve své kůži. Byl to také on, kdo se zvedl první. Potřásl si rukou s Erellem, ještě jednou mu rozpačitě poděkoval za záchranu života a byl pryč.

— Je nějakej zakřiknutej, ten kluk. U tebe byl veselejší.

— Možná se bojí nepříjemností se svým zaměstnavatelem?

— Jó, holt civilizace.

Erell se zvrátil zpátky do křesla, aby trochu ulevil zádům. Tělo už si začínalo pomalu zvykat na gravitaci, ale stále měl pocit, že mu na lopatkách leží ocelová traverza.

— A víš, co já teď udělám, chlapče? ozval se po krátkém mlčení hraničář. Musím brnknout Mefirovi, jednomu známýmu chlápkovi, abych drobet vysondoval terén.

Byl pryč asi deset minut.

— To je neuvěřitelný individuum, spustil, když se vrátil. Musel bys mu jednu vrazit, aby byl chvíli zticha. Má dost hotovosti, aby moh' zaplatit na ruku. Ocenil mi materiál, který mám od tebe: dělá to 25 000 zanů. Můžu ti dát ceník, prakticky pro veškerý zboží. Určitě neprodělá.

Erell si najednou uvědomil, že Patchewski mluví úplně normálně. Přece jen dodržel slovo.

— To je fajn, jedinou nevýhodou je vzdálenost, poznamenal. Nedostanu se sem zase tak často. Jestli se mezitím ceny změní, nedozvím se to. Ale co, konec konců netoužím po tom stát se milionářem, uzavřel filosoficky.

— Když mu dáš slušnou provizi, Mefir tě bude včas informovat o cenách a kursech. V tom případě si můžeš občas zahrát i na překupníka.

— Hm, proč ne?

Ještě chvíli klábosili, a potom se Erell zvedl. Byl unavený a rozhodl se jít spát. Nezdolný Rolly si usmyslel, že ještě vyhledá pár kamarádů.

Erella vzbudil tichý, téměř neslyšný šramot. Zůstal nehybně ležet, ale jeho smysly pracovaly na plné obrátky. Snažil se uchem zachytit a lokalizovat nejmenší zvuk.

Nové zašelestění…

Dveře. Něco se otíralo o veřeje. Jeho nohy opsaly velký oblouk nad postelí a neslyšně se dotkly podlahy.

Když opatrně vstával, jeho oči spočinuly na svítícím ciferníku hodinek. Bylo pár minut před pátou. Potmě se postavil zády ke stěně vedle dveří, jednu ruku položil neslyšně na kliku a druhou zvedl k úderu.

Prudce otevřel…

Na okamžik měl před sebou zakrvácenou tvář Rollyho a jeho oči, které se obrátily v sloup, když se pomalu sesul k zemi. Erell překročil jeho nohy a v přikrčené poloze nahlédl do chodby…

Nikdo tam nebyl.

Uchopil rychle bezvládné tělo podpažďím a vtáhl jej dovnitř. Potom zavřel dveře a rozsvítil. Naklonil se k Rollymu a pátral po zraněních, která byla zdrojem krvácení.

Kromě rozbitého obličeje nic dalšího neobjevil. Otočil starého na bok, aby si prohlédl jeho záda. V kombinéze, v místech levé lopatky, zela dlouhá trhlina. Její zčernalé okraje ukazovaly na zásah z termiku, naštěstí jen povrchový. Několik milimetrů navíc a Rolly by to dostal naplno.

Kdo se mohl jen tak promenovat po tomhle městě s termikem? Erell se vztyčil, navlhčil v umyvadle kus prostěradla a přiložil ho starému na tvář. Ten se téměř okamžitě probral.

Jeho oči chvíli nechápavě bloudily ze strany na stranu a bylo vidět, že mozek usilovně pracuje. Erell věděl, že nemá cenu se ho v tomto stavu na něco vyptávat. Jak znal Rollyho, bylo mu jasné, že brzy sám vyklopí to nejpodstatnější. Vyptávat se by bylo ztrátou času.

— Ten kluk…

Hraničář se nadzdvihl na loktech.

— Zabili ho… já jim fouk'.

— Hrozí něco bezprostředně? reagoval stručně Erell. Rolly zavrtěl záporně hlavou.

— Myslím, že ne. Mám pocit, že sem je setřás' při honičce městem. Ráno si ale rychle zjistí, kde sem se ubytoval. Takže mám ještě chvilku času.

Erell vstal, posbíral své věci a nacpal je do tašky:

— Jak se cítíš?

— Blbě. Eště sem se nestačil vzpamatovat z letu a hned sem dostal nakládačku, přešel Rolly na svou krasomluvu. Co můj hřbet?

— Bude to bolet, ale k smrti to není. Vyprávěj, poslouchám.

— Jak si vodešel, kluk se vrátil. Byl se mrknout na informačku. A uviděl tam 426. Ale ne tu samou. Měla místo sedmi kupolí jen šest. Jedna chyběla, i s výsuvnou plošinou . . . Moderátor ale dělal jakoby nic . . .žvanil, že zkušební let probíhá normálně. Maj' teď bejt na druhým konci Galaxie. No a kluk se naštval. Chtěl okamžitě odejít udělat ňáký prohlášení, ale nevěděl kam. Neměl sem šanci ukecat ho, aby to neuspěchal. Nakonec sem ho doveď na Kosmickej úřad tady ve městě. Když zmizel vevnitř, dal sem tam zpátečku.

Rolly nabral dech a pokračoval:

— Moc se mi ta historka nezamlouvala. Ale vo moc víc mi vadilo, že sem ho v tom nechal samotnýho. A tak sem se tam za hodinku vrátil. Když jsem procházel kolem zadního traktu, uviděl sem ho za voknem takový malý místnůstky. Kolem něj stáli tři chlápkové a hlasitě se řehtali. Nevypadali, že by byli z Kosmickýho. Pak se náš kluk najednou rozzlobil. Ukázal prstem na jednoho z nich, popadl svou bundu, kterou měl přehozenou přes židli a chtěl nejspíš vodejít. Chování těch třech se rázem změnilo, už nevypadali jako kámoši co se náramně bavěj . . .Dej mi napít. . . Erell mu podal sklenici s vodou a pomohl mu posadit se na posteli.

— Oběhnul jsem budovu, vrazil dovnitř a chtěl, aby mě pustili k Lodgeovi. Někam zavolali a za chvilku přišel jeden z těch tří parchantů a že mě ke klukovi doprovodí. Když sme šli chodbou, pod jedněma dveřma proti nám se najednou zablesklo. Vrhnul sem se k nim a vrazil dovnitř. Kluk ležel na zemi. Hlavu měl úplně spálenou. Bylo to hrozný… V rohu stáli ty dva hajzlové s termikem v ruce…

Erell dostal hroznou chuť ulevit si nějakou nadávkou. Rostl v něm nezadržitelně vztek. Z velké dálky se vracely dobře známé pocity.

— A ty? řekl nakonec s přemáháním místo klení.

— Můj průvodce mě doběhnul a začal mě mlátit. To mě možná zachránilo. Neměl sem kondici na dlouhý praní a tak sem ho vší silou kopnul mezi nohy a koukal zmizet, než se přihrnou jeho kámoši. Stačili mě ale eště trochu připálit termikem, jaks' viděl… V ulicích bych se moh' schovávat ještě pár hodin, možná až do rána… Ale přišla na mě slabost… ňák sem to nezvládˊ.

Utřel si prostěradlem tvář, která byla sice ošklivě oteklá, ale už celkem čistá.

— Půjč mi kartu od tvého pokoje, dojdu ti tam pro věci. A počkej tady na mně, dodal celkem zbytečně Erell.

Byl zpátky za necelé tři minuty s taškou v ruce.

— Jsi schopen vstát a jít?

— Kam?

— V prvé řadě pryč odsud a to co nejdříve.

— Moc daleko asi nedojdu.

— Stačí ke skútru.

— To možná zvládnu.

Erell po příjezdu zaparkoval skútr za rohem hotelu. Dostali se k němu, aniž by potkali živou duši. Starý se posadil dozadu za Erella, na každé paži navlečenou jednu tašku. První sluneční paprsky nesměle ozařovaly ulici.

— Kam jedeš?

— Ti mizerové vypadali, že jsou z Kosmickýho úřadu?

— Nevím. Ale ten, co mě doprovázel, se tam určitě vyznal. To mě taky trochu zmátlo.

— Máš alespoň představu, co jsou zač?

— Mám dojem, že budou ze Spespace.

Erell přikývl souhlasně hlavou. Sdílel Rollyho názor.

— V tom případě nemáme tady ve městě žádnou šanci. Místní úřady jim jdou zjevně na ruku. A kdybychom se chtěli ztratit v divočině, bez potřebného vybavení nás rychle najdou. Musíme zmizet z Parjali a dostat se k barži. A potom směr mlhovina.

Nastartoval a skútr se lehce nazvedl na vzduchovém polštáři.

— Vyveď mě ven z města, někam blízko k astroportu, otočil Erell hlavu ke svému spolujezdci už v plné rychlosti.

Před očima se mu objevila ruka starého a ukázala na ulici vpravo. Nasměroval tedy stroj do labyrintu úzkých uliček, vyhýbaje se frekventovaným širokým třídám.

Stěny domů vracely ozvěnou svištění turbíny, takže Erell měl nepříjemný pocit, že musí vzbudit celé město…

Konečně Parjali končila. Erell přidal, zahnul doprava, sjel z cesty a zařadil terénní rychlostní stupeň. Při této rychlosti zůstávala zvířená oblaka prachu daleko za nimi a nepřekážela při řízení. Půda byla pokryta malými oblázky, které odletovaly na všechny strany. Havarovat na tomhle povrchu by nebylo moc příjemné.

Zakrátko se dostali na dohled astroportu. Odbočil šikmo mezi hangáry, aby ho nemohli spatřit ze stanoviště Kontroly. Musel jím sice projít tak či onak, ale chtěl využít momentu překvapení. Byl opět na bojové akci v nepřátelském území! Mozek mu pracoval podle

zaběhnutých návyků, přestože si Erell myslel, že už na všechno dávno zapomněl…

Na úrovni prvního hangáru vypnul motor a skútr setrvačností pokračoval v jízdě ještě asi dvacet metrů, za plynulého ztenčování vzduchového polštáře. Pak se zastavil a jemně dosedl na zem.

— Pojď se mnou, obrátil se na starého. Kdyby se něco se-mlelo, vypadneš ven, nastartuješ a počkáš tady na mně. Přistihl se, že znovu vydává rozkazy.

— Dobře. Myslíš, že… Erell ho nenechal domluvit:

— Jistě, je to riskantní. Já na jejich místě bych sem poslal preventivně pár lidí.

Obešli budovu podél zdi a vstoupili do rozlehlé místnosti, kterou Erell už znal z předešlé noci.

Dva muži se opírali o pult, na kterém byl umístěn počítač. Další tři seděli u konferenčního stolku a mlčky popíjeli z kouřících šálků. Podle jejich vzezření nebylo těžké uhodnout, o koho se jedná. Erell rychle přejel očima celý sál. Žádné další dveře, jedno okno nalevo, druhé naproti, směrem k astroportu a tedy k barži. Bylo by zbytečné pokoušet se o útěk. Ti druzí by měli spoustu času vzít si je na mušku než by dorazili k lodi. A jednou už dokázali, že zacházet se zbraněmi jim nedělá žádné problémy. Byla by to sebevražda. Rozhodl se ve zlomku sekundy. Musí se s nimi utkat tady!

— Zůstaň dva metry za mnou, utrousil téměř neslyšně ke starému.

Přistoupil ke dvěma kontrolorům, kteří vypadali, že si tří zbývajících návštěvníků nevšímají.

— Dorazil jsem dnes v noci a zase odlétám. S jedním pasažérem.

Na tváři jednoho z kontrolorů se objevil úzkostlivý výraz.

— To je… ta barže?

— Ano. Chci odletět hned. Máte mojí imatrikulaci v nočním hlášení.

— Ale ... to nejde . . .

Zbledl. Ten chudáček měl viditelně nahnáno. Musel se asi hrozně přemáhat, aby se příliš okatě nezačal dožadovat pomoci od mlčící trojice. Ta se pomalu zvedla z křesel.

— Vaši spolucestující se ještě nepřihlásili…

Erell ho přerušil pokynem ruky, kterou ukázal na Rollyho.

— To je jeden z nich. Druhý zůstává tady.

Zároveň koutkem oka sledoval trojici, která se pomalu přibližovala a zaznamenával pozice jednotlivých mužů.

— Musí přijít sem, nebo na Úřad ve městě.

Nejbližší z trojky byl vzdálen necelé tři metry.

— Šel na Kosmický úřad v noci. Všechno je v pořádku, zaregistroval se.

Poslední věta zarazila postup tří mužů.

— Jak to, zaregistroval?

Kontrolor tomu zjevně přestával rozumět. Erell horečně uvažoval, co by měl odpovědět. Vsadil všechno na jednu kartu…

— Lodge Batson. Pracuje pro Spespace, zkušební technik na 426. Šel podat hlášení, původně.

Postranním viděním Erell spatřil, jak se na sebe muži podívali.

— Odkud ho znáš?

Nejbližší z trojice se konečně vmísil do hovoru. Erell se pomalu a nevzrušeně pootočil, jakoby si teprve teď všiml jejich přítomnosti.

— To je důvěrná záležitost, mládenci. Přísně tajné. Záležitost Spespace. Je mi líto.

— Jenže my jsme právě náhodou ze Spespace. Ostatní dva popošli dopředu a rozestoupili se, takže byl

téměř obklíčen. Téměř, protože zjevně váhali, co si počít s Rollym, který stál opodál.

— V tom případě se obraťte na vaše šéfy, reagoval rychle Erell. Ale to je váš problém. Já odlétám.

— Neodlétáte!

Mladík byl stručný. Fajn. Teď bylo třeba je přimět, aby se zkompromitovali před kontrolory. Možná je to trochu zarazí v rozletu.

— Ale ano, nezaváhal s odpovědí. Tím spíš, že já mám záležitosti s kosmickým úřadem v pořádku. Kromě toho nevím, proč se pletete do věcí, do kterých vám nic není?

— Bude třeba vás vyslechnout, ve městě.

— Nemám nejmenší chuť se tam vracet. Nepracuji pro Spespace.

— Přesto půjdeš s námi, jsme tady kvůli tomu.

A bylo to venku! Erell se obrátil ke kontrolorům

— Tak tomuhle se říká únos. Beru si vás za svědky. Znovu opakuji, že nechci jít do města, tihle pánové nereprezentují nic víc než společnost Spespace a nutí mě k něčemu proti mé vůli. Jsem proto nucen využít své právo na legitimní obranu…

Současně s těmito slovy vymrštil svou levou nohu — protézu, otočil se o 180° a zaútočil na muže vlevo. Úder, který zasáhl hruď chlapíka ze Spespace, byl tak prudký, že ucítil praskot žeber. Rychle se sehnul a zaujal výchozí polohu.

Téměř stejně rychlý jako jeho útok byla reakce dvou zbývajících protivníků. Byli příliš blízko, než aby toho nevyužili. A to tím spíš, že z jejich chování se dalo lehce uhodnout, že byli najmuti přesně na tuto práci. Přinejmenším s ní měli značné zkušenosti.

Sevřená pěst se otřela o jeho spánek. Útočník setrvačností narazil tělem na Erella. Ten nezaváhal, uchopil ho za opasek kombinézy a strhnul sebou k zemi, zatímco jeho levačka se zabořila do mužova rozkroku…

Převalil se na pravý bok, aby se dostal na kolena a jeho levá paže—protéza nemilosrdně tiskla a kroutila obsah dlaně. Ozval se nelidský řev… Tenhle mizera už těžko někdy zplodí nějaké potomky.

Poslední útočník se právě nacházel ve vzduchu, v horizontální poloze s napjatou nohou, která směřovala k jeho obličeji.

Erell reflexivně švihl levou paží. Tentokrát byl zvuk praskající holeně zcela jasně slyšitelný. Pokračoval, jak ho to před lety naučili a kopl protivníka do obnažené šíje. Bolestivý křik rázem ztichl…

V místnosti se najednou rozhostil nepřirozený klid. Strachem ztuhlí kontroloři se snažili pochopit něco z toho, co se právě odehrálo před jejich zraky. Ale pro jejich smysly, bez zkušeností z podobných bojů, to bylo příliš rychlé. Muži ze Spespace leželi nehybně na zemi. Ani oni se nikdy předtím neutkali s profesionálem z přepadových oddílů. Navíc měli tu smůlu, že to o něm nevěděli.

— Jdeme, obrátil se Erell ke starému. Potom se otočil ke kontrolorům a dodal:

— Na techniky ze Spespace se mi tihle chlápkové zdají trochu hrubí. Co vy na to? Rád bych věděl, co jsou doopravdy zač?…

Když byli venku, rychle nasedli na skútr a vystřelili na plné obrátky k barži. Rolly se naklonil k Erellovu uchu a křičel:

— Co myslíš, že udělají kontroloři?

— Určitě už volají do města. Musíme rychle zmizet a někde se ukrýt.

KAPITOLA V.

Solární plachta, obří panel zachycující sluneční energii, vytvářela dojem, že barže za sebou táhne dlouhou, světlemodrou vlečku. Zůstane teď rozvinuta celých šestatřicet hodin.

Erell úplně vyčerpal akumulátory — jakmile se ocitli v kosmickém prostoru, nastavil pohonné jednotky na kontinuální zrychlení. Celé dva dny chrlily propulsory do prostoru modravé hádky výbojů a rychlost lodi se vyšplhala na nikdy předtím nedosazenou hodnotu. Neměl představu, kolik času bude potřebovat na brzdění…

V pravidelných intervalech zapínal koncové detektory, aby se přesvědčil, jestli je někdo nesleduje.

Rolly, který seděl naproti Erellovi, zvedl hlavu od jídla. Jeho zranění na obličeji se začínala hojit. Vypadal teď jako boxer na konci kariéry, který absolvoval neúspěšný zápas. Záda už byla také mnohem lepší.

— Jak dlouho bude trvat, než se baterky úplně dobijou? zeptal se ledabylým tónem.

— Nejméně dvanáct hodin. Každopádně je budu muset použít už dnes v noci, abych změnil letovou dráhu směrem k S6.

Rolly se zatvářil překvapeně:

— Chceš přistát na S6? Sledují nás?

Erell sváděl souboj s kouskem masa, který vidličkou napíchl ve své misce, ale který mu z ní sklouzl a nyní se díky beztíži vznášel kolem jeho hlavy…

— Ne, nikdo za námi není. Sám jsi viděl, že na astroportu byl jen jeden starý Tramp. Než se jim podaří přivolat nějakou loď, bude to chvíli trvat, a my budeme už bůhvíkde. Ale máme teď příliš velkou rychlost. Kdybychom ji chtěli snížit, museli bychom znovu úplně vybít baterie — jinými slovy nechat propulsory pracovat v záporném režimu po stejnou dobu, jakou jsme zrychlovali. Ledaže bychom k brzdění využili těsný průlet kolem nějaké planety. S využitím její gravitace si ušetříme baterie. Na S6 není žádná kontrolní stanice, žádný detektor. Jestli nebude v okolním prostoru zrovna nějaké plavidlo, nikdo si nás nevšimne.

Po celé čtyři dny, které uplynuly od jejich dobrodružného startu, téměř nemluvili a už vůbec ne o tom, co se stalo. Erell první dva dny strávil tím, že se dával psychicky dohromady. To, že byl přinucen se

znovu rvát, ho silně rozrušilo. Když ho okolnosti přiměly k tomu, použít násilí, zapracovaly podvědomé reflexy. Ale potom později, na palubě barže, přišla krize. Bylo to něco jako kocovina po flámu. Potřeboval mnoho hodin, aby sám sebe přesvědčil, že nemohl jednat jinak.

Starý za tu dobu pronesl jen pár neutrálních frází.

— Já, . . . začal teď . . . mrzí mě, že sem tě do toho zátah'.

Erell hned neodpověděl. Po chvilce zavrtěl hlavou.

— Ty za nic nemůžeš. Pokusil ses pomoci Lodgeovi. Udělal bych totéž, kdybych byl na tvém místě. Mě jenom vadí… tohle násilí… Prostě jsem si myslel, že už jsem s tím jednou provždy skončil.

— Hm, mám dojem, že tě chápu. Tak nějak sem to taky myslel, prve. Začlo to tím, žes nás nenechal v rejži a teď si v ní sám. Trochu si to vyčítám.

Erell chvíli mlčel. Před očima mu znovu běžela scéna z kontrolní haly, přerušovaná útržky jiných vzpomínek z jiných míst a z jiné doby.

— Před dvěma roky jsem na tom byl hůř… zoufalství nebo beznaděj. . . říkej si tomu jak chceš. Tenkrát bych tu situaci asi nezvládnul a někam zmizel, utekl, rozumíš? Nebo bych se na všechno vykašlal. Byl jsem přesycený násilím. Už jsem nemohl dál. Svět se pro mě skládal z nekonečné mozaiky zabíjení. Dneska je to se mnou už lepší. Chtělo by to sice ještě nějaký čas, ale teď už jsem schopen přijmout tuhle výzvu… A dokonce nejen to. Dnes vím, že budu bojovat, abych si uhájil svůj vnitřní klid, svůj kousek světa, který mám rád.

— Bojovat?

— Samozřejmě. Snad si nemyslíš, že nás nechají plavat? Rolly pokrčil rameny a Erell strčil do misky, která začala

okamžitě kroužit kabinou.

— Poslouchej mě. Spespace evidentně vsadil na 426 téměř všechno. Tohle velké divadlo s cestou kolem Galaxie, veškerá publicita… musí to stát spoustu peněz… Zkrátka tohle představení musí skončit úspěchem. Nejhorší, co je může potkat, je nějaká nehoda. Kdyby k ní došlo v civilizované oblasti kosmu, znamenalo by to zpoždění sériové výroby možná o několik let. /Naklonil se dopředu, jakoby chtěl zdůraznit následující slova:/ Tady, v Okrajové zóně je riziko, že se něco podobného přihodí, menší. Mají šanci, že to nikdo nezaregistruje. Každopádně si mohou vybrat ze dvou

možností: buďto to ohlásí a pokud jde o důsledky, jsou na tom stejně jako v předešlém případě. Nebo si to nechají pro sebe v naději, že srážku nikdo nepřežije. A tu máš čerte kropáč! Najednou z ničeho nic zjistí, že to přežili dokonce dva svědkové! Ale dozvědí se to příliš pozdě. Pozdě, protože následky kolize mezitím opravili a prototyp pokračuje v cestě, jakoby se nic nestalo. To je vůbec nejhorší, co je mohlo potkat.

Odmlčel se, aby zuby odtrhl uzávěr tuby s vodou. Potom pokračoval:

— Kdyby prasklo, že měli srážku s jinou lodí, že neposkytli její posádce pomoc, že to zamlčeli a že dokonce klamali veřejnost, způsobilo by jim to obrovské problémy. Možná takové, že by se z toho společnost Spespace už nevzpamatovala. Dovedeš si představit, co všechno je v sázce? Ty hromady peněz, kariéra… Protože navíc, aby to všechno uchovali v tajnosti, zabili člověka, svého pracovníka. Takže teď už nejen lháři, ale i vrazi! Jsou v tom až po krk, Rolly. Teď už v tom mohou jenom pokračovat, musejí najít oba svědky. A použijí k tomu všechny prostředky. Vyšlou sem spoustu lidí, aby to tady pročesali. Zjistit naše jména je maličkost a pak už to bude jenom otázka času. Navíc nevíme, co všechno se dozvěděli od Lodgea, než ho odpravili.

Starý ho pozorně sledoval.

— Nejseš zrovna optimista… Vypadá to, že nejrozumnější asi bude vrátit se do civilizovanejch končetin. Tam nás nejspíš nebudou čekat.

— Ano. Ale žít pod cizím jménem v téhle poválečné době plné hysterie a podezírání… a se Spespace neustále v patách… Hodně jsem o tom přemýšlel. Úplně nejrozumnější bude vrátit se domů na S4 a utkat se s nimi ve vlastním prostředí. Ale nechci tě k ničemu nutit. Jestli se chceš zdekovat někam jinam, je to tvoje věc.

— To se ale může táhnout celá léta, tahle záležitost. Jenom cesta . . .A ty bys to se mnou celou tu dobu vydržel?

— Jestli do toho chceš jít se mnou, budeš vítán. Zásoby tam jsou pro mnohem víc lidí než pro dvě osoby. Ale je třeba si uvědomit, že odtamtud nevede cesta zpátky. Bude to dobrovolná izolace, alespoň do té doby, než se to tak či onak definitivně vyřeší. Každý by asi nebyl schopen to vydržet. Musíš se rozhodnout sám. Můžu tě někde vysadit cestou.

Rolly vypadal poněkud zaraženě.

— Ty si vážně myslíš, že podle našich jmen si zjistí, kde nás hledat?

— Určitě. Uvažuj. Nechali jsme tam kraba s jeho původní maskovací kamufláží. Přidej k tomu dosud neimatrikulovanou barži, když jsme přistáli, křemíkovou destičku, kterou mám na krku: vojenská stopa je tady evidentní. A kde se tady poblíž odehrávaly nějaké boje, které by mohly vysvětlit cestování s kořistní barží?

— Ale obletět mlhovinu znamená překonat obrovskou vzdálenost. Neuvěří, že je to možné.

— No právě, o to jde. Přímou cestou to není zase tak daleko, zatímco logická trasa kolem mlhoviny je pro barži prakticky nepřekonatelná. Právě proto jim dojde, že v mlhovině musí existovat nějaký průchod.

— Myslíš, že by ho mohli najít?

— Nevím kudy poletí, ale jsem si jist, že dříve nebo později nás navštíví.

Starý mlčel. Bylo vidět, že usilovně přemýšlí.

— A co chceš dělat při tom čekání na návštěvu? ozval se po chvíli.

— Žít. V klidu a pohodě. Když už mě dotlačili tam, kam jsem nechtěl, nehodlám se nervově zhroutit v očekávání jejich příchodu.

— A jak zjistíš, že přicházejí?

— To není takový problém. Na základně je detekční zařízení pro dálkový průzkum. Dám ho dohromady. Až se přiblíží, včas se to dozvím.

— Vypadáš docela klidnej a vyrovnanej…

— To bude tak pravdy půl. Ale každopádně jsem se rozhodl pro boj a zadarmo jim nic nedaruji. Když se vyčerpají všechna ostatní řešení, když tě zaženou do kouta a donutí rvát se, pak je třeba jít do toho s vervou, bez zábran a co nejrychleji.

Následovala dlouhá odmlka. Pak se ozval Rolly:

— Moc toho o mně nevíš… Teď . . . nevím co ti vlastně mám říct. Nic tě nenutí, abys mě bral s sebou. A v případě rvačky, jak tomu říkáš, mám dojem, že bych ti moc nepomohl. Spíše naopak. Tohle vážně není nic pro mě, nejsem na takové věci zvyklý: pronásledování, bitky a teď ten tvůj návrh. Nechtěl bych ti prostě být na obtíž, jestli mi rozumíš? Je to tak trochu i otázka hrdosti…

Erell chápavě pokýval hlavou.

— Ano, rozumím. Ale do té doby, než přijdou, budeš mít spoustu času na učení a trénink. Fyziku máš dobrou. A techniku tě naučím, umím to. Je to dokonce možná to jediné, co umím…

V jeho posledních slovech zazněl stín hořkosti: Před očima mu defilovaly všechny ty desítky a stovky mladých chlapců, které dostal na starost, a kteří jeden po druhém odcházeli, aby je už nikdy nespatřil.

— Dobrá, souhlasím.

To bylo všechno, co na to starý řekl a víc se k tomuto tématu už nevrátili. Místo toho se Rolly zeptal:

— Za jak dlouho myslíš, že dorazíme na S4?

Erell se chystal odpovědět, když si náhle uvědomil, že jeho druh se už nějakou chvíli vyjadřuje jinak. Jeho jazyk se změnil, hraničářský slang zmizel. Musel být doopravdy rozrušený. Pobaveně se usmál, ale nekomentoval to. Však ono se to zase srovná.

— Takových čtrnáct dnů. Nějaký čas ztratíme brzděním. Budu se snažit využít k tomu účelu větší tělesa v mlhovině, tak jako teď v případě S6. Ale bude to fuška. A po přistání nám readaptace zabere dost času. Strávíme příliš dlouhou dobu v beztížném stavu.

— Mimochodem, jak si chceš v dané situaci zajistit vlastnické právo na všechno bohatství S4?

— Opatřil jsem si radiační značkovač. Pochopitelně načerno, žádná společnost ti ho oficiálně neprodá. Zaznamenává mimo jiné i charakteristiku a úroveň magnetického pole planety a čas uběhlý od prvního přistání. Kterýkoli federální úřad mi to uzná a vydá příslušné oprávnění, samozřejmě později… No a co bys teď říkal tomu, kdybychom se zase trochu zorganizovali? Měli bychom zavést střídavou strážní službu, jinak toho budeme mít za chvíli oba dost. Kromě toho by bylo dobré, aby ses seznámil trochu víc s pilotováním barže. Co ty na to?

— Nejsem proti, kapitáne.

Právě začínalo periodické zatmění a teplota rychle klesala. Pro starého to byla vlastně premiéra. Předchozí zatmění prospal. Stál vzpřímený na velkém balvanu, obrácený směrem k savaně, která rychle mizela v šeru a pomalu vdechoval a vydechoval plnými doušky chladnoucí vzduch.

Opustili základní tábor před dvěma měsíci. Erell si "běžný, každodenní život" představoval poněkud svérázně.

Po návratu strávili týden odpočinkem. Jedli, spali, koupali se a nechávali svá těla pomalu přivykat normální gravitaci. Erellovi se téměř podařilo převychovat Rollyho, kterého tato nečinnost zjevně nudila. Stálo ho hodně úsilí přesvědčit starého, aby se pohyboval pomalu, vyhýbal se skokům a prudkým dopadům na zem. Průběžně mu připomínal, že zlomit si v tomhle stavu nohu není vůbec žádné umění.

Problém definitivně vyřešil návrat Štěněte. Mládě projevovalo až dojemnou radost. Pádilo k nim ze všech sil a vyráželo přitom celou škálu hrdelních zvuků, které od něj předtím neslyšeli. Nejspíš si myslelo, že ho oba jeho dvounozí přátelé opustili navždy a teď bylo radostí bez sebe. Erella to úplně rozrušilo.

Štěně se od nich už nehnulo a jeho podivná samomluva nebrala konce. Rolly mu odpovídal stejným způsobem, snažíc se ho co nejlépe napodobit a Štěně si ho prohlíželo se zvědavým výrazem. Starý byl přesvědčen, že jeho "přízvuk" se neustále zlepšuje a že není daleko doba, kdy mu tenhle legrační tvor porozumí. Ostatně v určitém směru si byli, jak tvrdil Erell, dost podobní. Občas si starého dobíral, že se spíš naučí "štěněčí" řeči, než se zbaví svého hraničářského nářečí.

Po týdnu se cítili už docela dobře a začali brázdit křížem krážem osvětlenou stranu planety. Barže je dopravila všude, od rozlehlých savan přes buš, podél druhého vnitrozemského moře na západě až na sever do míst, kde už byl sluneční svit velmi slabý. Na základně Rolly nevynechal jedinou příležitost k poslechu zpravodajských relací. O 426 však už v nich nebyla ani zmínka…

Při svých cestách prozkoumali všechna zbývající místa bojů, kam se Erell předtím nedostal a pátrali po zachovalých vozidlech.

Savana, kterou se klikatilo několik větších vodních toků, byla pokrytá pestrou vegetací, s ostrůvky křovin a lesíků. Zvlněnou krajinou se prohánělo stáda zvěře, vzdáleně připomínající pozemské kopytnatce.

Buš byla porostlá vysokou světležlutou trávou, tak hustou a houževnatou, že cestu v ní si bylo nutné většinou proklestit. Byl to vynikající úkryt, protože člověk tady byl ze země prakticky neviditelný.

Později se vypravili v reku na vybraná bojiště, objevená při letu barží, aby vybudovali něco, čemu Erell říkal záložní postavení. Posbírali tam zbraně, potraviny, skútry — pokud tam byly — a ukryly

všechno několik kilometrů severněji, na malém návrší, vhodném k obraně.

Erell říkal, že pokud by se stalo a byli by vytlačeni do těchto končin, měli by co jíst a čím bojovat.

Na tuto výpravu s sebou vzali i Štěně. Počítali, že budou delší dobu pryč a Erell je nechtěl nechat samotné. K velkému údivu starého naskočilo mládě do reka úplně samozřejmě. Při jízdě mu hlava vykukovala z pozorovací věžičky; sledovalo okolí přimhouřenýma očima a srst mu vlála ve větru. Rolly tvrdil, že Štěně si přitom představuje, že tak rychle běží a že se tou představou opájí…

Erell natažený na zemi k tomu poznamenal:

— Ještě chvíli trénuj a možná si o tom spolu zaštěkáte. Starý nereagoval. Ležel na břiše, oči upřené na vzdálený horizont a zhluboka nadechoval a vydechoval — říkal tomu, že větrá plíce.

— Panebože, tahle planeta je ale zatraceně pěkná, chlapče, promluvil konečně, když "dovětral". — Dneska odpoledne 'sem se koupal v řece. Plula po ní spousta bílejch květů a na nich jako v lodičkách seděly celý hejna všelijakejch ptáků . . .Ani nevíš, jak takovýhle místa dělaj člověku dobře . . .

— 'Si myslíš, že 'seš jedinej, kdo má voči, napodobil Erell jeho mluvu.

Rolly se obrátil a posadil se vedle Štěněte, které si kousek odsedlo.

— Pomyslels, co bude s ním, až to všechno začne?

— Ano. Odvezu ho do jeho lesa.

— A myslíš, že tam zůstane a nevrátí se?

— Mám dojem, že je na tyhle věci dost inteligentní. A pak, les je velký…

Bylo ale vidět, že si svým tvrzením není zdaleka tak jistý.

Zvíře zvedlo hlavu, jako by vědělo, že řeč je o něm a Erell ho zlehka podrbal mezi zakulacenými konečky uší.

— Připadám si někdy směšný, ale dost mi na něm záleží, přiznal se.

— No, ale přesto, co když tam nebude chtít zůstat? dorážel Rolly.

— Máš pravdu, asi bych se ho měl přímo zeptat, co si o tom myslí.

— To je fakt, to bys měl… Máš představu, kdy by se tu mohli objevit? změnil starý téma.

Erell hned neodpověděl. Posadil se a objal rukama kolena,

— Nemám. Všechno záleží na okolnostech. Ale začneme pro ně hned připravovat různá překvapení.

— Cože?

— Dalekonosné termiky umístěné na reku, které zamaskujeme v palebných postaveních na vyvýšeninách.

— K čemu to bude dobrý?

— Představ si situaci, že ustupujeme a oni nás pronásledují. Navedeme je přímo do téhle pastí. Pak se na chvilku zastavíme a na dálku to všechno odpálíme. Těžko budou něco takového předvídat.

— To může vyjít tak nejvejš jednou. Pro ně bude jednodušší zaútočit na nás shora ze vzduchu.

— To jistě. Pro ten případ budeme mít připravené na obrněných transportérech chrty. Znáš to?

— Ne. To je ňákej pes na Zemi, ne?

— Něco to společného má. Je to takový druh raketové střely, které prakticky neunikne žádný cíl. Dříve či později jej dostihne a zničí. Pěkné svinstvo. Jediná možnost, jak se před chrtem zachránit, pokud jsi ve vzduchu, je vzít to střemhlav k zemi, vyskočit z mašiny a upalovat pryč, co ti nohy stačí. Přimontujem jejich odpalovací rampy na reka. Při výsadkových akcích je občas nechávali za námi na oběžné dráze, aby nám kryly záda.

— To je děsný, co ty znáš volovin.

— Bylo to moje řemeslo. Ne že bych se tím dvakrát pyšnil.

— Stydíš se za to snad?

V Rollyho hlase zazněl údiv.

— Ne. Je to zvláštní, ale nestydím. Nemám už vůbec žádnou chuť válčit, ale nestydím se za to, že jsem byl voják. Jsou to dvě různé věci. Já jsem tuhle válku nezačal, byl jsem do ní nahnán víceméně proti své vůli. A čestný boj neexistuje. Nikdy. Každá válka je svinstvo, už svou podstatou. Ti, co tvrdí opak, jsou buď političtí stratégové nebo salonní moralisté, kteří v životě na opravdové bojiště nikdy nevkročili.

Erell měl nepřítomný pohled a zdálo se, že mluví sám k sobě.

— Smrt je vždycky ošklivá záležitost. Zabíjet není nic povznášejícího. Konec konců nikdy neuvidíš opravdu zkušeného vojáka, který by se vychloubal, kolik lidí už zabil. Každý si to nosí v

sobě. A opravdovou nenávist vůči nepřátelskému vojákovi také necítí. Ví, že oba mají stejný strach. Ví, že čím trpí, co cítí, tím trpí a to cítí i jeho protivník…

Erell se zarazil, jakoby si třídil myšlenky. Když znovu promluvil, jeho hlas zněl tvrdě a slova se mu sypala z úst jako kameny, kterými se snažíte zahnat divoké zvíře:

— Jestli někoho nesnáším, tak jsou to politici, šéfové států. Válka je vždycky neúspěch, je to důkaz neschopnosti civilních lídrů, kteří si nevšimli, že se blíží… kteří nevycítili hrozící nebezpečí, nedokázali se vyhnout nastražené válečné pasti, nedokázali včas odpovědět. Odpovědět tomu ničemovi, který to všechno vyprovokoval. Ano, těmito lidmi já pohrdám a ti a jenom ti by se měli stydět… Pokud jsou toho vůbec schopni… Vojáci ne.

Starý si tiše hvízdnul.

— To mě podrž, ty se umíš rozjet, to se nevidí, voják — filosof…

— Měl jsem čas o tom přemýšlet jedenáct let.

Byla už skoro tma. Přes sluneční kotouč právě přecházela jedna z blízkých planet, doprovázená plejádou asteroidů.

— Nejspíš se dneska vyspíme v reku, poznamenal Rolly. Co plánuješ na zítřek?

— Zajedem na základnu, abychom vrátili Štěně do lesa a pak se přesuneme o kus dál. Na cvičné střelby. Nejprve ze sonoru a potom z lasantu. Myslím, že už nebude trvat dlouho a hosté přijdou.

— Už?

— Jenom klid, na našem dosavadním způsobu života nebudeme nic měnit. Automatický detektor by nás měl včas varovat. Kdybychom náhodou byli v té chvíli v savaně, okamžitě se přesuneme na operační bojovou základnu, kterou hned teď začneme budovat.

— Ale proč?

— Náš hlavní tábor se stane záložním působištěm, takže nesmí být odhalen. Zničili by v první řadě naší barži a bez ní bychom tu byli zablokováni možná navždycky. Musíme všechno ukrýt pod stromy a zamaskovat. Potom vyhledáme nějaké skalnaté místo, u nějaké řeky nebo alespoň říčky. Dopravíme tam materiál potřebný k obraně, asi patnáct chrtů, jeden obrněný transportér, dvě reka a skútry… Na několik okamžiků se odmlčel. Pochop, čeká nás svého druhu válka. Soukromá válka, daleko od civilizovaného světa. Musíme ji v

každém případě vyhrát, jinak přijdeme o krky. Protože v téhle válce nebude existovat příměří a nebudou se brát zajatci.

— Bude to ale dost nerovný boj.

— Proč?

— Protože my nemůžeme počítat s posilami, zatímco Spespace na nás může posílat stále nové a nové síly. Rolly v rozčilení zapomněl na svou "hraničářštinu".

— To je fakt, ledaže bychom na ně udělali nějaký podraz.

— A máš ponětí jaký?

— Hodlám se rvát, abych zůstal na živu, ale nemám chuť válčit celý zbytek života.

KAPITOLA VI.

— Šestka!

Ukryt za stromem, na jehož druhé straně stál Erell, manipuloval starý s termikem opřeným o kyčel. Naklonil se mírně vpřed a ústí zbraně opsalo krátkou křivku. Výstřel nedoprovázel žádný hluk, ani viditelný paprsek. Ale v dálce před střelcem se zablesklo, těsně vedle terče vzdáleně připomínajícího muže v pokleku. V následující sekundě explodoval i samotný terč.

— Stále jsi ještě trochu pomalý, komentoval výcvik Erell. Pamatuj si: v boji nejde ani tak o to trefit protivníka prvním výstřelem, ale první vystřelit! Zneškodnit nepřítele na první pokus je luxus a dokáže to málokdo. Ale když na něho vystřelíš první, vyvede ho to z míry, bude mít nekontrolovatelný reflex vystřelit nazdařbůh. To ti dá čas pořádně zamířit. Je to téměř zákon: pálit rychle a první.

— Vyhlížím terč a to mě zdržuje, stěžoval si Rolly.

— Já vím. Ale v boji ti najednou za zády něco zaprská, nebo budeš spíše jenom tušit, že tam někdo je a nebudeš mít vůbec čas si uvědomit, na co vlastně střílíš. Pátráš po terči očima a to tě zdržuje. No dobrá, pro dnešek toho už necháme. Ledaže bys chtěl pokračovat dál sám?

— Sere mě, že nestřílím rychlejc. Eště to budu moment zkoušet.

— O.K., já se jdu vykoupat. Počkám na tebe s obědem. Nezapomeň, že odpoledne cvičíme střelbu z těžkého termiku a že musíme namontovat poslední chrty na tvoje reko.

— Jó, je mi to jasný.

Erell poodešel ke skútru zaparkovanému v malé roklině. Od začátku Rollyho výcviku odjížděli dost daleko od základny. Nechtěli Stěně děsit nebo riskovat, že zasáhnou některého jeho soukmenovce. Našli rozlehlou skalnatou planinu, která se pro tento účel výborně hodila.

Nastartoval stroj a vyrazil plnou rychlostí zpět, spíše pro radost z jízdy než kvůli tréninku. Až ONI přijdou, bude nutné přesunout se velmi rychle. Pomyslel, že je nejvyšší čas vyhledat novou základnu. Místo, které nebude jen tak snadné odhalit. Mělo by to být někde ve skalách, které rozptylují palbu z termiků a snižují jejich účinek, ale zároveň poblíž vodního toku a vegetace, umožňující skryté přesuny.

Nebude to jednoduché. Naposledy k tomu využijí barži, než ji definitivně ukryjí. Budou muset vyrazit hned pozítří.

Starý si mohl ukroutit krk, jak z otvoru pro řidiče sledoval boky svého reka. Moc místa k manévrování tu neměl. Konec jeskyně osvětlovala velká louč, kterou zapálil Erell.

Druhé reko, Erellovo, už bylo zaparkované vlevo, až jeho přední plošiny vyčníval předek skútru. Hlaveň chrta dosahovala až ke stropu vchodu a Rolly pojížděl velmi opatrně, aby z ní nestrhl ochranný obal. Konečně byl na místě. Vypnul motor a vyškrábal se ven.

— Kdybychom snad náhodou potřebovali vypadnout odsud fofrem, budem si muset dávat velkýho bacha na strop, zkonstatoval po tomto akrobatickém výkonu starý. Popošel k Erellovi, který stál ve vchodu do jeskyně.

— Alespoň nám to pomůže zachovat klid.

Vyšli ven a Erell se zastavil, aby ještě jednou prohlédl okolí. Snažil se objevit nějaké slabé místo jejich nové základny, které mu snad předtím uniklo. Jeskyně, jejíž vnitřek rozšířili s pomocí sonoru, se nacházela asi v polovině skalnatého svahu čnícího nad malou říčkou. Její břehy byly holé a les začínal asi dvacet metrů dál. Byl dostatečně hustý, aby se v něm ukrylo reko a listy zabraňovaly prachu rozvířenému turbínami vystoupit příliš vysoko. Bylo to téměř dokonalé místo.

Zdvihl hlavu k vrcholku skály. Z baterie dvou těžkých termiků, ukrytých za skalním hřbetem, nebylo nic vidět. Pány ze Spespace nejspíš napadne, že by si mohli opatřit zbraně, natolik jsou určitě prozíraví, ale nic s tím nenadělají.

— Tak co, spokojenej? zeptal se napůl ironicky starý. Erell se k němu otočil.

— Kde máš vysílačku? zeptal se místo odpovědi.

— Co? Vysílačku? Nechal sem jí na sedadle v reku, mlátí mi při chůzi furt do stehna.

— Opasek si nesmíš sundávat… Nikdy.

Mluvil úsečně, i když bylo vidět, že se snaží strohý tón zmírnit. Rolly konec konců nebyl voják…

— Tvůj život závisí na dvou věcech: na tvé zbrani a na tvé vysílačce. Kdyby bylo zapotřebí se spojit kvůli nějakému manévru, nebo abychom jeden druhého varovali před nějakým nebezpečím,

bez pojítka to někdy není vůbec možné. Je stejně důležité jako tvoje zbraň. Měj to na paměti, Rolly.

Starý se na něho dlouze zadíval.

— Jako šéf skupiny 'si asi nebyl moc příjemnej, co? Ale zase na druhou stranu měli tvoji podřízený jistou šanci přežít. Je mi jasný, co máš na mysli. A vopakovat mi to nemusíš.

Erell přikývl.

— To mi připomíná, že se budeme muset poněkud dovybavit. Opasek ještě trochu ztěžkne: k lasantu přibude ještě sonor a polní láhev s vodou.

— A to všechno sebou budeme tahat pořád?

— Ano. Tady jsi bez vody ztracený. A je třeba mít kompletní výzbroj pro noční i denní boj. Až si na tu zátěž zvykneš, ani ti to nepřijde, bude to jako součást tvého těla. Ale budeš v každém okamžiku plně operativní.

Jeho protějšek udělal beznadějné gesto.

— Zatracenej život. Pořád ve střehu! Teď už chápu, proč tě to tak štvalo.

— Tohle není zdaleka to nejhorší. Není to nic proti chvilkám klidu, kdy tvůj mozek má najednou čas myslet na něco jiného a zaplní se nejrůznějšími vzpomínkami. Před očima ti pak běží film: útoky, záblesky výbuchů. Nesnesitelný zápach. Ať děláš co děláš, neodeženeš to od sebe. A tak se snažíš myslet na něco jiného. Ale nejde to, nikdy to nejde, zapomenout se prostě nedá!

— Předpo…

Starý nedokončil slovo: k uším se jim doneslo kovové zvonění. Obrátil se tázavě na Erella.

Ten se ale už dlouhými skoky řítil k jeskyni.

Když tam Rolly dorazil, Erell už stačil uvést do chodu malou záznamovou obrazovku, na které se objevila série čísel. Rychle si je poznamenal a rozložil mapu.

— Nějaká poměrně velká loď s nejasnými obrysy. Zaparkovala na severojižní oběžné dráze na odvrácené straně planety… Vyťukal něco na klávesnici pod obrazovkou a potom ji vypnul. — Musíme okamžitě do tábora pro zbytek věcí a ukrýt Štěně do lesa. Vezmi si výstroj, pojedeme na skútrech.

Rolly neodpověděl. Posbíral zbytky své výstroje a hodil si na záda malý tlumok s ostatním materiálem. Erell mezitím strčil Štěně

do speciálního vaku, který měl připevněný zpředu na hrudi. Za necelé dvě minuty už skútry vyrazily. Erell jel jako první.

Do základního, nyní vlastně záložního tábora to byla dobrá hodina rychlé jízdy. Po příjezdu nepronesli jediné slovo. Turbíny jejich strojů vymazávaly stopy po obrněných transportérech a dalších vozidel, kterých se v okolí základny za uplynulé dva roky vytvořilo víc než dost. Pak zašli do lesa ověřit si, že všechno je dobře zamaskováno.

Hlavní přijímač velkého detektoru oznamoval novou polohu neznámého stroje.

— Žádné novinky o návštěvníkovi? zeptal se Rolly. Erell zavrtěl hlavou.

— Nic. Stále je to neostré.

— A je to obvyklý?

— Ne… Mám dojem, že je to samotná *zázračná* 426. Podle mne tenhle nejasný obraz mají na svědomí výsuvná ramena.

— Ty si vážně myslíš…

— Mohlo nás to napadnout. Je to nejrychlejší dopravní prostředek, který mají k dispozici. Nezapomeň, že jim jde o všechno.

— Co budou dělat?

— Myslíš, jako aby nás našli?

— Jó.

— Nejdřív se budou snažit objevit nějaké naše stopy, zjistit naši pozici. Potom vysadí na zem skupinu s malým průzkumným vozidlem. Od této chvíle budeme pro naše radiové spojení používat výlučně vysílací nahrávač. Každá zpráva je odvysílána ve zhuštěné podobě velkou rychlostí, s proměnlivou vlnovou délkou. Není možné lokalizovat zdroj vysílání. Trochu to sice prodlužuje komunikaci, ale je to absolutně bezpečné. Pamatuješ si, jaký je postup?

— Ano, stisknout žlutý knoflík a před každým novým vysíláním počkat na odpověď. Ale bude fungovat tvoje odposlouchávací zařízení?

— Ano, to je jiný obvod.

Na obrazovce se objevily údaje o nové pozici lodi.

— Stále křižují nad odvrácenou stranou planety. Jedeme!

— Myslíš si, že si nemůžou všimnout našich skútrů?

— Doufám, že ne, ale nevím, jaké mají na palubě vybavení, řekl Erell a manipuloval přitom s klávesnicí detektoru… Tak, teď je

naprogramován pro nepřetržité střežení a můžeme jej ovládat na dálku. Takže padáme.

Zavřel dveře KOMu a sehnul se ke Štěněti, aby se s ním rozloučil. Mládě ho pozorovalo velkýma kulatýma očima a přestalo mrkat. Naposled ho podrbal mezi ušima, kde byla jeho srst jemná jako chmýří. Potom ho odvedl k misce s ovocem, která ležela na zemi a rychle se otočil.

Když se usazoval za řídítky skútru, zaplavil ho podivný chlad. Byla to směsice napjatého soustředění, kterou kdysi zakoušel, když se připravoval na bojovou akci, spolu s dalšími nedefinovatelnými pocity.

Uvažoval o tom během zpáteční cesty. Ve vojenském řemesle jsou nejhorší vždycky ty první operace. Poté, co vyjde najevo, že přes veškerou přípravu a námahu je to nakonec náhoda, která rozhoduje o bytí či nebytí, se člověk stane fatalistou. Pochopí, že jeho chvíle buď přijde nebo ne a že se s tím celkem nedá nic dělat.

Teď ale necítil nic podobného. Žádnou lhostejnost. Chtěl žít, najít tady již jednou objevený mír a klid a věděl že pro to udělá všechno. A bude při tom možná ještě tvrdší a nemilosrdnější než kdysi. Dohnali ho k tomu, aby znovu dělal to, co nejvíc ze všeho nenáviděl. Ale teď do toho vloží všechno co zná, všechny své zkušenosti a umění. V boji často ztrácel vůli zůstat naživu za každou cenu, protože se nepokusil z těchto nesmírných organizovaných jatek odejít. Ale teď se mu hrozně chtělo žít. To od základů měnilo situaci.

K jeskyni už dorazil úplně jiný člověk. Odstranil maskovací síť z jejího vchodu. Rolly došel ke svému reku a zůstal nerozhodné stát, jakoby se sám sebe ptal, co tady vlastně dělá. Připadal si najednou ztracený, nepoznával sám sebe.

Erell k němu přistoupil a položil mu ruku na rameno.

— To bude v pořádku, neboj se.

Jeho společník rozpačitě zavrtěl hlavou.

— Všecky tyhle věci 'sou mi cizí, chlapče. Ne že bych se v životě nepopřál, ale když tak pěstmi. Tohle není moje parketa, nevím, jestli to zvládnu.

— Bude to v pořádku, zopakoval Erell. — Nejsou ve výhodě, i když ti to tak může připadat. I docela malé komando, které má v úmyslu udeřit a ví jak, je vždycky nebezpečnější, než by si nezasvěcený dokázal představit. Můžu ti odpřisáhnout, že je pěkně vyděsíme.

— A ty myslíš, že to bude stačit k tomu, aby odtáhli?

— Samozřejmě, že ne. Tahle partie se musí rozhodnout tady. Musíme jim současně nahnat strach a přitom najít způsob, jak zabránit, aby se vrátili.

— Nahnat strach? My dva?

— Nemáš v tomhle zkušenosti. Důvěřuj mi.

— Já nevěřím spíš sám sobě. Vidím to dost černě.

— To přejde, starý… teď půjdeme spát.

— Spát? Ty ses zbláznil. Nemám na spánek ani pomyšlení!

— Existuje ještě další základní poučka: pokaždé, když je to jen trochu možné, voják odpočívá, sbírá síly. Protože nikdy předem neví, kdy se mu to příště zase poštěstí. Takže odchod a spát. A první kdo se vzbudí, uspí druhého, je to tak nějak, ne?

— Houby, vůbec to tak není! Říká se, první kdo usne, vzbudí druhýho.

— No a co říkám já?

— Ty říkáš… ale jdi do háje, dělej si blázny z někoho jinýho, pochopil Rolly konečně, že Erell si z něho střílí.

Tři dny. Už celé tři dny kroužil neznámý stroj po stejné oběžné dráze, aniž by se od ní odchýlil o jediný stupeň. Rolly se držel, jak to jen šlo, ale probouzel se čím dál více deprimovaný.

Erell přemýšlel. Nechtěl převzít iniciativu. Bylo nezbytně nutné, aby první nepřátelský akt vyšel z druhé strany.

Třetí den mu došlo, že lidé od Spespace rovněž tápou v mlze. Konec konců, neměli žádný důkaz, že jsou na správné stopě. Přestože jeho zraněný kamarád v nemocnici o tom nemluvil, nedalo se vyloučit, že někde poblíž se nevyskytuje ještě jiná obyvatelná planeta. V každém případě posádka 426 musela brát tuto možnost do úvahy, než se definitivně rozhodla pro sestup.

Nakonec došel Erell k závěru, že vzhledem k množství vojenského materiálu na planetě jim to musí dojít. A to tím spíš, že jeho kontejner s náhradními díly zůstal v hangáru na F12. Ne, bylo třeba obrnit se trpělivostí a postupně uskutečňovat hlavní záměry plánu, který si stanovil. Nesmí se nechat znervóznit.

Šplhal úzkou soutěskou mezi skalními stěnami, která nahoře ústila do malého výklenku s nízkým stropem. Tady umístili elektronický teleskop s variabilním ohniskem a světelným násobičem, který odmontovali z jednoho obrněného transportéru.

Dva otvory jim umožňovaly pozorovat okolí jižním a západním směrem. Od "rána" již byli na nohou a strávili dlouhé hodiny tím, že se snažili vrýt si do paměti přesný reliéf okolního terénu včetně říčky, která se zde klikatila, a která se až někde za obzorem vlévala do velké řeky. Erell trval na tom, aby se dokonale seznámili s okolím svého bojového postavení a byli tak schopni využít i to nejmenší křovisko, nejužší stezku. Znalost terénu je v boji jedním z rozhodujících faktorů úspěchu.

Rolly se otočil, když se Erell objevil vedle něho. Jeho obličej měl napjatý výraz. Spal velice špatně. Erell ho slyšel celou noc, jak se převrací na lůžku.

— Něco nového? zeptal se starý. Erell zavrtěl záporně hlavou.

— Zatím ne, ale dočkáš se.

— A co budeme dělat? Máš ňákou představu?

— To záleží na tom, kde přistanou. Rolly beznadějně potřásl hlavou.

— Čím víc na to myslím, tím víc si říkám, že to je skoro ztracený. Je to obrovská rozloha. Můžeme si tady hrát na schovávanou celý měsíc, nemyslíš?

— Ano i ne. Mohou…

Přerušil ho nepříjemný kovový zvuk detektoru. Okamžitě se oba vrhli do úžlabiny. Doběhli do velkého sálu, kde svítila velká záznamová obrazovka. Erell rychle přelétl text a rozvinul mapu.

— Z velké lodi odstartoval nějaký stroj… zhruba velikosti barže. Je to dobré, přicházejí blíž.

— Kde jsou teď?

— Vypadá to, že míří daleko od nás na západ. Ale to ještě nic neznamená. Rozhodující bude, kde přistanou. To nám může dát jistou představu.

— Tím chceš říct co?

— Vsadím se s tebou o litr džusu, že se půjdou podívat zblízka na vraky vozidel.

— Jak to můžeš vědět?

— Spespace sice dělá spoustu věcí, ale úplně všechno také ne. Na tuhle práci si musejí najmout lidi a přinejmenším někteří z nich by měli být specialisté. Ti si budou chtít určitě prohlédnout vraky.

— Proč?

— Protože se z nich mohou leccos dozvědět.

— Nerozumím. Co by se tam tak mohli dovědět?

— Podle stavu trosek bojových vozidel zjistí, jestli je z nich například možné odmontovat výzbroj. Z toho si zase mohou udělat představu, jakými zbraněmi my můžeme disponovat. Vědí, kdo jsi ty, a velmi pravděpodobně vědí i to, že já jsem bývalý voják a že s tím vším umím zacházet. Odhadnout naši sílu a možnosti je pro ně velice důležité. Navíc prohlídka vraků jim s konečnou platností potvrdí, jestli jsou skutečně na správném místě. Náhradní díly, vzpomínáš?

— Chceš tím říct, že prošmejděj všechny bojiště?

— Neříkám, že všechna, ale na jejich místě bych začal právě tímhle. Umožní jim to udělat si představu o rozsahu naší působnosti a o přibližném místě naší základny. Ostatně brzy už budeme mít v tomhle jistotu. Detektor nám označí místo jejich přistání. Pak si už jenom podle mapy zjistíme, jestli tam je nebo není nějaké bojiště. Jejich další pohyb nám pak hodně napoví o jejich metodě a zkušenosti.

— Sem z toho jelen, chlapče, povídej dál.

— Jestliže zůstanou delší dobu na místě, kde došlo jen k menšímu střetnutí, bude to znamenat, že jsou na tom bledě. Když se bude jednat o velké válčiště, můžeme jim nechat tak dvě hodinky na jeho prověření. A konečně, když se rychle přesunou na další bojiště, bude jisté, že mají v čele nějakého vojáka, který uvažuje podobně jako já. Ať tak či onak, můžeme se dozvědět důležité věci.

Rolly se tvářil stále dost nechápavě a tak Erell pokračoval:

— Jestliže dojdu k přesvědčení, že jim šéfuje voják, bude mi jasné, jak postupovat dál: budu se snažit vyloučit všechna klasická řešení, která znám z armády. A naopak, jestli to bude civil, budu jednat jako voják.

— A podle tvojeho názoru je to voják nebo ne?

— Nemám ponětí. Ale nejpozději dnes večer bychom to měli už vědět.

Mýlil se. Stroj skutečně přistál těsně vedle jednoho bojiště na severozápadě. Ale po hodině znovu odstartoval a zamířil zpět k lodi na oběžné dráze!

— Ták, a co ty na to? vyzvídal Rolly a cpal se přitom porcí konzervovaného masa.

Erell s pohledem upřeným do prázdna intenzívně přemýšlel.

— Je několik možností, odpověděl. Buď se vrátili pro další rozkazy, nebo bylo na palubě několik mužů pověřených rychlým

průzkumem a ti se teď vracejí pro posilu. Nebo také něco zajímavého objevili. Nemám ale ponětí, co by to mohlo být, tak vševědoucí zase nejsem… Ze všeho nejméně by se mi ale líbilo, kdyby je napadlo vzít si sebou těžkou vojenskou výzbroj. To by pak bylo dost vážné.

— Ty mě chceš totálně zničit, co? Tak co budeme dělat?

— Počkáme… Já vím, je to nervák. Ale uvědom si, že oni na tom nejsou o moc lépe. Teď už vědí, že máme zbraně a že víme, jak s nimi zacházet. Na druhou stranu nevědí, kde jsme a jak nás najít a to je musí dost znervózňovat. Protože jim můžeme kdykoli a odkudkoli vpadnout do zad se zbraněmi, které dokáží udělat pěknou paseku.

— Chceš říct, že maj' plný kalhoty?

— Momentálně ještě možná mají ramena, ale následující noc už budou dost špatně spát, to mi věř. Chvíle před bitvou jsou vždycky nejhorší, zvláště když o nepříteli vůbec nic nevíš. Pro nás už boj začal tím, že jsme je zachytili detektorem. Oni ale o nás nevědí vůbec nic, dokonce ani to, jestli jsme je už objevili. Mohou si představovat cokoli a to je vůbec to nejhorší.

— Suma sumárum, když nebudeme dělat vůbec nic, budou na tom čím dál hůř.

— Přesně tak. A navíc poleví jejich ostražitost.

— No tak sláva, teď se mi bude líp čekat, když jim naháním strach tím, že se nehejbu z místa. Už je ze mne takovej mrňavej kousek vojáčka, nemyslíš?

KAPITOLA VII.

Praktickou obtíží, která komplikovala situaci, byla skutečnost, že Erell nevěděl, na jaké časové bázi posádka Spespace žije. Kdy tam měli poledne a kdy půlnoc?

Vypadalo to na první pohled bezvýznamně, ale jak bez této informace předvídat jejich akce? Nemohli zůstat vzhůru celých čtyřiadvacet hodin a museli proto mít nějaký časový rozvrh. Mohli vyrazit na průzkumy "ráno" a začít odpočívat nejpozději po osmnácti hodinách. Bylo tedy třeba mít se na pozoru celou tuto dobu. Ale jak zjistit její začátek a konec?

Erell cítil, že se jedná o významný detail a zneklidňovalo ho to. Poznamenal si, co všechno se zatím odehrálo a přiřadil k tomu odpovídající hodiny. Nic konkrétního z toho ale nezjistil. V jednu chvíli ho napadlo, že budou nuceni zavést střídavé hlídky, ale na to byl ještě čas.

Oba dva spali, když se jeskyní rozezněl výstražný signál.

Erell stál v mžiku na nohou před záznamníkem, když se Rolly teprve probral ze spánku. — Základna… Útočí na základnu!

Myšlenka na Štěně tam kdesi v lese ho na okamžik paralyzovala. Setrval v tomto stavu o sekundu déle než měl. Ztratil tak možnost reagovat a stisknout tlačítko odpalování automatických řízených střel.

Obrazovka náhle zbělela. Všechno muselo vyletět do povětří. Čtyři až pět sekund měl pocit, že jeho mozek se vypojil. Potom si jedna jeho část uvědomila, co se stalo. Z jejich mateřské základny nezůstalo nejspíš vůbec nic!

S obličejem sinalým se Erell lehce kýval dopředu a dozadu. Před očima měl Štěně pádící k němu, jak to dělávalo vždycky, když se vracel domů…

Pak se mu smysly rázem vrátily. Ztratil již příliš mnoho času.

— Na skútry, rychle… Dělej všechno po mně, zakřičel v běhu na Rollyho.

Starý se ani nesnažil něco pochopit, rozběhl se ke svému stroji. Erell pádící před ním sebral v běhu svůj opasek, malý hnědý vak obsahující pohotovostní výstroj a další černý, který u něho Rolly nikdy předtím neviděl. Ten vzal svou malou polní a naskočil obkročmo na svůj skútr, prst na startéru. Erellův stroj se už řítil k

maskovací síti u vchodu. Nenamáhal se ani s jejím odstraněním, ale podjel jí skloněný nad řídítky. Vyrazili do slunečního svitu a zamířili nejkratší cestou prudce dolů mezi kamením a sutí přímo k lesu.

Byli od něho vzdáleni asi sto metrů, když se nad korunami stromů směrem od východu objevil oválný disk. Erell okamžitě prudce zahnul směrem k řece a dal rukou znamení Rollymu.

Ocelové zástěrky skútrů bez přestání kovově drnčely, jak na ně narážely kameny a úlomky skal zvířené vzduchovým polštářem.

Svah byl tak strmý, že se museli co nejvíc zaklonit dozadu, aby nepřepadli přes řídítka. Erell ani na okamžik nezvolnil.

Rolly čekal, že každým okamžikem musí vyletět ze sedla. Křečovitě se držel řízení. Hlavu měl úplně prázdnou, soustředil se jenom na to, aby se odstup mezi ním a Erellem příliš nezvětšoval.

Pak následoval skok a tvrdý dopad, to když dorazili na pevnou zem na úpatí skály. Erell se zdvihl v sedle a otočil se směrem k letícímu stroji na obloze. Pilot trochu nabral výšku, aby zvětšil svůj zorný úhel.

Na to, aby mohli zmizet v lese, byl už příliš blízko. Jistě už je objevili. . .Zbývala poslední možnost. Ztratit se, třeba jen na okamžik, z dohledu svých pronásledovatelů. Zrychlil na maximum a změnil směr, aby dopadl na hladinu řeky pod co nejmenším úhlem.

Za ním se ozvala mohutná detonace. Nevěnoval jí ale pozornost: věděl, že jeskyně právě dostala plný zásah z těžkého termiku. Energetické články obrněných transportérů tak explodovaly! Od chvíle, kdy byla zničena jejich mateřská základna, bylo jasné, že dříve nebo později budou napadeni i zde. Neměl chuť přemýšlet o tom, co se asi stalo. Musel se soustředit a nerozptylovat se jinými věcmi. Jejich jediným úkolem teď bylo uniknout výstřelům z termiků, které mohly přijít každým okamžikem.

Rolly byl stále v závěsu za ním. Díky bohu nezaváhal…

Břeh…

Erell vypnul motor v okamžiku, kdy se skútr odlepil od země a ocitl se nad vodní hladinou. V letu se odrazil od stupaček.

Voda…

Stroj dopadl před ním, poskočil několikrát po hladině a ponořil se asi uprostřed proudu ve stejném okamžiku, kdy i Erell zmizel pod vodou. Ucítil prudký náraz do levého boku.

Energicky začal šlapat vodu a v několika okamžicích se zase vynořil. Výstroj mu nijak zvlášť nevadila: vaky byly vodotěsné. Asi

deset metrů vlevo od něho spatřil na hladině velká kola: určitě to byl Rolly, jehož skútr ještě vyčníval z vody nedaleko břehu. Za okamžik se ale rovněž zcela ponořil. Zapamatoval si to místo a pod vodou k němu mířil. Plaval s otevřenýma očima a snažil se najít starého.

Přestože voda byla velmi čistá, nic neviděl. Teď už to byla otázka sekund, až stroj přiletí, musejí být absolutně neviditelní… Vynořil se.

— Hej, chlapče, mrskni sebou!

Hlava jeho druha se objevila mezi dvěma trsy rákosu těsně u břehu.

Burácení turbin se přibližovalo…

Erell se potopil podruhé a udělal několik temp směrem ke svému příteli, jehož nohy se nejasně rýsovaly pod hladinou. Opatrně se vynořil, přidržujíc se silných stébel rákosu. Obrátila se k němu zmáčená hlava Rollyho. Starý měl v obličeji napjatý výraz, ale nebyla v něm ani stopa po panice.

Nepřítel musel být docela blízko, alespoň podle nesnesitelného hluku motorů.

— Myslíš, že nás viděli? zakřičel mu Erell do ucha.

— Neřek' bych. Motaj se na jednom místě, vzadu nad lesem. Skútry sou asi v háji, co?

— Ne. Jsou vodotěsné. Budeme je moci vylovit, ovšem pokud nám tihle parchanti na to dají čas.

— Moc přívětiví nejsou. Zůstaneme tady?

Erell se zamyslel, ale Rolly nečekal na odpověď:

— Co myslíš, jak nás mohli najít?

— Nevím. Nějakým způsobem nás lokalizovali.

Jejich skok do řeky se odehrál pod ochranným krytem velkých stromů tvořících předvoj lesa a bylo tedy pravděpodobné, že si toho jejich nepřátelé nevšimli. Muselo jim ale být jasné, že jejich živé terče jsou tady někde v okolí. Obrátí to tady vzhůru nohama. Musí je najít mrtvé nebo živé, aby měli jistotu.

— Jak jen to půjde, zmizíme odsud. Ukryjeme se v lese. Máš stále ještě svou výstroj?

Starý vytáhl nad hladinu vak a opasek, které pevně držel v levé ruce.

— Zapni si opasek a navlékni si na záda batoh. Je třeba mít volné ruce, aby se v nich dala držet zbraň.

— Jaká zbraň?

— Sonor. S tím nejspíš nepočítají. Ale pokud nás neodhalí, nestřílíme. Pamatuj si, že voda tě chrání. Ani termiky, ani blýskače tady nejsou účinné. A můžeš si případně doplnit polní láhev.

Odmlčel se a pozoroval okolí. Když si přitáhl vzdálenější stébla rákosu, vznikla kolem jeho hlavy jakási kupole.

Kdyby někdo šel kolem, musel by se dostat až těsně k němu, aby ho zpozoroval. Ale přesto bylo nutné břeh pečlivě hlídat. Opatrný chodec by se mohl dostat do jejich těsné blízkosti, aniž by cokoli zaslechli.

Hluk turbín narůstal. Stroj se přibližoval. Spatřili jeho siluetu, která se vynořila vlevo nad korunami stromů. Potom na dlouhou chvíli znehybněl, posádka zřejmě pozorovala krajinu pod sebou.

— Co tam dělaj'? zahuhlal Rolly.

— Pokoušejí se zjistit, jestli jsme ještě na skútrech, nebo kam jsme se ztratili. Ale nebude to už dlouho trvat a přistanou.

— Myslíš?

Erell zvolna přikývl, v obličeji vážný výraz.

— Podařilo se jim zničit dva cíle, jejich morálka je teď na úrovni. Budou s tím chtít rychle skoncovat.

— Napadneme je?

Erell horečně přemýšlel. Bylo skutečností, že teď měli jistou možnost je zlikvidovat. Ale stále ještě nevěděl, jaké protivníky má před sebou a hlavně, kolik je jich ještě někde v záloze na zemi. Takový stroj mohl přepravit na své palubě dobrou třicítku osob. Bylo jich tam pravděpodobně mnohem méně, ale kolik?

— Ne, rozhodl nakonec. Zůstaneme v úkrytu. Nejsme v situaci, kdy bychom mohli jednat z pozice síly.

— Škoda, uklouzlo starému.

Hluk turbín zeslábl. Erell se opatrně vyklonil ze svého rákosového úkrytu, aby se podíval, co se děje. Stroj dosedl kousek od vodního toku, asi šestset metrů jižním směrem.

Rychle otevřel černé pouzdro, vyndal z něho malý dalekohled a zamířil jej na letoun. Měl moderní oválný tvar a byl nejméně dvakrát tak velký jako barže. Vzadu mezi přistávacími patkami se otevřel otvor. Objevily se v něm postavy, tři, čtyři… šest mužů vystoupilo na zem.

Byli oblečeni do hnědých kombinéz a každý byl vyzbrojen bojovým termikem.

Erell si je důkladně prohlížel, všímal si každého jejich gesta. Velice rychle si vytvořil názor.

— Je mezi nimi jeden profesionální voják, mumlal si tiše pro sebe. Ostatní jsou určitě drsňáci, ale nikdy nesloužili v armádě.

— Jaks' na to přišel?

— Jsou příliš sebevědomí a přitom nešikovní. Už dávno se měli rozvinout do rojnice a krýt si boky. Místo toho se drží v houfu.

— Zůstaneme tady?

— Dokud jsme na dohled té mašiny, nemůžem se pokusit vylovit skútry. Musíme počkat, až se přesunou o kus dál.

Po šesti hodinách zůstávala situace nezměněná. Kůži měli už svraštělou a bílou, kombinéza, která se jim otírala o stehna, je odřela až do krve a prsty jim téměř znecitlivěly. Už jen pouhá manipulace s dalekohledem jim činila problémy. Za těchto podmínek boj nepřipadal v úvahu. Dokonce ani chůze. Erell to dobře věděl.

Budou muset poskytnout svým tělům čas, aby se vzpamatovala z vodní lázně, dřív než cokoli podniknou. Teplé sluneční paprsky by měly proces regenerace urychlit.

— Vracejí se poklusem, vyrazil ze sebe náhle Rolly, s dalekohledem u očí.

Erell mu jej vzal z ruky. Mimoděk počítal siluety, které se jedna po druhé objevily v jeho zorném poli. Bylo jich šest, nikdo nechyběl. Muži se shlukli a zdálo se, že o něčem diskutují. Pak rychle jeden po druhém zmizeli v otevřených dveřích plavidla.

Rozeřvaly se turbíny, stroj se odlepil od země a přes jejich hlavy odlétl severním směrem…

Erell se podíval na hodinky.

— Počkáme deset minut pro případ, že by to byl jenom nějaký klamný manévr a potom vylovíme skútry.

Bylo to snadnější, než si Rolly myslel. Jakmile našli místo, kde skútry odpočívaly na dně, Erell se potopil až k nim. Stačilo uvést do chodu turbíny a stroje se začaly samy vynořovat. Vzduch nebo voda, turbínám to bylo jedno. Pokud šlo o motory, byly vodotěsné, dokonce jim nemohlo uškodit ani radioaktivní záření. Takže trocha vody…

Bylo třeba ale vyčkat, až jejich pokožka dostane alespoň částečně normální vzhled. Vysvlékli se a lehli si na zem, vyhýbajíce se zpočátku přímým slunečním paprsků. Po třech hodinách byli

natolik v pořádku, že mohli pomýšlet na odjezd. Nebyli sice ještě v takovém stavu, aby mohli bojovat, ale řídit skútr už zvládli.

Erell dlouho studoval své mapy. Bylo mu jasné, že budou muset maximálně využívat přírodního krytu korun stromů a proto stanovil trasu, která vedla směrem k velkým savanám na severozápadě a odtud dále do lesů. Měl v úmyslu dostat se co nejblíž k lesnatým oblastem, kde měli ukrytý materiál, především bojová vozidla a reka.

Najedli se a vyrazili na cestu. Po dvou hodinách opustili přístřešek tvořený korunami stromů a nastavili turbíny na maximální výkon, aby co nejdříve dosáhli světla zelené pláně. Odtud už to nebylo daleko k severním savanám s jejich nízkým porostem, kde skútry nevířily prakticky žádný prach. Jeli vedle sebe, vzdáleni asi třicet metrů jeden od druhého.

Byli už v sedle osm hodin, když se Rolly přiblížil k Erellovi a posunkem mu naznačil, že už toho má plné zuby. Urazili už dobrých tisíc kilometrů a starý měl pravdu, že je na čase si odpočinout.

Erell zpomalil a zahnul ke skupince stromů, když se náhle před ním ze země zvedl ohnivý sloup. Okamžitě ucítil obrovský žár.

Jeho paměť reagovala okamžitě: termik!

Podvědomě strhnul skútr prudce doprava. Pak ještě znovu několikrát za sebou ostře změnil směr jízdy, jako lyžař při slalomu. Podíval se za sebe. Na obloze necelý kilometr od něho se rýsoval nepřátelský stroj. Uchopil rukou vysílačku a vrhl krátký pohled na starého.

Rolly rovněž svíral v ruce své pojítko. Pochopil jeho gesto.

— Vzdálíme se od sebe asi třista metrů, řekl Erell do mluvítka, žlutý knoflík ve stisknuté poloze, — a na můj povel zastavíme. Sundáme ho sonorem, O.K.?

Uvolnil tlačítko a čekal. Odpověď byla zarámována dvěma detonacemi. Pro tuto chvíli se termiky soustředily na něho.

— Jsem připraven.

Starý odbočil a vzdaloval se. Erell prudce zabrzdil. Ještě za jízdy seskočil ze skútru a když nabral rovnováhu, zvedl svůj sonor a vypálil několik krátkých dávek směrem k plavidlu. Mířil před špici stoje v předpokládaném směru jeho letu.

Následovala další série ohňostrojů způsobených výstřely termiků. Ohnivé sloupy byly stále blíž a blíž, takže si v duchu říkal, že ten příští už bude nejspíš poslední… Potom náhle nepřátelský stroj poskočil a uhnul prudce doprava. Dostal zásah…

Erell sledoval v zaměřovači jeho obrysy a tiskl v krátkých intervalech spoušť. Plavidlo pokračovalo ve své nepřirozené pravotočivé křivce doprovázené křížovou palbou ze země. V jeden okamžik se stroj viditelně otřásl. Střelci z termiků zjevně zpanikařili a sázeli své výstřely na všechny strany.

Konečně došlo k tomu, co Erell očekával. Nepřetržitá palba vybila články v několika sekundách. Dva termiky se téměř současně odmlčely.

Pečlivě zamířil na zadní část plavidla: doufal, že zvukové vlny sonoru poškodí turbiny…

Jeho přání se nejspíš splnilo, protože stroj tvrdě dosedl necelých třista metrů od nich.

Teď přišel ten vhodný čas zaútočit.

Erell naskočil rychle na skútr, jehož turbiny dosud běžely… a náhle přerušil svůj pohyb. Z nepřátelského stroje vyskákaly postavy a v běhu pálily jeho směrem. Bylo jich mnohem víc než šest . . .Na rampě, která se vysunula z boku plavidla, se kovově zablesklo vyjíždějící vozidlo.

Nebylo na co čekat. Rychle vyrazil a zopakoval si svůj nedávný slalom. Skloněný nad řídítky spatřil starého, který napodoboval jeho činnost.

Vzduch rozžhavený výstřely termiků mu spaloval tváře. Erell, který se soustředil na řízení, se ani nesnažil otočit, aby zjistil rychlost svých pronásledovatelů. I když to bylo velice důležité.

Potom střelba umlkla. Využil toho a podíval se za sebe. Bylo to malé velice ploché vozidlo, na kterém se tísnilo čtyři nebo pět mužů. Zjevně nějaký specielní prostředek hraničářů. Nevypadalo to, že by je doháněli, i přes jejich klikatou jízdu, která je zdržovala. Znamenalo to, že pokud pojedou přímo, mohli by své pronásledovatele setřást. Jenomže dokud byli na dostřel, byl tenhle slalom nutný…

Vpravo, daleko před ním, se zvedal závoj prachu, který vyznačoval dráhu starého. Přinejmenším on už byl z dosahu palby termiků. Erell si dal vysílačku před ústa, stiskl žlutý knoflík nahrávače a zakřičel, aby přehlušil zvuk motoru:

— Zařadím se za tebe. Ničeho se neboj. Co vidíš před sebou?

Odpověď přišla za patnáct sekund.

— Nějakou planinu…

Erell se pokoušel představit si mapu, ale nebyl si jistý jejich současnou pozicí.

— Pokračuj dál.

Uplynulo půldruhé hodiny a nic podstatného se nezměnilo. Erell stále měnil směr. Jeho pronásledovatelé sice přestali střílet, ale jejich vozidlo se drželo stále asi pětset nebo šestset metrů za ním a tvář krajiny se neměnila. Savana. A potom se v přijímači ozval hlas Rollyho:

— Sláva, na severu vidím les… Konečně jim svitla naděje!

— Odboč tím směrem, dojedu tě. Něco podnikneme.

— Počkej moment…'Sou to spíš velký křoviny, než les.

— To je ještě lepší.

Asi sto metrů před porostem Erell odvysílal:

— Vezmi to po kraji, potom zahni doprava, zastav a připrav si sonor, O.K.? Hned budu u tebe.

Museli hodně zpomalit, aby projeli houštinou. Erell zastihl starého u jeho stroje se zbraní v ruce. Vypnul motor, seskočil na zem a nechal svůj skútr pokračovat samotný v jízdě ještě asi deset metrů.

Hluk turbíny jejich pronásledovatelů narůstal.

— Tak jen pojď, pronesl tiše Erell.

Rozběhl se podél křovin, svým neobratným způsobem. Po několika metrech zalehl do trávy, sonor namířený před sebe.

Po jeho pravici vyšlehly z křovisek plameny. Pálili po nich z termiku.

Hromada kovu se náhle objevila necelých třicet metrů před ním. Dva muži v pokleku na jakési plošině pálili jako zběsilí.

Čas jakoby se rázem zpomalil a Rolly viděl Erella, jak se opřel o lokty a rozvážným gestem klidně zamířil. Potom stiskl spoušť.

Ozvala se krátká ostrá exploze. Oba střelci se zhroutili a překvapený řidič zareagoval reflexivně, ale opačně než měl: zabrzdil.

Zbylí členové osádky vozidla odlétli setrvačností přímo mezi hořící vegetaci. Erell se vztyčil na kolena a ještě třikrát za sebou vystřelil.

Skončeno…

Vstal a kráčel k vozidlu, které znehybnělo těsně u jednoho stromu. Turbiny se zastavily. S namířeným sonorem si prohlédl ležící těla. Muži nenesli žádnou známku zranění, ale z úst jim vytékal tenký pramének krve.

— Starý, promluvil neosobním hlasem, — dojdi pro skútry. Ani se neobrátil, když Rolly odcházel. Rty sevřené,

prohlížel si muže z Spespace. Bylo jich pět. Čtyři velcí, urostlí chlapíci, a jeden voják už ne nejmladší. Tím, že nezvládl své lidi, spáchal osudovou chybu. Erellovi bylo bývalého kolegy téměř líto. Uniknout všem těm jatkám a pak takhle hloupě skončit!

K ostatním cítil jen pohrdání. Začal je prohledávat. Bývalý voják měl kapsy prázdné. Čekal to. Ostatní naopak byli vycpáni nejrůznějšími dokumenty včetně identifikačních karet. Idioti.

Byli to skutečně hraničáři. Pocházeli z různých planet, které Erell neznal. Nic zajímavého. Dal se do odtahování mrtvol, když se objevil starý s prvním skútrem.

— Co to vyvádíš?

— Pomož mě naložit těla na plošinu, zbavíme se jich o kus dál.

— Tohle placatý monstrum eště funguje?

— Ano. Skoč pro druhý skútr, musíme rychle zmizet. Upevnil svůj skútr na bok vozidla. Až se vytvoří vzduchový polštář, náklad se nebude dotýkat země.

Za celou dobu, co upevňovali druhý skútr na bok ukořistěného vozidla, nepromluvili ani slovo. Rolly si dával pozor, aby jeho zrak náhodou nezavadil o mrtvoly.

Vůz svou širokou zadní plošinou poněkud připomínal kraba. Ale místo pro řidiče z obou boků otevřené bylo mnohem pohodlnější a mělo tři sedadla. Do palubní desky byl zabudován radiový přijímač. Byl stále ještě zapojený. Erell si poznamenal nastavenou vlnovou délku.

— Budeš řídit, řekl konečně, aniž by na Rollyho pohlédl.

Ten vypadal, že je poněkud otřesen. Bude lépe, když bude mít nějakou práci. Posadil se na místo řidiče a rychle se orientoval v různých ovládacích prvcích. Mnoho jich tam ostatně nebylo, vůz byl čistě účelový a konstrukčně jednoduchý. Pustil turbínu, která k jejich překvapení byla tišší než turbíny jejich skútrů.

Když projeli oblastí porostlou křovinami a ojedinělými stromy, nabrali zase správný směr a rozjeli se maximální rychlostí. Díky dávkám adrenalinu, které jejich těla vyprodukovala v průběhu boje, se necítili ani příliš unaveni. Krize přijde později.

Půl hodiny poté, co vyrazili, si Rolly konečně odkašlal a začal:

— Nebyl 'sem ti moc platnej, co?

Jeho hlas zněl sice ještě poněkud nepřirozeně, ale jinak byl klidný. Erell odpověděl ledabylým tónem:

— Prodělávᾶš výcvik. První boj je vždycky nejhorší. Může se ti stát, že najednou zapomeneš úplně všechno, co ses dosud naučil a můžeš být zasažen prvním výstřelem protivníka. Ty jsi už tuhle hranici překonal a to je dobré.

Chvíli bylo ticho, potom starý začal znovu:

— Tyhle termiky ale nadělaj' paseku. Měl 'sem pocit, že teplota vylítla v jeden moment o třicet stupňů.

— Mnohem víc. A když…

Přerušilo ho rádio. Bylo slyšet rozčilený hlas:

— Jéro, když jsem říkal každé dvě hodiny, tak to znamená každé dvě hodiny! Kde jste teď?

Bezradně se po sobě podívali. Po patnácti sekundách se hlas ozval znovu:

— Jéro, odpověz!

Erell rychle uvažoval. Rád by, aby toho neznámý napovídal víc, ale nevěděl, jak ho k tomu přimět. Pak dostal nápad. Uchopil přenosný mikrofon, vysunul jej z jeho úchytu v palubní desce, zdvihl se ze sedadla a vyklonil se s mikrofonem nad turbínu.

Otevřel postraní kryty. Hluk turbíny podstatně zesílil. Potom, skloněný nad motorem, zamumlal pozměněným hlasem:

— Jéro… Před námi…

Nechal ještě chvíli prst na tlačítku pro vysílání, držíc mikrofon těsně nad běžící turbínou. Potom přepnul na příjem. Reakce byla téměř okamžitá:

— Není vás slyšet, Jéro.

Erell zopakoval svoje představení a snažil se přitom, aby ani jediné jeho slovo nebylo příliš srozumitelné.

— Ksakru, Jéro, skoro vůbec vás neslyším. Poslouchejte mne. Modul číslo 3 převzal průzkum terénu s pomocí odposlouchávacího zařízení a číslo 2 odletělo pro náhradní díly, které potřebujeme k opravě. Během sedmi hodin bychom zase měli být schopni provozu. Postarejte se do té doby, abyste nás byli schopni navést na cíl. Jestli je mezi tím zlikvidujete sami, počkejte na místě s jejich těly.

— 'Sou si ňák moc jistý, bastardi, komentoval to Rolly. Erell zavrtěl hlavou a podíval se na hodinky.

— Tím lépe. Budou dělat chyby. Čím víc jich udělají, tím lépe pro nás. Navíc víme, že proti nám už nasadili tři stroje s výsadkem… Jedeš na maximální výkon?

— Moh' bych možná jet o něco rychlejc, nemít ten náklad, utrousil starý a ukázal prstem za sebe.

Měl úplnou pravdu, byli už dost daleko od místa střetnutí, takže nehrozilo nebezpečí, že budou mrtvá těla rychle objevena. Přinejmenším do té doby, než budou někde v úkrytu.

— Až uvidíš nějakou díru, zastav.

— Co budeme dělat dál?

— Mají k dispozici zařízení pro odposlouchávání a lokalizaci radiových signálů. Právě tímhle způsobem odhalili naši základnu. Rozumíš, detektor, co nám předával signály o jejich poloze.

— No a co?

— Nejsme příliš daleko od jednoho z našich záložních stanovišť. Pokusíme se obrátit tenhle trik s odposlouchávání proti nim. Bylo by načase zavést zase trochu rovnováhu sil.

KAPITOLA VIII.

— Už to nebude dlouho trvat, ozval se Erell aniž by zdvihl hlavu od své činnosti. Nalož skútry na vozidlo hraničářů a odvez je kousek dál odsud. Pak se vrať pro reko a také s ním někam popojeď. Až budeš hotový, sejdeme se zase tady.

— Co chceš vyvádět?

— Je zbytečné, abychom tady zůstali oba. Připravím ohňostroj a počkám si na jejich příchod. Jakmile se objeví, vypustím chrta. K tomu tě nepotřebuju. Nemá cenu, abys podstupoval zbytečné riziko.

— Mám pocit, že by se mě samotnýmu na tyhle planetě moc nedařilo, kdyby ti tenhle trik náhodou nevyšel. Dostali by mě raz dva. Takže zůstávám s tebou! Furt čtyři voči toho viděj víc než dvě, nebo ne?

Erell, evidentně v rozpacích, stočil řeč jinam.

— Běž už do háje s tím svým slovníkem falešného absolventa zvláštní školy… Eště se to vod tebe naučim… napodobil starého.

Nevšiml si pobaveného úsměvu Rollyho, který, směřujíc k vozidlu Spespace, prohodil:

— Každopádně jdu někam schovat reko a tu placatou nádheru, člověk nikdy neví.

— Počkej… Když tu zůstáváš, přivez ten krám, jak říkáš, sem ke mně. Nechám zapnuté rádio, možná, že se něco zajímavého dozvíme.

Když se starý o půl hodiny později vrátil, končil Erell práci se zapojením spojovacího zařízení, odmontovaného z reka. Vstal a rozhlédl se kolem sebe. Škoda, že budou muset tohle postavení obětovat, mělo výbornou strategickou polohu.

Bylo vybudováno na temeni vyvýšeniny, která dominovala okolní světležluté savaně. Na mírném svahu rostly skupinky stromů a křoviska s nepříjemně pichlavými ostny. Palebné postavení nebylo vidět. Bylo prakticky nemožné je tady obklíčit a zablokovat. Les, který začínal pod svahem, se táhl až někam k obzoru. Do něho Rolly ukryl vozidla.

Podíval se na hodinky. Necelých pět a půl hodiny od posledního střetnutí. Zasažený stroj musel být stále ještě na zemi. Za tu dobu jej určitě nestačili opravit. Přiletí tedy některý ze dvou zbývajících.

Erell byl překvapen, když zjistil, že jsou tři. Tedy přinejmenším tři. Udivil ho i počet ozbrojenců. Asi nějaká armádní deformace. Za jeho časů by na takovou akci vyslali komando maximálně o pěti mužích. A muselo by to bohatě stačit.

Jenom v samotné lodi, kterou poškodil, jich muselo být nejméně tři až čtyřikrát tolik!

— Myslíš, že ten valník je špatně zamaskovanej? ozval se starý a ukázal na plošinu před nimi.

— Ne ... ne, ujde to. Tak a teď se přesuň tamhle na tu stranu a já zůstanu tady. Kdybys zaslechl sebemenší hluk, zavolej mě. Jinak platí absolutní zákaz mluvení. Nemám ponětí, kolik času nám ještě zbývá. Dá se zapnout přijímač ve valníku?

— Jó, funguje to. Nechal 'sem svůj skútr dole a tvůj zůstal, kdes ho zaparkoval. Pro případ, že by se to tady nějak podělalo.

— Jsi moudrý starý muž, zašklebil se Erell.

— Tušil jsem to. Když se ozvalo tiché bručení radia, sehnul se a zapnul několik spínačů na právě po domácku vyrobeném zařízení. Zazářily kontrolky. Stiskl tlačítko a jedna žárovka začala žlutě blikat. Zpráva byla odvysílána do éteru. Po pěti sekundách světlo zhaslo.

— No a je to, teď si musíme počkat na…

Přerušil ho hlas přicházející z plošiny ukořistěného vozidla.

— Tady číslo 3. Lokalizováno vysílání. Měl jsem dojem, že je jim v patách naše hlídka?

Hlas, který už slyšeli dříve, odpovídal:

— Přesně tak: Pronásleduje je Jéro. Odkud přišlo vysílání?

— Podle záznamu by to mělo být na severozápad od vás. Vzdálenost 1200 kilometrů, souřadnice A639 — U912. Stejná charakteristika: informační soubor ve vojenském kódu. Vypadá to, že ti parchanti se tady docela slušně zabydleli. Možná, že to byla automatická stanice. Odlétám ji zlikvidovat.

— Potom ale přistaňte a zjistěte, jestli tam náhodou nebyli.

— Samozřejmě.

Operátor z čísla 3 se zdál být poněkud nesvůj.

— Měj uši našpicované, za chvíli jsou tady, obrátil se Erell směrem k Rollymu.

Odpovědělo mu jen tlumené zahučení. Starý bral jeho školení doslova… Erell zapnul odpočítávání času na svém chronometru a soustředil se na pozorování okolí.

Usadil se na bobek před odpalovací rampou. Byl nezvykle klidný. Věděl, že za několik minut zabije lidi, ale neměl chuť se tím zabývat. On tuhle situaci nezavinil. Byl do ní naopak proti své vůli vtažen. Byl to klasický případ legitimní obrany. Bojoval o svůj život… Neměl na vybranou. Zničení základny to dokazovalo nade vší pochybnost. Kdyby se o chvíli opozdili, upekli by se za živa. Navíc past, kterou právě nastražili, představovala nebezpečí pro něho i pro Rollyho. Pokud bude stroji číslo 3 velet nějaký zkušený voják, nebude riskovat a zahájí palbu, jen co se dostane na přímý dostřel. Dříve než by mohl být sestřelen.

A oni budou pěkně připálení!

Chrt musí být vypuštěn alespoň v přibližném směru svého cíle. Povolená odchylka nesmí být větší než 70 úhlových stupňů. Jinak naváděcí systém selže a střela se ztratí někde v kosmu.

Byla to sázka do loterie. Ale dávala jim šanci zredukovat síly protivníka o celou jednu třetinu. A to už stálo za to. Od chvíle, kdy Erell spatřil tu spoustu pronásledovatelů, kteří se z prvního stroje vylodili na planině, byl podstatně menším optimistou.

A to tam u řeky opustila nepřátelskou loď ani ne polovina jejího osazenstva. Kdyby se tehdy do pátrání zapojili všichni, měli by to s Rollym nejspíš spočítané…

Mechanicky si třel levé koleno, aby zahnal intenzivní svědění. Občas se mu to ještě stávalo, i když od operace uplynuly více než dva roky.

Náhle znehybněl. Zdálo se mu, že něco zaslechl. S přimhouřenýma očima začal pomalu otáčet hlavou zleva doprava a zpět a nastavoval ušní boltce do různých směrů. Byl to nejstarší ověřený radar vojáků.

Přicházelo to od východu… Ne, od severovýchodu. Vpíjel se zrakem do sluncem rozpálené oblohy.

Nic.

Zvuk přesto každou sekundu sílil. Nemohl už déle ztrácet čas… Krev mu v hlavě tepala stále citelněji.

Nesmí dopustit, aby emoce potlačily ostrost jeho smyslů.

Soustředil svůj pohled znovu na oblohu a tentokrát měl úspěch; na sítnici jeho oka dopadl obraz malého tmavého bodu. Provedl hrubé nastavení odpalovací rampy chrta. Levačkou potom uchopil zvukovou sondu v místě, kde k ní byl připojen tenký drát a natáhl paži směrem k přibližujícímu se stroji.

Pravá ruka stiskla knoflík odpalovacího zařízení…

Ozval se zvuk trhané tkaniny. Chrt vyrazil.

Téměř vzápětí se na nebi objevil jasný záblesk. O něco později dorazila zvuková vlna výbuchu.

Erell se rychle zvedl a pospíšil si k "valníku", aby si poslechl rádio.

Přijímač byl němý.

Beze slova se k němu připojil Rolly. Po chvíli to nevydržel:

— Proč nic neříkaj, hajzlové!

— Nejspíš používají několik frekvencí… Pojď, mizíme odsud. Necháme jejich vůz tady pod stromy a skútry naložíme na reko. Je tam alespoň malý palubní vysílač.

Jakmile se usadili v reku, Erell nastavil na stanici vlnovou délku používanou stroji Spespace. Potom zapnul detektor a vyrazili na západ, k nejbližším rozsáhlejším lesním porostům. Protínal je od severu k jihu nevysoký horský hřeben, jehož nejvyšší vrcholky dosahovaly stěží 1000 metrů.

Uvnitř reka bylo příjemně. Erell nastavil klimatizaci na 25 °C. V případě, že by museli vozidlo opustit, by nebyl přechod do rozpálené krajiny tak prudký.

Po půl hodině se Rolly přesunul dozadu připravit něco k jídlu. Vrátil se s plnýma rukama.

— Víš, chlapče, začal, přemejšlím vo tom, cos' tuhle říkal. Jako vo politicích a tak. Myslíš, že to tak musí bejt vždycky?

— Máš na mysli jejich neschopnost? reagoval Erell mezi dvěma sousty.

— To taky, a pak korupci a všechny ty vostatní sviňárny.

— Mám bohužel pocit, že ano. Co bylo dřív, slepice nebo vejce?

— Jak to myslíš?

— Je to prohnilý systém, který kontaminuje všechny nově příchozí politiky, byť by měli sebelepší předsevzetí, nebo zkažení politici otráví postupně celý systém?

— A tak… Těžká odpověď, co? Erell zavrtěl hlavou.

— Otázka nemá význam, pokud je špatný samotný systém.

— Musí mezi nima bejt aspoň pár poctivejch chlapů, neříkej mi, že ne?

— Kdyby tam opravdu nějací byli, měl by se najít alespoň jeden, který by všechnu tuhle špínu přiznal. Vzpomínáš si, že by se někdy v historii něco podobného stalo? Dokonce ani na Zemi k něčemu

takovému nikdy nedošlo. Ale co mě připadá nejvíc uhozené je, že lidi už po tisíciletí hlasují pro ty nejhorší ze svého středu.

— Možná nemaj na vybranou? Na tohle řemeslo musí bejt ňáká specifická povaha a normální člověk se do toho asi nehrne.

— Ale mají na vybranou. Mají možnost nevolit vůbec, čili jinak řečeno odmítnout ty, kteří se jim předkládají. Všechny.

— K čemu by to ale vedlo?

— Ke zpochybnění celého politického systému. Ten současný už funguje téměř tři tisíce let, a je to pořád stejné… stejně špatné.

— Čím bys ho chtěl ale nahradit?

— Docela malým řídícím týmem a… počítači. Tady by se pár nezkažených lidí ještě našlo.

— Pokud je mi známo, pokusy s řízením společnosti prostřednictvím počítačů se konaly už dávno. Bylo nebezpečí, že tyhle mašiny přerostou lidstvu přes hlavu. Že budou prostě dirigovat všechno bez ohledu na to, jestli si to lidi přejou nebo ne. /Rolly vypadl bezděčně ze své role nevzdělaného hraničáře/. Že nám prostě budou činit dobro, ať se nám to líbí nebo nelíbí.

— Pokud by měly počítače rozhodovat o všem samy, tak máš pravdu. Když se ale využijí jenom pro řízení určitých procesů, pro administrativu, v kombinaci se speciálními kontrolními systémy a když důležitá rozhodnutí bude přijímat řídící skupina, tak tohle nebezpečí, o kterém jsi mluvil, nehrozí.

— Přiznej se, ty bys nejradši ze všech politiků udělal nezaměstnaný, vrátil se Rolly opět ke své hraničářské mluvě.

Erell se pousmál:

— Kdybych na to měl čas, nelitoval bych žádné námahy, to mi můžeš věřit.

O šest hodin později před sebou spatřili první stromy. Rolly, který před chvílí vystřídal Erella u řízení, ani nezpomalil. Erell s mapou na kolenou navedl starého na objízdnou trasu, která jim měla umožnit snazší proniknutí přímo do středu lesa, kde protékala velká řeka.

Když tam dorazili, měli toho už oba dost. Zacouvali s rekem pod koruny velkých stromů a uložili se k spánku. Ještě před tím nastavili klimatizaci na nižší teplotu a zapojili výstražný zvukový detektor. Podle Erella byl jeho dosah malý, necelých osm kilometrů a byl účinný především na zemi. Obloha byla střežena nedostatečně. Ale nedalo se nic dělat. Kdyby se v okolí objevila nepřátelská pozemní hlídka, byli by varováni. S návštěvou z nebe by to bylo horší…

Nechali zapnutý přijímač a ten je také později vzbudil.

— . . .se mohlo stát, že jste nezpozorovali výstřel? Byl to stále tentýž hlas.

— Nejspíš přišel z druhé strany. A co vy?

— Měli jsme problémy s opravou. Trvalo to mnohem déle, než jsme předpokládali. Ten jejich zatracenej kousek nadělal spoustu škod. Jeden z mých lidí si myslí, že to byl sonor. Zbraň, která byla už za války vyřazena z armády. Nevím, kde k tomu přišli, ale od tohoto okamžiku palte, jakmile se někde objeví. Postačí i zuhelnatělá těla. Když jsme se dostali nad lokalizované místo a neviděli jsme žádné stopy po výstřelech termiků, začali jsme pátrat v okolí. Téměř okamžité jsme narazili na část trupu čísla 3.

— Zase jejich sonor?

— Nemám tušení. Rychle jsem znovu odstartoval a vyrazil je hledat. Ale jejich skútry nenechávají na obrazovkách radarů žádnou odezvu. Museli jsme přistoupit k vizuálnímu pozorování. Ale jsou to tak obrovské plochy, že pokud nebudou znovu vysílat, těžko je rychle odhalíme. Ze země by to možná bylo účinnější.

— Asi ano… našli jste už vaši hlídku, která je sledovala?

— Ne. Zatím nic nového. Při poslední relaci Jéra byla slyšitelnost velmi špatná. Možná se jim porouchal vysílač.

Následovala delší odmlka. Potom se ozval hlas, který ještě neslyšeli:

— Asi myslíme na stejnou věc, nemám pravdu?

— Je to velice nepravděpodobné, odpověděl druhý váhavě. Moji lidé je sledovali na surfu, těžko je mohl někdo zaskočit.

— Tak kde tedy vězí? reagoval první podrážděně. Za tu dobu museli ujet lán cesty. A mezitím bylo sestřeleno číslo 3. Kde v tu chvíli byli?… Vedení ztrácí trpělivost. Tato operace měla být podle původních plánů skončena během deseti hodin. Nemůžem tady 426 už dlouho blokovat, víte to stejně dobře jako já. Jestli se situace nezmění během příštích čtyřiceti hodin, vylodím všechny muže i s těžkým vojenským materiálem a skoncuji s tím sám. Ale bude to drahé a způsobí to zbytečný rozruch.

Erell popíjel mini — mléko. Zamlouvala se mu představa, že tihle drsní chlapíci budou nuceni sestoupit na zem. Budou na jeho území; on se teď stane lovcem a oni kořistí!

— To nepřipadá v úvahu! /Hlas se chvěl vztekem/. Můj voják říká, že jsme ztratili už polovinu své palebné síly. Ten způsob

náboru dobrovolníků, to byl váš plán, nemám pravdu? Argumentoval jste vedení ekonomickou stránkou věci a nechal proto najmout kdekoho, místo profesionálů. Byl to váš nápad a tak nesete za průběh operace spoluzodpovědnost. Tím hůř pro vás, když to společnost přijde draho! A nic mi neříkejte! Nemáte o téhle práci ani ponětí…

— Vám to také spočítají, nemějte obavy! Dejte mi okamžitě vědět, až objevíte Jéra. Já zatím prozkoumám západní lesy s pomocí detektoru minerálů. Určitě se schovávají někde tam!

— Vypadá to, že by si nejradši skočili do ksichtů, zašklebil se Rolly.

— Ano. To nám ovšem vyhovuje.

— Co nám ale už tak moc nevyhovuje, to je ten jejich detektor hornin.

— Víš, o co jde?

— Ale jó, neni to nic světobornýho. Používá se k vyhledávání bohatých minerálních ložisek. Často ho používají taky hraničáři. Stačí ho seřídit na nejbohatší obsah kovu a… ksakru, /starému ztuhl úsměv na rtech/. Reko je hromada oceli!

— Zatímco kostra a povrch skútru jsou z plastů a turbíny příliš malé, než aby mohly dávat nějakou ozvěnu, uvažoval Erell nahlas.

— Takže padáme. Sbal naše věci, přidej do vaků nějaké potraviny navíc a sundej skútry. Já odmontuji rádio, vezmu ho s sebou.

Přesto si ještě před odjezdem stačil najít chvilku, aby se podíval do mapy a nasměroval detektor na oblohu. Potom k němu připojil naváděcí zařízení chrta a zapnul automatické odpalování. Buď se to povede, nebo ne. Reko bylo tak jako tak odsouzeno k zničení.

Rolly seděl rozkročmo na svém skútru a ostražitě naslouchal zvukům, přicházejícím z lesa. Učí se rychle, pomyslel si Erell, a má dobré reflexy.

— V azimutu 265° začíná asi po deseti kilometrech horský masiv, řekl nahlas. Popojedeme tam a počkáme si, jestli naše past sklapla.

KAPITOLA IX.

—… Nevěřil jsem, že nám hrozí nebezpečí. Chci říci nechtěl jsem si to připustit. Zdálo se mi šílené, že by někdo mohl ozářit planetu tak, že kvůli radioaktivitě bude příštích sto let neobyvatelná.

Oči starého hleděly někam do prázdna, jakoby si v duchu vybavoval tu děsivou scénu. Seděli pod skalním převisem, který je chránil před sluncem a pozorovali krajinu pod sebou.

Skútry nechali asi sto metrů níž a sem nahoru museli po svých. Vyškrábali se dost vysoko, aby přehlédli celé pásmo lesů. U nohou jim ležel přijímač v zapnuté poloze s amatérsky vyrobenou anténou.

Dlouhou dobu nepromluvili a jenom bedlivě pozorovali oblohu ve směru, kde zanechali reko s chrtem.

Byl to nakonec Rolly, který přerušil mlčení a začal o své minulosti. Erell poslouchal a nepřerušoval ho. Pochopil, že starý se potřebuje něčeho zbavit.

— Tenkrát před válkou jsem pracoval jako vyšší technik u firmy, která vyráběla součásti turbín na jedné planetě, ne příliš daleko od Okrajové zóny. Bylo to klidné místečko, spokojený život, po stáru, v rodině. Tenkrát to ještě existovalo. Moje žena byla technickou v operačním bloku městské nemocnice. A… no prostě bylo to fajn. Měli jsme dva kluky…

Udělal dlouhou pauzu.

— Když jsme se dozvěděli, že vypukla válka, zdálo se nám to absurdní… Ano, absurdní, tak je to. Jako by to ani nemohla být pravda. Nebyli jsme přitom daleko od oblasti prvních bojů a mnoho lidí kvapem opouštělo planetu. Moje žena mě prosila, abychom také odletěli. Ale já nechtěl. Bylo mi tenkrát už pětačtyřicet a do armády povolávali jenom mladé. Podle mě nám nic nehrozilo. Krátce řečeno zachoval jsem se jako idiot a zůstali jsme tam. Když došlo k útoku, byl jsem právě v kosmu na zkušebním letu. Celá planeta byla ozářena…

Udělal rukou beznadějné gesto. Zbytek příběhu se dal lehce uhodnout, bez dalších podrobností.

— Měl jsem pocit, že všechno skončilo, že už nemám od života co očekávat a tak jsem se stal hraničářem.

Opět zavládlo mlčení. Seděli opřeni o skalní stěnu a jen občas se některý z nich pohnul, aby se napil.

Erell si jako první všimnul náhlé změny v intenzitě osvětlení. Vztyčil se a podíval se mimoděk na hodinky.

— Zatmění? ozval se tázavě Rolly. Úplně jsem na něj zapomněl, dodal, aniž by čekal na odpověď.

— Já také… Jenže to by mohla být naše šance!

— Myslíš využít tmy a zaútočit na ně?

— Určitě je zatmění zaskočí. Mohli bychom toho využít. Moment překvapení. Za dvě hodiny se přes slunce začnou přesouvat velké asteroidy, pak bude ještě hodinu šero a pak nastane na celých sedm hodin téměř úplná tma. Máme tedy spoustu času na to, něco podniknout.

O chvíli později znovu zpozorněli, když oba současně zaslechli vrčení přibližujícího se stroje. Přicházelo od severu.

Pak věci dostaly rychlý spád. Řezavý svist doprovázející odpálení chrta, prudký úhybný manévr plavidla… Automatický naváděcí systém rakety pracoval na samé hranici přesnosti, protože pozemní řídící středisko, kterým se dal let korigovat, nefungovalo. Chrt se po chvilce dostal mimo naváděcí kužel a zmizel kdesi v kosmickém prostoru…

Nevyšlo to!

Dole pod nimi udělal stroj Spespace nový prudký obrat. Z jeho boků vyšlehly salvy z termiků. V místech, kde se nacházelo reko, vyšlehl ze země ohnivý sloup. Explodovaly energetické zdroje.

Plavidlo pomalu nabralo výšku a několikrát zakroužilo nad místem požáru. Ten kupodivu i přes panující vedro rychle slábl. Potom začalo pomalu sestupovat…

Posádka chtěla nejspíš co nejrychleji zjistit, jestli jsou tam nějaká těla, nebo alespoň jejich zbytky.

Rádio bylo stále němé.

— Pomoz mi s tím, ukázal Erell na přijímač s anténním zařízením, musíme to rozebrat.

Potom seběhli ke skútrům, aby se rychle dostali blíž k místu, kde stroj přistál. Koruny stromů a křoviska tlumily zvuk turbín, takže je nemohlo být slyšet na více než čtyři nebo pět kilometrů.

Erell, který měl se slalomem už značné zkušenosti z předešlých dnů, jel vpředu. Kličkoval mezi kmeny stromů celkem úspěšně imitován Rollym.

Asi po dvaceti minutách jízdy zastavili.

— Od této chvíle, promluvil Erell, nám hrozí bezprostřední nebezpečí. Budeme se dorozumívat jenom posunky. Postupovat budeme na dohled jeden druhého, já kousek vpředu, uši oba nastražené. Jestliže na ně náhodou narazíme, střílej výlučně z lasantu. Nechci žádný rámus, žádné plameny, nic co by je mohlo varovat. Když zasáhneš chlápka, který uzavírá skupinu, padne většinou, aniž si toho ostatní všimnou. Získáš tak čas vzít si na mušku dalšího. Ale musí to být rychle, narážel Erell na problémy, které měl starý se zaměřováním při výcviku.

Rolly lehce přikývl. Měl v obličeji napjatý výraz, ale nebyl v žádném případě vyděšený.

— Jó, vzpomínám si.

— Dívej se, jak postupuji a dělej to po mně. A nedrž zbraň v napjaté ruce. Za chvíli bys dostal křeč. Podívej…

Erell si opřel hlaveň svého lasantu o pravé rameno a dlaní uchopil zbraň v místech, kde se nacházela spoušť. Stačilo trhnutí a lasant se ocitl v horizontální poloze, připraven k palbě.

Rolly si to vyzkoušel po něm.

Erell poskočil na místě, aby se přesvědčil, zda jeho výstroj nebude dělat při chůzi hluk. Potom vyrazil vpřed drobným klusem, kterému zpočátku Rolly snadno stačil.

O půl hodiny později přešli na chůzi. Starému se viditelně ulevilo. Za několik minut už opět dýchal pravidelně.

Les byl tichý. Erell postupoval svým nepříliš estetickým krokem úplně nehlučně. Půda byla měkká a místy ji pokrývaly koberce světlohnědé pěny, ve které zůstávaly otisky jejich bot. Zahnul instinktivně mírně doleva, aby vyloučil chůzi v kruhu.

Světla pomalu ubývalo. Asteroidy zahájily svou pouť přes sluneční kotouč. Erell se zastavil, aby spolkl několik doušků z polní lahve. Rolly, který poslušně napodoboval všechna jeho gesta, pil rovněž. Podívali se na sebe a Erell se výmluvným posunkem dotázal, jak se starý cítí. Odpověděl mu palec, zdvižený nahoru.

Světelný tok se stabilizoval, bylo pološero. Chtěli právě znovu vyrazit, když Erell znehybněl a v následujícím okamžiku udělal několik rychlých kroků stranou, aby se ukryl za nejbližším kmenem. Poklekl najedno koleno.

Jeho druh udělal s nepatrným časovým zpožděním totéž. Nic nechápal a rozhlížel se kolem sebe. Pak najednou zaslechl zdálky zvuk lidského hlasu…

Přicházel zepředu, zprava.

Erell naslouchal s přimhouřenýma očima. Hlasy byly stále zřetelnější. Příchozí si tu a tam vyměnili pár slov. Bylo třeba zjistit jejich počet a přibližné rozměry prostoru, na kterém jsou rozptýleni.

Po několika minutách se zvedl a přeběhl asi o padesát metrů napravo. Skrčil se za velkým kmenem a znovu naslouchal.

Musel kalkulovat s vegetací, která tlumila zvuk. Žoldnéři ze Spespace mohli být mnohem blíž, než se zdálo.

Posadil se na bobek a otočil se ke starému. Ten ležel asi dvacet metrů od něho a stíral nějaké smetí z hlavně svého lasantu.

Erell mu rukou vymezil sektor před nimi, odkud by se s největší pravděpodobností měli vynořit příchozí. Potom ukázal prstem na ústí zbraně a na své čelo, aby naznačil Rollymu, že má mířit na hlavu. Starý chápavě přisvědčil.

Erell pevně sevřel rty a zcela se soustředil na nadcházející akci. Budou moci střílet, jen když bude ještě slušně vidět, aby se celá skupina zlikvidovala pokud možno bez hluku.

Po jeho pravé ruce se v položeru vynořila silueta v tmavé kombinéze. Něco jí viselo přes rameno, pravděpodobně termik. Muž postupoval pomalu. Určitě se necítil nejlépe v očekávání možného překvapení, ale skutečně ostražitý nebyl, to by nesl svou zbraň jinak.

Zastavil se asi dvacet metrů před Erellem, s pohledem upřeným někam za něho.

— Talloufe, myslíš, že to má nějakou cenu pokračovat takhle dál? Můžeme chodit kolem nich a nic neuvidíme.

O kus dál se ozval tlumený zlostný hlas:

— Zvlášť když budeš dělat takový rámus, kopyto jedno. Hraničář zavrtěl nespokojeně hlavou a opřel se o strom, aby počkal na své druhy.

Za okamžik se vedle něho mlčky vynořily dvě postavy. Jeden z mužů odepjal z opasku malou polní láhev.

Erell už na nic nečekal. Světlé obličeje se jasně rýsovaly v šeru lesa… Strhl zbraň z ramene a třikrát stiskl spoušť.

Věta zůstala nedokončena a tři těla se sesula tiše k zemi…

Erell zůstal na místě a jenom hlaveň lasantu se pohybovala sem a tam a pátrala po případném dalším cíli. Setrval tak téměř pět minut, než se postavil na nohy.

Když k němu Rolly došel, právě prohledával kapsy mrtvých mužů, aby zjistil, jestli u sebe nemají radiové pojítko. Všechno, co

našel, nastrkal do svého vaku, který před ním ležel na zemi. Pak se znovu vztyčil a přehodil si zavazadlo přes rameno. Úmyslně se přitom vyhnul pohledu starého.

Hlavní své zbraně naznačil směr, kterým budou pokračovat a vyrazil vpřed.

Rolly chvíli váhal, pohled přikovaný ke třem mrtvolám ležícím na zemi. Potom následoval Erella. Postupovali blíž od sebe, aby se neztratili jeden druhému z očí. Erell tentokrát nasadil mírnější tempo. Nebylo vyloučené, že v okolí je víc podobných hlídek. A všechny nemusely být nutně tvořeny amatéry.

Pach spáleniny jim signalizoval, že už nebudou daleko od zničeného reka. Ještě o kus dál zpozorovali velkou temnou masu, která vyčnívala nad koruny stromů a dosahovala až na zem. Nic se nehýbalo. Po několika minutách se znovu pohnuli, postupovali opatrnými přískoky od kmene ke kmeni.

Nepřátelský stroj?

Erell postoupil opatrně o několik kroků vpřed a gestem Rollymu naznačil, aby mu kryl levý bok…

Ano, bylo to tak. Uprostřed mýtiny stálo kosmické plavidlo Spespace.

Vlna vzrušení proběhla jeho tělem a dorazila do mozku. Ptal se sám sebe, jestli si netroufá až příliš, ale rychle došel k závěru, že si musí pospíšit, využít vládnoucího šera. Taková příležitost se už určitě nenaskytne.

Pokračoval ještě asi třicet metrů, ale tak opatrně, že mu to trvalo dobrých deset minut. Kdyby byla někde nablízku stráž, v tomhle šeru by ho pravděpodobně hned nezpozorovala. On by ji sice také nezaregistroval, ale nebylo třeba upozornit na sebe zbytečným hlukem.

Poněkud vlevo se rozprostírala houština, která vytvářela přirozený kryt jejich postupu. Zabočili k ní.

Stroj stál na čtyřech vysokých teleskopických podstavcích. Bylo to rozměrné plavidlo, dva až třikrát větší než barže. Oválný tvar s nakládací rampou úplně vzadu.

Stále žádná hlídka na dohled… Neuvěřitelné.

Před Erella dopadla na zem malá větvička. Bleskově se otočil. Starý, napůl schovaný za stromem asi deset metrů za ním, mával divoce paží směrem vlevo.

Kráčeli tam tiše husím pochodem čtyři muži. Nebyli vzdáleni více než patnáct metrů. Jejich siluety se jasně rýsovaly proti keřům obsypaným bílými květy. Erell reagoval ve zlomku sekundy. Skulil se instinktivně na záda, lasant mezi roztaženýma nohama a zahájil palbu.

První dva z čtveřice se odporoučeli k zemi jako by o něco zakopli a odkryli tak třetího, který kráčel za nimi. Kolohnát stačil jen v údivu otevřít ústa.

Rolly po něm vystřelil a zasáhl ho pravděpodobně do břicha, protože muž se zlomil v pase.

Čtvrtý chtěl současné zavolat na poplach a chopit se zbraně, což se mu stalo osudným. Výkřik mu po první slabice uvázl v hrdle. Dostal to ze dvou stran…

Přesto ještě stačil vyrazit "Pop…“ Teď už nemělo smysl váhat. Všechno byla otázka sekund. Erell vyskočil a tryskem běžel k rampě matně osvětlené zevnitř. Dorazil k ní přesně v okamžiku, kdy se v otvoru objevily dvě nohy. Uskočil stranou a jakmile se vynořila hruď příchozího, zahájil palbu.

Jeho boty zazvonily na rampě, když musel znovu uskočit, aby se vyhnul kutálejícímu se tělu.

Znehybněl s lasantem v palebné pozici, nohy rozkročené, tělo nakloněné mírně vpřed.

Rampa vedla do skladištního prostoru s poněkud nižším stropem, než měla barže, ale podstatně rozměrnějším. Kromě dvou průzkumných vozidel byl prázdný. Ocelové schodiště mizelo ve stropu pod ostrým úhlem.

Za ním se ozval hluk. Rychle se otočil a poznal starého. — Zůstaň venku a pal po každém, kdo se objeví, řekl mu tiše. Jdu to tady vyčistit.

Vystoupil tiše po schodišti a stanul na začátku malé spojovací chodby dlouhé asi dvacet metrů. Po obou jejích stranách byly řady dveří. Nejspíše vchody do kabin pro posádku.

Na druhém konci chodby schodiště pokračovalo. Tahle loď byla velice dobře vybavená. Musela mít přinejmenším tři paluby: dole skladištní prostor, který usnadňoval vylodění vozidel na pevnou zem, nad ním obytné prostory pro posádku a úplně nahoře pohonné jednotky a pilotní kabinu.

Erell znehybněl a poslouchal. Jeho zbraň mířila podél chodby. Jedny dveře na jejím konci byly pootevřené. Opatrně postupoval vpřed. Uslyšel tlumený hovor.

Pravou rukou vrazil do dveří a jedním skokem se ocitl v malé kabině.

U stolu seděli proti sobě dva muži. Byli svlečeni do půl těla a . . . hráli karty.

Erell udeřil malíkovou hranou své levé ruky toho bližšího do šíje a přitom pravačkou s lasantem mířil na obličej jeho protějšku. — Sehni hlavu, zasyčel.

Překvapený muž nepochopil hned, co se po něm chce. Ústí hlavně se mu přitisklo za ucho. Tentokrát rychle sklonil hlavu. Erell ho udeřil do zátylku.

Než vyšel z místnosti, svázal své oběti šňůrou z plastexu, kterou vylovil z vaku a zacpal jim ústa roubíky z jejich košil.

O patro výš mu to málem nevyšlo. Schodiště ústilo do jídelny, ve které byli čtyři muži. Skláněli se nad mapami a jejich mlčení ho zmýlilo. Zpozoroval jejich nohy v poslední chvíli a přitiskl se ke schodům.

Někdo musel být ještě určitě v pilotní kabině, takže bylo nutné zůstat potichu. Zvažoval situaci.

Bude je muset zlikvidovat. Nic jiného se nedalo dělat. Nemohl je uspat jednoho po druhém, bylo jich příliš mnoho. Některý z nich by určitě stačil vykřiknout, nebo se pokusit o cokoli jiného…

Vztyčil se a vrazil do místnosti. Pálil z bezprostřední blízkosti. Muži se zhroutili na zem.

Špinavá práce… Ale ti druzí se také určitě nerozpakovali, když ničili jejich základnu. A Štěně s tím přece nemělo vůbec nic společného.

Rozhlédl se kolem, aby se zorientoval.

Vlevo byla pancéřová přepážka: pohonné jednotky. Pilotní kabina tedy musela být tady, napravo. Rozrazil dveře.

Stroj byl v pohotovostním režimu, všechny kontrolky na palubní desce svítily. Seděli tu dva muži, jeden před nějakým neznámým zařízením, druhý v pilotním křesle.

— Ani hnout, vyrazil ze sebe a zamířil na ně lasantem. Dobře věděl, že pohled do ústí hlavně dokáže divy. Jméno? ukázal na muže sedícího před přístrojem.

Bylo důležité, aby jim od začátku vnutil reflex poslušnosti. Jen tak se jejich psychologická obrana rychle zhroutí.

Oslovený několikrát naprázdno polkl hypnotizovaný lasantem, ale pak ze sebe vysoukal:

— Jankov.

Erell poznal hlas z přijímače. Jeden z těch, co nesli zodpovědnost za celou akci, ten, který rozhodl o najmutí hraničářů.

— A ty? Ty jsi pilot?

Druhý muž s odpovědí neotálel.

— Persteel.

— Spespace?

— Ano.

Erell pokynul svým zajatcům, aby vstali a přešli do vedlejší místnosti. Pohled na mrtvá těla jejich druhů je měl přesvědčit, že nezaváhá před ničím.

Viditelně zbledli.

— Tohle už dá nějakou fušku, co? Není to tak jednoduché jako vydat rozkaz k palbě z termiků na nic netušící tábor! A navíc, tohle jsou čisté mrtvoly, žádné páchnoucí škvarky…

Cítil, jak v něm roste vztek a museli si toho všimnout, protože před ním instinktivně ucouvli.

— Starý! zavolal.

Vzápětí mu odpověděl známý hlas.

— Jó?

— Přijď sem… nahoru.

Ozvalo se dunění kroků po schodišti a ve dveřích se objevila hlava jeho přítele.

— Přivaž toho parchanta ke stolu a neboj se utáhnout, procedil Erell skrze zuby a ukázal na Jankova… Ty, obrátil se k pilotovi, si sedni na své místo… Uzavři zadní rampu.

Pilot stiskl spínač a jedna červená kontrolka změnila barvu na oranžovou a poté zezelenala.

— Teď odstartuj, rozkázal Erell.

— Já... to nemohu udělat, blekotal Persteel. Společnost by mi to nikdy nezapomněla.

Byl zřejmě úplně mimo!

— Myslíš, že tě zaživa usmaží?

— To ne… ale…

— A tohle je podle tebe co? zařval Erell a ukázal na lasant, jehož ústí mířilo na obličej vzpurníka.

Ten ještě více zbledl.

— Kolik mužů je venku? změnil Erell téma.

— Cože? Asi dvanáct.

— Nedělej ze sebe pitomce. Potřebuji to vědět přesně. Jeho hlas byl čím dál ostřejší.

— Bylo . . . bylo jich dvanáct.

Vyřídili jich sedm. Znamenalo to, že venku je ještě jedna skupina. Nemohli ztrácet čas.

— Co mají s sebou za pojítka?

— Oni. . . nemají nic. Rozbili ho včera při přistávání.

Výborně.

— Tak a teď odstartuj. Kurs sever a zůstaň v malé výšce. A jemně, žádné divočiny, jinak dostaneš dávku do zad, kdybych náhodou padal.

Persteel vypadal dost vyděšeně, ale jeho ruce se rozběhly po palubní desce. Erell ho pozorně sledoval a pokoušel se v jeho pohybech orientovat. Ovládací prvky řízení jsou vždycky rozmístěny po funkčních skupinách.

Rolly vstoupil v okamžiku, kdy se přistávací patky odlepily od země. Pilot se držel Erellových pokynů: vnější obrazovka ukazovala vrcholky stromů, které se pomalu vzdalovaly. Venku musel být rámus nesnesitelný, ale tady bylo slyšet jen tlumené vrnění.

— Kam se chceš vydat? zeptal se Rolly usazený v křesle spojového řízení.

V obličeji měl tázavý výraz.

— Můžeš zapnout detektor, když já tady musím dohlížet na toho pitomce? požádal ho Erell, aby ho zaměstnal.

— Jó, to můžu.

— A zkontroluj, jestli není přepnutý na vysílání. Nemám chuť, aby ti bastardi z druhé lodi slyšeli, co se tady říká.

Erell se naklonil přes rameno pilota, aby mohl lépe sledovat jeho pohyby.

— Až uletíme sto kilometrů směrem na sever, zahneš na jihovýchod.

— Co to zase kuješ za pikle? otázal se Rolly.

— Nejdříve musíme zmizet. Pak něco vymyslíme. Mohli bychom sice oklamat jejich detektor tím, že bychom se posadili doprostřed

nějakého velkého bitevního pole. V té hromadě železa kolem bychom byli prakticky nezjistitelní. Jenže právě tohle je napadne zřejmě také. A rozměry téhle mašiny by nás prozradily.

— Takže co? nedal se odbýt starý.

— Takže bys mi mohl zatím vyhledat nějakou skalní úžlabinu, ne moc hlubokou, poblíž pobřeží oceánu. Získáme tím trochu času.

— A co chceš dělat dál?

— Zmizíme jim do vody.

— Do vody?

Rolly se zatvářil zděšeně.

— Neměj obavy. Tyhle stroje jsou dokonale vodotěsné.

— To jó. Ale turbíny…

— Funguje to… Dělali jsme to za války běžně. A barže nebyly taky konstruované pro potápění.

Persteel byl téměř v šoku.

— Vy jste blázen!

— Budeš dělat přesně, co ti řeknu. Jak se dotkneme vodní hladiny, vypneš turbíny. Těsně před tím přepneš na poloviční výkon a stabilizuješ stroj ve vertikální poloze.

— Ale vy nic nechápete! Tenhle model na to není stavě-

— Žádný model na to není stavěný. Konstruktéři na tenhle způsob využití nikdy nepomysleli. Přesto to funguje. Divil by ses, kolik věcí člověk objeví ve válce. A teď už zavři hubu. A nebo ještě ne, nadiktuj mi jména těch chlápků, co zůstali dole na zemi.

Nakonec to bylo ještě jednodušší, než si Erell myslel. Pokud jde o vlastní manévr, nedělal si Erell starosti, věděl, že je to možné. A tahle loď byla moderní a poměrně velká. A také dostatečně objemná. Natolik, že ke dnu klesli zcela plynule. Podstatně plynuleji, než kdysi v baržích…

Rolly mu sice důvěřoval, ale jeho obavy to příliš nezmenšilo: vrhal kolem sebe znepokojené pohledy a při každém sebemenším zaskřípění trupu nadskočil. Ten byl sice konstruován tak, aby odolal vysokému tlaku v kosmu, ale směrem zevnitř, nikoli naopak.

Když loď dosedla na dno, Erell Persteela svázal a snesl ho dolů do jedné z kabin. Potom podobně naložil s Jankovem. Nakonec znovu vystoupil do jídelny, kde Rolly už připravoval samoohřívací potravinové dávky.

Prohledal šaty čtyř hraničářů a obsah jejich kapes položil stranou. Společně s Rollym je pak dopravili do mrazícího boxu v malém příručním skladu.

— Ták a co budeme dělat teď? zajímal se starý.

— Budeme přemýšlet. Situace se změnila dost k lepšímu, nemyslíš? Mají teď už jenom jeden modul místo tří a my máme také jeden. Mohli bychom dokonce zaútočit na 426 s pomocí termiků…

— To snad ne…

Starému rychle došlo, že si z něho Erell střílí.

— Chtěl bych nejdřív prohlédnout všechno, co jsme našli u hraničářů a prohledat pořádně celou loď. Ale jestli chceš, jdi si lehnout…

—S takovou spoustou vody nad hlavou nejsem schopný ani zavřít oko…

KAPITOLA X.

Erell prozkoumal všechny kabiny a osobní věci hraničářů a uložil své úlovky zvlášť do tašek, aby zjistil jejich původ.

Pak vešel do důstojnické jídelny.

Asi půldruhé hodiny pročítal a zkoumal každou věc. Rolly, který seděl naproti němu u stolu, rozložil mapy a pustil se do výpočtů. Nevšiml si, že Erell náhle ztuhl s listem plastového papíru v ruce.

— Poslyš, starý…

— No, zabručel Rolly, ale nevzhlédl.

— Vyhráli jsme. /Teď teprve zvedl Patchewski hlavu. Erell mu podal papír/. Vsadím se s tebou o soudek ovocné Šťávy, že neuhádneš, co to je.

— Radši se nechám rovnou poddat.

— Pracovní smlouva. Jeden z těch idiotů se s tím vláčel až sem! Kontrakt společnosti Spespace, ve kterém uvádějí podrobnosti o celé misi, vyplacené sumy, prémie za to, že nás odstraní, je tu všechno!

Patchewski pootevřel ústa, ale neodpověděl hned. Vypadal ohromeně.

— Je ta smlouva vážně pravá?

— S hlavičkou Spespace, s podpisem, se všemi oficialitami. Museli to udělat, ti chlápci chtěli mít záruku, že dostanou své peníze. Jen mě šokuje, že to jeden z nich bral s sebou, místo aby to nechal v bezpečí v bance.

— Takže podle tebe to má Spespace spočítaný?

— Tyhle dokumenty je usvědčují z úkladné vraždy. Doufal jsem, že něco najdu, ale že zrovna tohle… Budeme moci vyjednávat.

— Jak?

— Musíme to vyřešit jednou provždy. Nech mě chvíli přemýšlet.

Erell se zvrátil dozadu a snažil se uklidnit a připravit nějaký plán, pečlivě ho promyslet do všech detailů. Pak vytáhl ze své tašky vlastní mapy a po chvíli odešel vyslechnout Persteela. Dost věcí záviselo na kapacitě jejich kosmické lodi. Když se vrátil, pohrával mu na rtech lehký úsměv. Stroj byl daleko rychlejší než například barže! Začal Rollymu vysvětlovat, co vymyslel.

— Myslíš, že je donutíš udělat, co budem chtít? zeptal se Patchewski, když Erell skončil.

— Ano. Budou v koncích, když se nám podaří dostat tyhle dokumenty včas do banky. S příslušným počtem kopií a s tvou výpovědí ohledně nehody Trampu.

— Myslíš, že se znovu pokusí vyřídit nás?

— Je to jejich poslední šance. Určitě to zkusí.

— Jak?

— Ve vesmíru. Podle Persteela není 426 ozbrojená. Mohou za námi poslat zbývající modul. Jestli se nám podaří zbavit se ho a vletět do mlhoviny, máme skoro vyhráno.

— Jak to,skoro?

— Protože můžou ještě rádiem přivolat posilu, která se na nás pověsí na cestě k F12, což je náš logický cíl.

— Takže nám nezbývá nic jiného než se F12 vyhnout!

— Přesně tak, starý. Poletíme na planetu, kterou znáš, na H6 nebo P2.

— H6 — je určitě významnější.

— Dohodnuto. Dojdeš pro Persteela?

Pilot byl pořádně nervózní, když uváděl turbíny do chodu. Erell a Rolly se usadili do křesel.

— Rovnou na plné obrátky, přikázal Erell, ale jakmile budeme nad vodou, musíš zpomalit, abychom se dostali na úhel stoupání 30. Teprve až výstupní trysky turbín vyschnou, můžeš dát plný výkon a maximální stoupavost.

Ten muž byl daleko ostřílenějším pilotem než Erell, ale neměl zkušenosti se zvláštními manévry, používanými v boji.

Erell se díval přímo před sebe, ale přitom poočku sledoval Persteelovy ruce. Nechtěl se dočkat nějakého nepříjemného překvapení. Proto také přivázal druhého vězně na lehátko v kabině.

Museli na okamžik ztratit přehled, protože když jejich pohledy padly na průzor, uviděli oceán už 300 metrů pod sebou!

— Teď přidej! křikl Erell.

Ještě jedno prudké zrychlení a za necelou minutu byli v kosmickém prostoru. Ta mašina ale měla výkon!

— Směr mlhovina.

Rolly, sedící za Erellem, se zvedl překvapený tím, že ucítil gravitaci. Kosmická loď byla opravdu dobře vybavená…

Zapojil vysílač a pátral po 426 nebo po jejím "pomocníkovi", který se měl podle jeho společníka objevit.

Nic nezaregistroval, řekl jim to.

— Takže už nás nedostihnou. Ale pořád ještě můžou střílet.

Erellovy oči se stočily k okénku, ve kterém naskakovaly cifry označující rychlost lodě. Byli na maximu!

Pilot dělal, co mohl. Bylo to logické, protože v případě, že by dostali zásah, Persteel by to odnesl s nimi.

O čtvrt hodiny později se 426 objevila na orbitální dráze planety. Brzy si jich všimne. Erell ještě vyčkával. Každá minuta navíc zvětšovala jejich šanci na přežití.

Pak se z rádia ozval hlas:

— Kdo je ve vesmíru?

Žádná odpověď. 426 zopakovala otázku a doplnila:

— Který z čísla jedna a čísla dvě je ve vesmíru? Po několika sekundách uslyšeli jiný hlas:

— Tady je číslo jedna. Jsem u vnitřního moře ve východní části planety.

— Číslo dvě, co děláte ve vesmíru? ozvala se 426. Rolly se obrátil s rozesmátou tváří k Erellovi, který se usmál také.

— Odpovězte, číslo dvě.

— Myslím, že to není dvojka, hlásili z čísla jedna.

— Cože?

Tentokrát se v druhém hlase objevilo znepokojení:

— Mám dojem, že ti mizerové unesli číslo dvě a jsou na útěku.

— Ale to není možné, vždyť na palubě bylo osmnáct mužů!

— Startuji, vyhnul se odpovědi pilot z čísla jedna.

Erell zhodnotil jejich polohu a dráhu, kterou musejí urazit, aby se dostali k mlhovině, pak se zvedl a šel k vysílači. Zapojil ho, ale bez videozařízení.

— Tady Erell Gouach. Poslouchejte dobře, něco vám to připomene.

Přečetl dokument od začátku až po poslední řádku a pak pokračoval:

— Tahle smlouva usvědčuje Spespace z úkladné vraždy. Jestliže se to dostane na veřejnost, společnost je vyřízená. Budu ale velkomyslný, nikdo se nic nedozví. Ale jen tehdy, když zmizíte a samozřejmě nahradíte všechny škody. Chci dva kombinované moduly, ty velké, kompletně vybavenou dílnu, malý letový modul, nový a s náhradní turbínou. Všechno k dispozici na F12. A okamžitě mi rádio — faxem pošlete prodejní smlouvu na loď, ve které právě jsme.

Dlouho bylo ticho. Nakonec se ozval něčí klidný hlas. Že by sám nejvyšší šéf celé akce?

— Kdo mi zaručí, že dodržíte slovo?

— Nikdo. Ale nemáte co ztratit. Když předám tenhle papír Kosmickému úřadu, všechno si zodpovíte. Spespace zašla příliš daleko, aféra s nehodou a vraždou se neututlá. Pokud přijmete moje podmínky, máte určitou šanci, že dodržím své slovo. Kdybyste mě znali, byli byste klidnější.

— Známe vás, seržante Gouachi. Měli jsme čas se informovat. Ještě pořád z toho nejste venku.

Stále mluvil klidně.

— Jak myslíte, ale jestli se číslo jedna pokusí něco proti nám podniknout, přijde vám to draho. Tentokrát doslova. Spespace vám to jen tak nepromine.

— Nemusíte si zase dělat takové starosti.

Erell hned neodpověděl. Rysy jeho obličeje ztvrdly.

— Dejte si pozor, mám čím dál větší chuť nedodržet slovo. Jako šéf téhle mise to budete vy, koho obviní z vraždy.

Když se hlas ozval znovu, nezněl už tak jistě.

— Co když se rozhodnete třeba po létech změnit názor a budete žádat víc?

— I kdyby k tomu došlo, stálo by to Spespace jen víc peněz. A ty ona má. To je její riziko. Pořád se jí to ale vyplatí víc, než kdybych ten dokument uveřejnil.

— Pošlu vám prodejní smlouvu. Zapojte si tiskárnu.

— Na papíře s hlavičkou, doufám.

— Ano.

Erell se obrátil k Rollymu.

— Co dělá druhá loď?

— Sleduje nás. Ale zdálky.

— Má ale daleko větší dostřel. Všechno záleží na jejím zaměřovacím zařízení. Půjdu se podívat na to naše.

Když se vrátil zpátky, měl sevřené rty.

— Mají automatický systém. Sice jednoduchý, ale mají ho.

— Můžou nás zasáhnout?

— Ano.

— Co se dá proti tomu dělat?

— Uhýbat, ale ztratíme tím čas. Přesně jako to bylo dole na S4 se skútry.

Jeho prsty se rozběhly po klávesnici počítače, který řídil let.

— Ještě dvě hodiny. K vzteku je, že je neuvidíme střílet. Ale jó, jsem já ale pitomec! Jejich termiky jsou umístěny na boku. Když budou chtít vypálit, musí změnit směr! Hej, Persteele, jestli tvoji kamarádi začnou střílet, uškvaříš se tu s námi, takže naprogramuj detektory tak, aby hlásily změnu jejich trajektorie.

Pilot ho beze slova poslechl. Když skončil, Erell mu řekl:

— Dřív, než dorazíme k cíli, vysadíme tě na planetě hraničářů. Sám se rozhodneš, jestli dáš společnosti o sobě vědět nebo zmizíš.

— A Jankov? zeptal se zajatec.

— Vysadíme ho jinde, na zpáteční cestě.

O hodinu později se rozječel výstražný signál. Erell reagoval ještě rychleji než pilot, sklonil se k palubní desce a vypnul automatické řízení.

Loď prudce změnila směr; pod Erellovým vedením se vychýlila na jednu stranu a pak se vrátila do původní polohy.

— Řekni mi, jestli číslo jedna kopíruje naše manévry, křikl přes rameno.

— Jo, odpověděl Patchewski. Pořád.

— Kdyby se snad vrátili na původní letovou osu, dej mi vědět.

Nevrátili se. Až na hranici průchodu mlhovinou po nich kosmická loď pálila krátkými dávkami a Erell musel pokračovat v úhybných manévrech.

Pro jistotu minuli "pravý" vchod do mlhoviny. Teprve když byli v bezpečí, zpomalil a nasměroval loď do průchodu maskovaného asteroidy. Pak usedl na místo pilota.

— Už mě nepotřebujete, poznamenal Persteel, když ho Patchewski přivazoval do křesla vpravo. Vy už jste tyhle lodě řídil?

— Ne, ale pozoroval jsem, jak to děláš. Není to o moc složitější než u barže. Jenom trochu modernější zařízení. Potřeboval jsem ale přesně znát rozmístění ovládacích prvků. V tomhle ohledu jsem ti nemohl věřit. Teď už vím všechno podstatné.

— Byl bych radši, kdybyste mě nechali na zemi.

— Nebuď tak náročnej, chlapče, vložil se do toho Rolly. Buď rád, že jsi naživu.

— Rolly, ozval se Erell, spoj se s 426 a řekni, ať si vyzvednou ty tři chlápky, co zůstali na planetě.

KAPITOLA XI.

Za dvě hodiny už byly tři exempláře smlouvy v bance a čtvrtý v kanceláři Úřadu veřejných dokumentů s upřesněním, že má být zaslán na Kosmický úřad, jestliže během jednoho roku o sobě nedají, den po dni, vědět.

Potom o svém postupu informovali lokální kancelář Spespace. Teď už se neměli čeho bát.

Vrátili se na astroport, kde propustili Persteela, když předtím nechali zapsat kosmickou loď na Erellovo jméno. Pak odstartovali.

Cestou vysadili Jankova s několika hraničáři na S5 což byla malá planetka s minimem technického vybavení. Jankov si alespoň trochu užije.

Až ve vesmíru, při zpáteční cestě, si uvědomili, že všechno skončilo. Náhle sebou Rolly trhl.

— Hernajs, chlapče…

— Co je?

— Víš, na co jsme zapomněli? Eště že nám neprohlíželi loď…

— Co se děje?

— Pamatuješ si doufám na těla těch čtyř chlapů, který jsi vyřídil? Nacpal jsi je do mrazícího boxu, když jsme byli pod vodou. 'Sou tam pořád!

Erell zavrtěl nevěřícně hlavou. Úplně na to zapomněl! Všechno se udalo hrozně rychle. Tohle byla ale pořádná chyba.

— Zbavíme se jich až budeme prolétávat mlhovinou, rozhodl. Tak co, začneme s našimi malými lekcemi pilotování? Při cestě tam se u řízení střídal s Persteelem, kterého hlídal Rolly. Atmosféra na palubě byla trochu napjatá. Teď, když byli zase sami, se cítili uvolněně.

Tahle kosmická loď byla opravdu komfortní. Kabiny, jídelna, i prostor u řídícího panelu, všechno bylo praktické a pohodlné. Vnitřek lodi se zdál prostornější, než ve skutečnosti byl možná i díky schodišti.

V každém případě byla zpáteční cesta příjemná. Měli dostatečné zásoby potravin, takže si i mohli dopřát i různé chody. A pak automatické řídící zařízení. Díky němu mohli bez obav opustit svá místa v pilotní kabině.

Když uviděli planetu S4, padla na ně najednou tíseň. Ujistili se, že jsou na oběžné dráze sami a Erell mechanicky zamířil k základně. Pak si uvědomil, že už tam nic není. Všechno shořelo a neměli tedy vlastně žádný důvod se tam vracet. Náhle si vzpomněl na Štěně. Tentokrát pocítil opravdovou bolest.

Rolly patrně myslel na to samé. Zamračeně se škrábal na krku:

— Poslyš… Vlastně můžeme přistát kdekoli, co? Erell mlčky přikývl.

— Tak proč ne tam?

— Tak proč ne kde?

— Na základně. Můžem si vybrat, ne? To místo se mi líbilo a když už si někde zvyknu… Nevím proč, ale nerad bych se vracel někam jinam. Neměl bych pocit, že jsem doma. Asi stárnu, že jsem tak sentimentální.

Erellovi se honily, hlavou směsice myšlenek. Něco v něm se vzpíralo uvěřit… Pak se uklidnil. Znovu kývl hlavou.

— Dobře. Jenom se nesmíš divit, že mi nebude nějaký čas do řeči. Musím si na to zvyknout.

Žádný z nich nevyslovil nahlas to, co je trápilo.

Erell navedl loď na ruční přistání. Soustředil se jen na řízení, aby se nemusel dívat ven. Dokonce nastavil infračervený objektiv, aby nerozeznával detaily!

Když sestupovali po zadní rampě, udeřilo je do tváří vedro. Půda až ke kraji lesa byla pokryta sklovitým škraloupem, který jim pod nohama nepříjemně skřípal.

Mlčky se rozhlíželi kolem sebe, trochu ztracení ve změněné krajině.

Pomalu udělali pár kroků — každý šel opačným směrem, aniž si to uvědomili. Hledali místa, která jim byla nejbližší. Rolly se vydal na pláž.

Z obytných modulů a strojů, které Erell přivezl ze svých výprav, nezbylo nic. Vůbec nic. Všechno se roztavilo obrovským žárem a zemi pokrývala vrstva roztekléhо kovu.

Erell odvrátil pohled a zamířil k lesu. Tam mezi stromy, ve svěží přírodě, možná přijde na jiné myšlenky.

Stromy… Otočil se zpátky. Zásah byl přesný. Zničil zařízení základny, ale okolí zůstalo ušetřeno. Museli pálit kolmo, po vertikále.

šel dál, natáhl ruku po nízké větvi, utrhl plod a nakousl ho.

Nejdřív si myslel, že má halucinace. Jakoby jeho rozum odmítal přijmout neuvěřitelnou skutečnost. Pak se v něm něco zlomilo. Do uší mu proniklo známé kvílení!

Štěně, sedící na zadních, si ho prohlíželo a hlasitě dávalo najevo svou nespokojenost.

"Ty máš divné kamarády. Víš alespoň, co udělali? Viděl jsi tu škodu? Moji verandu? Vy máte teda zvláštní způsoby, vy dvounožci! Vrátíš se, ale mě si ani nevšimneš!…“

Došel mu dech, ale prskalo vzteky, tolik toho chtělo říct. Připomínalo zvířátko z kreslených seriálů.

— Štěně, moje Štěně…

Na nic jiného se nezmohl. Jakoby tím přívalem štěstí spíš trpěl.

— Starý . . .

Vykročil ke zvířeti a vzal ho do náruče. Pak vyrazil, šel čím dál rychleji a ani si neuvědomoval, co říká. Za chvíli už běžel ze všech sil, neohrabaněji než kdy jindy.

— Starý! . . .Starý!

Řval.

Štěně v jeho rukou změnilo tón. Uvelebené v jeho náručí sledovalo ten úprk a kroutilo hlavou nad nemotorností těch dvounožců.

Rolly se objevil na konci malé cestičky, která vedla na pláž. Běžel také, lasant v ruce připravený k palbě.

Pak si všiml hromady chlupů v Erellových rukou, upustil zbraň a zařval: — Štěně!… Dobrý bože, Štěně!

A když k nim doběhl, po jeho tváři starého harcovníka se kutálela velká slza.

P.-J. HÉRAULT

Narodil se v Paříži. Vystudoval právnickou fakultu, Vysokou novinářskou školu v Paříži a Vysokou školu sociálních a mezinárodních věd.

Jako důstojník zpravodajské služby ve vojenském operačním pásmu za alžírské války si osvojil techniku zpravodajství, čehož později využil ve svých špionážních románech.

Po návratu do civilního života uskutečňuje svůj dávný sen: létání. Stává se pilotem kluzáku, poté letadla, a zároveň nastupuje jako reportér do jednoho pařížského večerníku.

Dodnes nosí vous, který si přivezl z dlouhé plavby na velrybářské lodi jižně od Bonifácovy boky, kde vládl přísný příděl sladké vody. Práce reportéra ho brzy neuspokojuje, řešení nachází v psaní špionážních románů. V roce 1953 se v Madridu pouští do práce a záhy přináší svůj první rukopis do nakladatelství FLEUVE NOIR, jehož čtenářem se právě stal.

Po vydání několika špionážních děl objevuje žánr science-fiction a zcela mu propadne.

Postupně je reportérem v „Paris-Presse", „L'Aurore" a „Paris-Jour", v r. 1972 se podílí na vzniku měsíčníku o letectví „Aviation 2000", a vede zpravodajskou rubriku v RTL

V současné době spolupracuje s pařížským televizním týdeníkem.

Štěně

Vydalo nakladatelství NAJÁDA
v Praze jako svou 12. publikaci
v edici SCI-FI

Z francouzského originálu
P.-J. HÉRAULT: LE LAUPIOT
vydaného nakladatelstvím
FLEUVE NOIR
Paris
FRANCE

přeložili Jiří a Ivana Grospietschovi
Obálka a grafická úprava Jiří Grospietsch

Vydání první

Sazba Marie Holíčková, Praha
Vytiskl REFOX, a. s. Praha
Vyšlo 15. 11.1992
Cena 33 Kčs